Ispovesti
KNJIGOTEKA
JEDNE LOŠE
ribe
MELISA
KANTOR

ISPOVESTI
JEDNE LOŠE RIBE

Melissa Kantor

KNJIGOTEKA

Prevela:
Aleksandra Čabraja

Laguna
www.laguna.rs

Benu

KNJIGOTEKA

PRVO POGLAVLJE

Neki ljudi verovatno traće silno vreme pitajući se da li im je suđeno da vode bajkovit i uzbudljiv život. Ja nisam jedna od njih. Da bih odgovorila na ovo pitanje, dovoljno je da se setim svog imena.

Kratki renesansni kviz

1. Za koga od navedenih umetnika nikada niste čuli?

(a) *Mikelanđelo*

(b) *Leonardo da Vinči*

(c) *Jan Van Ajk*

2. Ime Jan Miler potiče od

(a) *Mikelanđela*

(b) *Leonarda da Vinčija*

(c) *Jana Van Ajka*

3. Jan Van Ajk je:

(a) *grad*

(b) *žena*

(c) *muškarac*

4. Jan Van Ajk je slikao:

(a) *neobične pejzaže*

(b) *veličanstvene freske*

(c) *sumanute, žgoljave džinove malih glava*

Ako ste na sva četiri pitanja odgovorili pod (c), stopostotno ste u pravu.

Dobro došli u moj život.

U slučaju da ipak mislite da to i nije tako strašno, treba da znate da se *fan* zapravo izgovara kao *Jahn.* Kod ovog me imena malo teši jedino to što svi obično misle da se ono izgovara *fan,* a ja ih ne ispravljam. Pretpostavljam da treba da budem srećna zbog još jedne stvari. Moj tata je profesor istorije umetnosti na Kolumbijskom univerzitetu, a njegova omiljena slika je *Vrt zemaljskih uživanja* nekog tipa koji se zove Hijeronimus Boš.

Jan je grozno.

Ali ipak nije toliko grozno kao *Hijeronimus.*

Na putu od stanice podzemne železnice do kuće u sredu posle škole toliko sam maštala o tome kako da se sledeće godine na koledžu predstavim nekim normalnim imenom da sam potpuno zaboravila da se pripremim za Brojgelov ritualni napad. Stoga me je umalo oborio s nogu kad sam otvorila vrata. Brojgel je, poput mog brata Rogira i mene, još jedan nesrećnik kojem su ime smišljali moji roditelji. On je čokoladnosmeđi labrador, i bez sumnje najgluplja životinja na svetu. U zabludi da će zaustaviti njegovo skakanje, gosti obično minut ili dva pokušavaju da ga pomaže, ali to deluje samo dok traje *aktivno* maženje. Onog trenutka kad prestanu, on ponovo podivlja.

„Jan, jesi li to ti?"

„Da, mama."

„Samo da završim jedan imejl, i odmah silazim. Imaš poruku na sekretarici."

Moja mama pravi dokumentarce i tokom poslednjih šest meseci priprema film o tinejdžerkama koje su ostale u drugom stanju i odlučile da se porode. Prošle godine, kad je počela rad na tom filmu, obavile smo onaj *Važan razgovor* i postavila mi je silna pitanja o seksu, ponavljajući da želi da budem sigurna da mogu da joj se obratim ako išta budem želela da saznam, i kako je sasvim prirodno biti radoznao, bla bla bla. Važan razgovor se odvijao otprilike u vreme kada je časopis *Šik* proglasio moju najbolju prijateljicu, Rebeku Larkin, jednom od deset Najboljih riba u Njujorku, pa sam se našalila da će me mama, ako ostanem u drugom stanju, snimiti za film, i da ću onda i ja postati poznata.

Ne moram da naglašavam da njoj to uopšte nije bilo smešno.

Na telefonskoj sekretarici u kuhinji treptala je lampica signalizirajući da je neko ostavio poruku. Pritisnula sam PLAY, dograbila flašu kisele vode iz frižidera i otpila pravo iz nje, a to radim samo kada je mama bezbedno smeštena u svojoj kancelariji na trećem spratu.

Prva poruka bila je od bake. „Halo? Halo?" Zatim pauza; moja baka uvek zvuči kao da nikad u životu nije čula za telefonsku sekretaricu. „Elizabeta, ovde je tvoja mama. Jesi li tu?" Pauza. „Dakle, nisi." Pauza. „Halo?" Pauza. „Dobro, znači nisi tu. Nazovi me." Pauza. „Dobro." Zatim, kao da se nečeg setila, dodala je: „Ovde je mama."

Činilo mi se da na sekretarici nema više poruka, i na trenutak sam se zabrinula da je mama mislila da ja treba da nazovem baku, što je podjednako zanimljivo kao i traženje kanala na satelitskoj televiziji. Ali,

zatim se ponovo začulo pištanje. „Ćao, lan, ovde je Sara Gardner." Srce mi je zakucalo brže; Sara Gardner je Džošova mama.

Džoš je moja nova simpatija.

Pa, možda i ne mogu baš da kažem da mi je on *simpatija,* jer bi to značilo da imam samo jednu, a prilično mi se sviđa i Tom Ričmond. Ali, u poslednje vreme, Džoš je izbio na prvo mesto u kategoriji Najbolje Sporedne Simpatije.

Pojačala sam zvuk na telefonu. „Stvarno *mrzim* što moram ovo da radim, ali misliš li da bi *ikako* mogla da čuvaš Hanu u petak uveče? Znam koliko ste *zauzeti* sad u završnoj godini, i svesna sam da je ovo stvarno *u poslednji čas."* Moja mama kaže da se u Sarinom glasu kurziv prosto vidi. „Ali, moja bebisiterka je bolesna, a imam karte za pozorišnu predstavu koju stvarno *ne želim* da propustim. Mislim da imaš naš broj, ali, za svaki slučaj, to je 555-9908."

Džoš se preselio u Njujork iz Sijetla tokom leta jer je njegov tata, s kojim je ranije živeo, dobio posao u Tokiju. Zapravo, on se *vratio* u Njujork, pošto je tu stanovao dok je bio mali. Nekada smo išli zajedno u školu, ali posle toga je on otišao u Sijetl. Nekoliko godina kasnije, njegovi roditelji su se razveli. Kada su Sara, njen novi muž i njihova ćerka Hana došli u Njujork, Džoš verovatno nije hteo da ode iz Sijetla, pa je ostao s tatom. U drugom razredu čuvala sam Hanu svakog vikenda, i kad god je pominjala svog brata u Sijetlu zamišljala sam ga kao masnog tipa u širokim farmerkama koji sluša neku drljačinu od muzike i spava sa skejtbordom ispod jastuka.

Prvog dana u školi videla sam Džoša, ali nisam odmah shvatila ko je on. Međutim, to mi nije bilo ni važno. Bila sam suviše zauzeta flertovanjem s Tomom na istoriji da bih marila za to što se neki novi tip pojavio u mojoj grupi za engleski. Drugog dana škole Džoš mi se predstavio i pričali smo nekoliko minuta, a onda je rekao: „Pa, možda ćemo se videti kad budeš čuvala Hanu." Rekla sam mu da je u stvari više i ne čuvam, a on reče: „Pa, onda ću verovatno biti sam petkom uveče."

„Verovatno", rekoh, pomislivši - *Kakav luzer.*

Ali, kad vratim film, nema sumnje da je moj obično precizni radar za simpatije zakazao dok smo vodili taj razgovor, pošto je prošlog ponedeljka odjednom profunkcionisao.

Pristala sam da ostanem u školi posle časova i pomognem gospođi O'Konor da prenese kutije iz kabineta za prirodne nauke u laboratoriju za fiziku, ali se taj posao pretvorio u noćnu moru. Laboratorija i kabinet nalaze se takoreći u različitim vremenskim zonama, a gomila kutija (prepunih stvari koje gospođa O'Konor verovatno skuplja još od vremena

prohibicije) bila je zaglavljena iza jednog metalnog ormana. Nije me baš mnogo obradovalo ni to što sam posle svake ture morala da zaključavam vrata laboratorije, a zatim, kad bih se vratila sa sledećom kutijom, morala da stojim pridržavajući je kukom naslonjenu na zid, ponovo pokušavajući da provalim koji od stotinu ključeva iz svežnja gospođe O'Konor otključava ta vrata. Pretpostavljam da sam upravo milioniti put tražila ključ i mrzela gospođu O'Konor, kad je pored mene prošla grupa frajera iz fudbalskog tima. Neki od njih su mi se javili, ali uprkos činjenici da mi je malo falilo da ispustim stotinu kilograma opreme na svoju nogu, svi su produžili dalje. Osim Džoša. „Treba li ti pomoć?" upitao je.

„Ne, hvala", rekoh. Bila sam suviše besna na sebe, gospođu O'Konor i ceo svet da bih mogla da kažem da. Zapravo, nisam ga čak ni pogledala. Samo sam nastavila da tražim ključ.

„Jesi li sigurna?" pitao je.

Pronašla sam ključ i otvorila vrata. „Sigurna sam" rekoh, zgrabivši kutiju obema rukama i pogledavši ka njemu.

„Ah", reče on, „šta sve devojke ne rade da dobiju preporuku za koledž."

Onda mi se, trenutak pre nego što se okrenuo i otišao, osmehnuo.

I umesto da pomislim *Kakav gubitnik,* odjednom sam pomislila, *Kakav osmeh.*

Počela sam da okrećem broj pre nego što ga je Sara izgovorila do kraja.

„Ćao, Saro, ovde je Jan."

„O, baš divno što si se javila. *Divna* si. Margareta je bolesna, a Džoš igra *fudbal* i ne zna *kada* će doći kući, a *osim* toga, obećala sam mu da ga *neću* tretirati kao dežurnog bebisitera kad se vrati. Mark i ja imamo karte za *Fedru,* i stvarno bih bila *očajna* da ne odem. One su *kao neki* rođendanski poklon, ali ipak *nemoj* da obraćaš pažnju na to, jer ako *ne možeš* da dođeš..."

„Nije problem", rekoh. „Slobodna sam." *A osim toga, mislim da sam se zaljubila u vašeg sina.*

„O, *stvarno* si predivna. Stvarno. *Oduševljena* sam. *Možeš* li da dođeš u šest? Rezervisali smo sto za večeru u pola sedam. Ako ti to ne odgovara, *otkazaću* ga i to... "

„Može u šest. Vidimo se."

„Sjajno! Zašto ne dođeš malo *ranije,* da čujem šta ima novo kod tebe. Stvarno mi *nedostaješ"* Sledeću rečenicu je prošaputala. „Margaret je *odlična* bebisiterka, ali je tako *dosadna."*

Obećala sam da ću doći pre šest, i tako smo završile razgovor.

Budući da sam imala samo četrdeset osam sati da smislim odevnu kombinaciju koja istovremeno govori: Ja sam odgovorna bebisiterka koja neće zapostaviti vaše dete i predati se telesnim strastima" i „Ja sam seks bomba", jurnula sam uza stepenice da vidim šta imam na raspolaganju. Isprobala sam svaku svakcatu stvar iz svog ormana pre nego što sam se odlučila za prozirnu belu košulju, ispod koje sam obukla beli top, i crvenu suknju od streča. Istina, Sara će se možda malo iznenaditi što dolazim da joj čuvam dete odevena kao kurva, ali to ipak nije bio razlog da se ne obučem nešto slobodnije. Gledajući se u ogledalu, zaključila sam da sam postigla savršenu ravnotežu između izgleda koji uliva poverenje i onog koji sugeriše pritajenu strast.

Osim toga, ova kombinacija mi je izvrsno prikrivala zadnjicu, najgori deo mog tela.

Nazvala sam Rebeku da je izvestim o najnovijem razvoju događaja, kako u pogledu modnih detalja tako i o svemu ostalom.

„Ne", rekla je kad sam opisala šta sam obukla.

„Ali, to je savršena kombinacija." Čula sam kako u pozadini trešti neka tehno muzika. „Gde si?"

„U *Barnizu." Barniz* je modna kuća na Aveniji Medison, tako otmena da u poređenju s njom *Blumingdejls* izgleda kao obična samoposluga. „Moja mama opet ima napad osećaja krivice što mi se ne posvećuje dovoljno, pa mi je dala neograničen kredit."

Uvek se iznova iznenadim kad shvatim koliko je život nepravedan. „Gospode, mrzim svoje roditelje", rekoh.

„Slušaj. Moraćeš malo da ublažiš svoj seksepil. Sačekaj malo... Imate li neki ajlajner koji malo više ide na braon?"

U sledećem životu, biću Rebeka.

„HALO!" vrisnula sam. Nije bilo odgovora. „Halo! Znam da nisam modni urednik *Šik* magazina, ali da li bih mogla da oduzmem dragocenih pet minuta tvoga života Super ribe?"

„Izvini." Usledila je pauza u kojoj sam bukvalno mogla da čujem kako se Rebeka ogleda. „Vidi", rekla je konačno, „svakako treba da uradiš ono što želiš, ali mislim da tvoj pristup nije dobar. Ne treba da izgledaš previše seksi. Preplašićeš ga. Treba da izgledaš lepo, ali suptilno... Ne, mislim da je taj *previše* braon."

Zagledala sam svoju providnu košulju u ogledalu.

„Pa, kad kažeš *suptilno..."*

„Moraš da mi veruješ: treba da budeš slatka ali ne previše izazovna, a da ga onda zadiviš svojim duhovitim opaskama... To je savršeno. Uzeću taj, kao i karmin."

Providna košulja je stvarno dobra. A inače sam želela da pokažem da još imam malo boje od letos. „Zar ne mogu da ga zadivim svojim neverovatnim imidžom oskudno odevene učenice završnog razreda?"

„Obuci one farmerke sa spuštenim strukom i belu *Agnes B.* majicu."

„Zvaću te kasnije."

Ponovo sam se presvukla i obukla farmerke i majicu. Zurila sam u svoj odraz u ogledalu. Rebeka je bila u pravu. To je bila dobra kombinacija. Osim toga, bela boja majice odlično je isticala ostatke mog preplanulog tena. Nazvala sam je ponovo.

„Pa?" Tehno muziku zamenila je buka Pete avenije u špicu.

„Povlačim sve što sam rekla. Ti si genije."

„Znam, znam. Ponekad čak i sebe zadivim."

Okrenula sam se leđima prema ogledalu i bacila pogled preko ramena. „U ovome mi guza izgleda strašno mala. A osim toga, izgledam totalno skockano. Kao da sam izašla iz *Džej kru* kataloga. Pravi Sijetlluk."

„Baš sam to i zamislila."

Nijedna od nas zapravo nije bila u Sijetlu, ali smo čitale sve časopise. Skinula sam farmerke, da ih ne istegnem pre petka uveče.

„Ne mogu da verujem da idem tamo", rekoh sručivši se na krevet. „Šta misliš, hoće li se nešto desiti?"

Rebeka je znala da na moje pitanje postoji samo jedan prihvatljiv odgovor, i zato je rekla: „Svakako."

Nakon što smo prekinule vezu, ležala sam gledajući u farmerke prebačene preko naslona stolice i razmišljala o tome kako je Džoš sladak. Zatim sam počela da razmišljam o tome kako je Tom sladak. Onda sam pomislila kako bi bilo ludo da se i Tom *i* Džoš zaljube u mene.

NOVINAR: Jan, da li bi htela da ispričaš svojim kolegama sa Akademije Lorens kako je to kad se *dvojica* neverovatno slatkih tipova zaljube u tebe. Da li si se iznenadila kad ti je Džoš priznao svoja osećanja?

JAN *(samouvereno se smeškajući):* Pa, bilo je prilično očigledno šta će se dogoditi. Mislim, *hej!* Ne moraš biti matematičar da izračunaš da su savršen izgled i duhovitost totalno neodoljiva kombinacija.

Ali znate, zapravo ne bi trebalo da dajem taj intervju (čak iako je on postojao samo u mojoj glavi). Jer, pre dve godine smo čitali onu dramu *Edip,* koja govori o tome kako je pogrešno suviše se oduševljavati sobom. Stari Grci su smatrali da, ako si previše samouveren, patiš od nečega što se zove „hibris". A kad patiš od hibrisa, jedini lek za tebe jeste da bogovi na trenutak prestanu da piju ambroziju na planini Olimp, slete na zemlju i unakaze ti život.

Upravo to se desilo meni.

Ironijom sudbine, na času engleskog jezika.

KNJIGOTEKA

DRUGO POGLAVLJE

„Možemo li, molim te, da ne pričamo baš sada o tome? On će proći ovuda čim odande izađe, a stvarno ne želim da pričamo o njemu dok prolazi."

„*Ne čuje* nas", reče Rebeka. „Na drugoj je strani ulice."

„Osetiće da pričamo o njemu", rekla sam. „Ljudi naslute takve stvari."

Bilo je to na odmoru posle časa engleskog. Sedele smo u restoranu *Kod Antonija.* Iako sam bila suviše užasnuta onim što se neposredno pre toga dogodilo da bih mogla da jedem, činilo se da moja priča ne utiče na Rebekin apetit. Već je posula svoje drugo parče pice parmezanom, iseckala ga na komadiće veličine jednog zalogaja, i skinula i pojela sir i pečurke sa svakog od njih. Sad je uvijala testo u male rolnice, ređala ih, a zatim ubacivala u usta.

„Čini mi se da još uvek nisam baš sve shvatila. Jesi li uradila nešto ovako?" Rebeka napući usne i cmoknu.

„Više nismo najbolje drugarice" rekoh. „To je zvanična odluka. Mrzim te."

Nasmejala se i poslala mi poljubac.

„Mislim da patim od privremene neuračunljivosti", rekla sam, trudeći se da ne gledam preko puta, ka delikatesnoj prodavnici u koju je pre nekoliko minuta ušao Džoš.

„*Privremene* neuračunljivosti?" upita Rebeka. Smotala je još jedan komadić u rolnicu i zagrizla ga.

Ignorisala sam je. „Očigledno ću morati da napustim Njujork i odselim se u neki gradić na srednjem zapadu, gde ću svoj život nastaviti s novim identitetom."

„Očigledno", reče Rebeka. „Baš mi je drago što možemo još jednom zajedno da ručamo pre nego što odeš."

Jedva sam čula šta govori. „Jednostavno, to je bilo tako *ubedljivo",* kazala sam, protiv svoje volje buljeći u vrata delikatesne prodavnice.

„Jan, to se desilo na času *engleskog.* Kako je moglo da bude ubedljivo?"

Baš kad je to izgovorila, Džoš je izašao iz prodavnice s papirnom kesom u rukama, i pre nego što sam uspela da skrenem pogled da ne bi bilo sasvim očigledno kako zurim u njegovom pravcu, on me je ugledao, osmehnuo se i neodređeno mahnuo rukom. Zatim je minut-dva stajao u mestu, kao da o nečemu razmišlja, a onda prešao ulicu i krenuo ka nama.

Tek da se zna, hodao je neverovatno seksi. Izgledalo je kao da zna kuda ide, ali da ne žuri naročito da tamo stigne.

„Ćao" reče, približivši se našem stolu. Klimnuo je glavom Rebeki, a zatim i meni. Nosio je zelenu majicu i farmerke koje, za razliku od farmerki većine dečaka u Akademiji Lorens, nisu bile pet brojeva veće. Trudila sam se da ne primetim kako je savršeno građen.

„Ćao" rekoh. Moj pozdrav bi zvučao opuštenije da se nisam zagrcnula kod *o.*

„Jesi li već prešla ona pitanja za esej?" upita on.

„Nešto malo" rekoh. Gledala sam u jednu tačku tačno iznad njegovog ramena, umesto pravo ka njemu, kao da je natpis NAJBOLJE FOTOGRAFIJE U BRUKLINU toliko fascinantan da ne mogu da odvojim pogled od njega.

„Nešto malo?", upita on. Zabacio je ranac na rame i dobro sam mu videla ruke. Nokti su mu bili podsečeni i veoma uredni. Ponovo sam pogledala u natpis NAJBOLJE FOTOGRAFIJE.

„Hoću da kažem, nisam baš", rekoh. Džoš je i dalje stajao, kao da čeka da kažem još nešto. Ja sam, takođe, čekala da ja nešto kažem, ali jedine reči koje su mi se vrtele po glavi bile su *Izrađujemo slike za jedan sat, ili vam vraćamo novac.*

„Hej", reče on minut kasnije. „Čujem da ćeš čuvati Hanu sutra uveče."

„Aha", rekoh. Usledila je duga pauza.

„Pa", reče on konačno. „Vidimo se."

„Aha", ponovila sam. Rebeka je buljila u mene kao da imam dve glave, što bi mi možda omogućilo da smislim neki pametniji pozdrav od onog koji sam konačno izgovorila: „Vidimo se."

„Vau", reče Rebeka. „Tvoj britki duh tako je vrcao da sam jedva uspevala da ga pratim."

„Želim da umrem", rekla sam, gledajući Džoša kako odlazi. „Volela bih da sam mrtva."

„Možda i *jesi* mrtva", reče Rebeka. *„Zvučalo je* kao da jesi."

Još sam posmatrala Džoša, koji se polako gubio u daljini.

„Nisam ja kriva", rekoh.

„Naravno da nisi." Rebeka nasu malo parmezana u svoj tanjir i zamoči prst.

„Znam da smo nekada mislile da je gospodin Krile sjajan, ali sada ga smatram isključivim krivcem za sve što se dogodilo" rekla sam, ubacujući nekoliko kockica leda u usta.

Rebeka je polizala parmezan s prsta, a onda ga uperila u mene. „Seti se, Tom Ričmond je još uvek tu."

„Prekasno je za to", rekla sam. „Ne mogu da živim u prošlosti."

„Ne možeš da živiš u prošlosti? Jan, još juče si non-stop pričala o njemu i njegovom glupom kačketu" rekla je.

„To je bilo nekad", rekoh, progutavši poslednju kocku. „A ovo je sad."

Do toga jutra gospodin Krile je bio moj omiljeni profesor a engleski omiljeni predmet, naročito pošto smo upravo završili sa čitanjem *Romea i Julije,* što je, sve do tog časa, bio moj omiljeni pozorišni komad.

Engleski više nije bio moj omiljeni predmet, gospodin Krile mi više nije bio omiljeni profesor, a *Romeo i fulija* više nije bila moja omiljena drama od približno 10:56 pre podne po standardnom istočnom vremenu, kad je gospodin Krile uništio moj život pozivajući me da izađem i odglumim poslednju scenu u komadu, onu u kojoj Romeo pronalazi usnulu Juliju u grobnici i misli da je mrtva.

Obično mrzim kad mi profesor engleskog traži da nešto odglumim, ali tog jutra sam bila dobro raspoložena, jer sam upravo razmišljala o tome kako je Tom Ričmond bio simpatičan i sladak na istoriji, tako da mi uopšte nije smetalo što mi je gospodin Krile dao ulogu Julije. Inače, uloga baš i nije bila preterano zahtevna, jer je samo trebalo da ležim na katedri gospodina Krilea i pretvaram se da sam mrtva.

Osim toga, Džošu je dao ulogu Romea.

Ležeći tako, ruku prekrštenih na grudima i zatvorenih očiju, razmišljala sam kako je neobično što smo baš *istog dana* kada me je Sara zamolila da čuvam Hanu, njen sin i ja glumili jednu od najpoznatijih ljubavnih scena u istoriji. Hoću da kažem, da li je nagoveštaj naše buduće romanse uopšte *mogao* biti jasniji?

Tada je Džoš počeo da izgovara Romeov tekst: „'O, ljubavi, ženo moja! / Smrt, što je mêd tvog daha / iscrpla, još je nemoćna pred tvojom / lepotom'."[1] Stihove je govorio savršeno; odjednom su svi prestali da pričaju i da se smeju, kao što obično rade kada glumimo odlomke. Dok je Romeo opisivao Julijine „rumene" obraze i usne, Džoš je nežno dodirnuo moje usne i obraze, tako da sam osetila žmarce. U jednom trenutku čak je namotao pramen moje kose oko prsta, a zatim mi ga zakačio za uho. Mislila sam da ću, tako ležeći, uspeti da odlučim da li mi se više sviđa Džoš ili Tom, ali nakon što mi je Džoš dodirnuo lice, više nisam mogla da mislim

[1] Stihovi iz drame *Romeo i fulija* dati su u prevodu Aleksandra Saše Petrovića. (Prim. prev.)

na bilo šta drugo, osim na ono što je on radio. Primetila sam kako lepo miriše, na šampon.

Na kraju svog teksta, Romeo treba da poljubi Juliju. On ispija otrov, govoreći: „'I tako, s poljupcem, umirem sad ja",[2] a zatim je ljubi i pada na zemlju. Čula sam kako Džoš glumi da ispija otrov iz bočice, nakon čega je provukao ruku ispod mojih leđa i podigao me s katedre.

Pa, prema mom ograničenom iskustvu, kad te dečko zagrli, kao na primer u filmu i slično, on te ili jedva dodirne ili te tako jako stisne da ti prekine cirkulaciju. Ni jedno ni drugo nije baš najseksepilniji osećaj na svetu. Ali, Džoš je nekako uspeo da me drži čvrsto, a da me pri tom ne stisne toliko da više ne mogu da dišem. Uz to, nekako me je privio uz sebe, pa sam osim šampona osetila i miris njegove kože, takođe jako prijatan. Čelo mi je bilo naslonjeno na njegove grudi i čula sam kako mu srce kuca. Čekala sam da izgovori poslednji stih.

Ali, on ga nije izgovorio. Čekala sam, kako mi se učinilo, nekih pet minuta, a zatim malo provirila kroz trepavice da vidim šta radi. Samo me je gledao i grlio, a zatim je uzeo moju levu ruku i prepleo prste s mojima. Za sve to vreme gledao mi je u lice, kao da se trudi da ga upamti. Uplašila sam se da će primetiti da sam otvorila oči, pa sam opet zažmurila. Ali, on još uvek nije izgovorio tekst. Čekao je.

Što je zapravo otkrilo *istinsku* ironiju sudbine tog trenutka.

Jer sam ja pomislila da se on sprema da me poljubi.

Nemam nikakvog opravdanja za to osim da, kako sam rekla Rebeki, možda patim od privremene neuračunljivosti. Hoću da kažem, idem na Akademiju Lorens još od svoje četvrte godine, i ni jedan jedini put za sve to vreme dvoje učenika se, izvodeći neki komad na času engleskog, nisu stvarno poljubili. Deca se retko ljube i u školskim *predstavama.* Čak ni oni koji su *vežbali* ljubljenje, ipak nisu u stanju da to urade u predstavi.

Ali, Džoš me je gledao tako čežnjivo i tako me nežno grlio da sam jednostavno pomislila, *oh, sad će me poljubiti.* Čak sam, a pretpostavljam da je to zapravo najgore od svega, nekako rastvorila usne i malčice zabacila glavu *pripremajući se da mu uzvratim poljubac.* I upravo sam to radila, kad je on izgovorio svoj poslednji stih, gospodin Krile i čitavo odeljenje počeli su da aplaudiraju, a scena se završila. Džoš, koji očigledno nikad nije ni imao nameru da me poljubi, tada me je pustio iz zagrljaja, pa smo se oboje komično poklonili i rukovali, a za sve to vreme ja sam mislila:

Da li je primetio 'sta sam malopre uradila?

[2] Isto.

Što bi me primoralo ne samo da odmah napustim časove engleskog, već i da se hitno prijavim za vladin program zaštite svedoka.

Rebeka je završila s jelom i obrisala uglove usana salvetom. Ako ja popijem makar i čašu vode s karminom na usnama, on se toliko razmaze da posle izgledam kao leš iz serije *Čuvari zakona.* Rebeka može da pojede obrok od pet jela, a da pri tom ne mora ponovo da koristi olovku za usne. Kad nekuda izlazimo, Rebeka je uvek tako moderno obučena i savršeno našminkana da je verovatno svi smatraju mojom bebisiterkom.

„Moram da se vratim", rekoh. „Treba da napišem prijavu za Barnard." Kad sam izašla ispod tende i stala na sunce, učinilo mi se da je temperatura skočila za nekih dvadesetak stepeni, što baš i nije dobro ako imate kosu kao ja. Prošle godine smo na istoriji umetnosti gledali slike Keopsove piramide, i moram priznati da po vlažnom vremenu moja kosa upravo tako izgleda. Rebeka je stavila naočare za sunce i čekala dok sam ja kopala po torbi tražeći nešto čime ću sprečiti da mi glava liči na pejzaž iz Starog Egipta.

„Nećeš valjda otići na Barnard. Ne možeš se upisati na koledž u Njujorku kad si ovde provela čitav život", reče Rebeka. „Moraš malo da vidiš svet. Da doživiš i druga mesta."

„Da ne misliš možda na neko određeno mesto?" upitala sam. Našla sam neku razvučenu gumicu i pokupila kosu u rep.

„Bože, Jan Miler, šta *točno* hoćeš da kažeš?" Krenule smo prema školi.

„Oh, ne znam ni sama. Možda si mislila na... proviđenje."

„Pa, kad si već to pomenula, Providens je sjajan grad."[3] Rebeka se slučajno u predroku prijavila na Braun. „Tako kažu", rekoh.

Na uglu Ulice Klinten, Rebeka me je zgrabila za ruku. „Čekaj malo. Ti sad imaš francuski?"

„'Imam' francuski, u smislu da mi je taj čas sledeći po rasporedu. Ali 'nemam francuski, zato što zbog neodložnih obaveza neću biti u mogućnosti da mu prisustvujem."

„Dakle, izostaćeš s francuskog da bi pisala prijavu", rekla je Rebeka.

„Upravo tako." Časovi francuskog su toliko ponižavajući da koristim sve moguće izgovore da izostanem. Francuski gotovo uopšte ne znam, ali svake godine uradim završni test dovoljno dobro da pređem na sledeći nivo, čime sebi obezbeđujem još jednu godinu čemera. Svaki dan je potpuno isti. Ulazim u učionicu; profesorka me pozdravlja širokim

[3] Providence - na engleskom znači proviđenje ili sudbina, ali je takode i naziv grada u Americi. (Prim. prev.)

osmehom i kaže: *„Bonžur, Jan";* ja odgovaram *„Bonžur, madam";* i od tog trenutka, sve ide nizbrdo. Svaki put kad me prozove, promucam neki idiotski odgovor koji nema nikakve veze s pitanjem, kakvo god ono bilo, sve dok ona konačno ne odustane i ne nastavi da me ignoriše do kraja časa, što za sve prisutne predstavlja ogromno olakšanje.

Ispred škole naleteli smo na Ričija, koji zajedno sa mnom ide na francuski. Riči je živeo u Parizu godinu dana, tako da je stvarno smešno što idemo u istu grupu. Mnogo mi je pomagao tokom svih ovih godina, ali u poslednje vreme je čak i Riči prestao da me uverava da „svako može da nauči francuski".

„Tu vas au cours de Français?", upita on.

„Nemam pojma šta si rekao, ali na francuski ne idem." Riči je bio isuviše fin da bilo šta komentariše, ali pretpostavljam da je svima laknulo što ne dolazim na čas. Nešto kao, hej, pa sad stvarno učimo strani jezik.

„Hoćeš li da te nazovem kasnije i kažem ti šta smo imali za domaći?"

„Ne moraš."

„Zar nećeš učiti francuski na koledžu?" upita Riči. Trudio se da zvuči opušteno, ali mislim da je zapravo bio zabrinut.

„Riči, druže, posle dvanaestog juna neće mi pasti na pamet čak ni da pijem perije."[4]

„Pa, možda to i nije tako loša ideja." Okrenuo se i pošao u učionicu. „Hej, znaš li onog novog tipa, Džoša?" upitao me je preko ramena.

Ponekad, kad sam nervozna ili uznemirena, lice mi se nekako zajapuri, i bila sam prilično sigurna da mi se to opet desilo. „Ah, onako. Ide sa mnom na engleski." Rebeka frknu, a zatim potapša Ričija po ramenu. „Pa, ljubavi" reče ona, „moram da bežim." Mahnula mi je. „Čujemo se kasnije."

„On ide sa mnom na matematiku", rekao je. Činilo se da ne primećuje da sam doživela blaži srčani napad. „Mislim da ću ga pozvati sledeće subote. Deluje mi kul." Riči je pravio žurku onog tamo vikenda, pošto su se njegovi roditelji spremali da otputuju. Iako smo se Rebeka i ja zaklele da nećemo ići na srednjoškolske žurke, pošto smo sad bile u završnom razredu, rešile smo da ovog puta napravimo izuzetak.

„Hm, mislim da jeste", rekoh. „Hoću da kažem, mislim da jeste, znaš već, kul." Riči je već stigao do ulaza. „Mislim, ne poznajem ga baš dobro", viknula sam za njim.

„Okej", dobaci mi on preko ramena.

[4] *Perrier,* poznata francuska mineralna voda. (Prim. prev.)

„Pa, odoh ja”, dreknula sam. Pošto je Riči već bio ušao u zgradu, nije mi bilo baš sasvim jasno zašto sam mu to uopšte rekla.

Nisam čula šta je Riči odgovorio nestajući s vidika, ali zvučalo je kao *„Bonne chance”.*[5]

„Ha ha”, dobacila sam, iako je on već otišao.

Zatim sam pošla prema kabinetu za informatiku, trudeći se da ne mislim na sve one gluposti koje sam rekla i uradila u poslednja dva sata.

KNJIGOTEKA

[5] Franc: Srećno. (Prim. prev.)

TREĆE POGLAVLJE

Još pre nego što sam narednog jutra ušla na čas engleskog, čula sam Mendi Džonson kako se kikoće. Rebeka i ja smo stajale u hodniku tačno ispred vrata, dogovarajući se gde da se nađemo za vreme pauze za ručak, kad se odjednom iz učionice začuo krik. Bukvalno krik. Kao da neka životinja umire nasilnom smrću. Rebeka reče: „Baš se lepo smeje" i krenu ka učionici za engleski, na poslednjem spratu.

Posle tog vrištanja nisam se mnogo iznenadila kad sam, ulazeći u učionicu, zatekla Mendi kako sedi na Džošovoj klupi; iznenadilo me je samo što mu ne sedi u *krilu,* pošto je očigledno upravo to želela.

Verovatno sam spustila ranac na klupu nešto energičnije nego što sam nameravala, jer je tresak bio strašno glasan, i Džoš je pogledao u mene. Planirala sam da kažem nešto neobavezno pa ipak značajno u vezi s tim što ću čuvati Hanu, kao na primer: „Hej, vidimo se kasnije" ili možda: „Izgleda da ipak nisi bio u pravu kad si rekao da ćeš petkom uveče biti sam" ali sam samo skrenula pogled. Očigledno, ljudi koji kažu da se dobra prilika ukazuje samo jednom znaju šta govore.

Kada se začulo drugo zvono, ušao je gospodin Krile. Izgledao je kao da je prespavao u odeći. Mendi je volšebno uspela da smogne dovoljno snage i volje da se odlepi od Džoša i vrati na svoje mesto. Nosila je uske pantalone sa šlicevima i minijaturni top, i vrtela je onom malom Mendiguzom celim putem do svoje klupe. Uprkos tome što sam u sebi uporno ponavljala *Molim te sapleti se molim te sapleti se,* uspela je bezbedno da stigne na drugu stranu učionice i skliznula na svoje mesto.

„Zdravo svima", reče gospodin Krile, vadeći neke knjige iz torbe.

Svi smo progunđali nekakav pozdrav, osim Mendi, koja je rekla: „Zdravo, gospodine Krile" veselim *Dobro vele, dragi gledaoci* tonom. Da li profesori stvarno padaju na ta sranja? *Zdravo, gospodine Krile! Prijatan vikend, gospodine Krile! Imate lepu kravatu, gospodine Krile. Ovaj zadatak je bio veoma zanimljiv, gospodine Krile.*

„Da popričamo o sastavu." Svi zastenjaše. „Pa, ako niko ne želi da priča o sastavu, možemo da radimo *Buku i bes,* i da vam za sutra zadam gomilu stvari da pročitate."

„Oh, možemo li, molim vas, da pričamo o sastavu?" upita Mark Džejkobs, sklopivši ruke kao da preklinje.

„Mark", reče gospodin Krile vedro, „to je odlična ideja. Baš mi je drago što si to predložio." Pogledao je po učionici. „Ko je počeo da piše sastav?"

„Ja sam *razmišljao* o njemu", reče Mark. „Da li se to računa?" Svi su se nasmejali, osim Mendi. Ona je vrištala.

„Pa, rekao bih da je i to nekakav početak I sastav od hiljadu reči počinje od prve misli. Da li je još neko *razmišljao* o sastavu?"

Mendi podiže ruku i gospodin Krile je prozva. Pre nego što je odgovorila, zabacila je glavu sklanjajući šiške s očiju i rekla: „Pa", vrlo dramatičnim tonom. Zamišljala sam kako čupam njenu platinastoplavu kosu pramen po pramen. Da li bi i tada njeni očajnički krici podsećali na umiruću životinju, kao njen smeh? Zapitala sam se kako bi izgledala bez kose.

„... i zato mi se to sviđa, Mendi", reče gospodin Krile. Upravo sam zamišljala kakav bi bio izraz Mendinog lica kad bi bila prinuđena da gleda svoj ćelavi crveni skalp, pa nisam čula ništa od onoga što je rekla. Kad ju je gospodin Krile pohvalio, pogledala je u Džoša, ali Džoš je gledao u gospodina Krilea.

„Imate li još nekih ideja?" Prelazio je pogledom po učionici. Učinilo mi se da se zaustavio na meni, ali ja sam se pravila da pažljivo proučavam omot svoje knjige. Na kraju krajeva, on me je uvalio u ovu gužvu. Lori Narkin, čija se garderoba ove godine sastoji isključivo od različitih delova odeće s natpisom HARVARD, podiže ruku i gospodin Krile je prozva. Podigla sam pogled i videla da Džoš gleda ka meni. Na trenutak mi je srce brže zakucalo, ali tada sam se setila da se iznad moje glave nalazi sat.

Gardnerovi žive samo pet blokova od nas, tako da sam stigla malo ranije. Hana mi je otvorila vrata, a kad sam ušla, uhvatila me je za noge i počela da pevuši: „Jan Jan Jan. Jan Jan Jan." To je baš bilo slatko, i osetila sam se krivom što se unervozim kad god ona poželi da se igra.

„Stižem za sekund", doviknu Sara. „Pre petnaest minuta sam donela *tragičnu* modnu odluku."

Hana me je povela u kuhinju, gde je upravo završavala večeru, i počela da mi priča o zečevima. Kuća je izgledala isto, iako je sada u njoj živeo i Džoš. U dnevnoj sobi videla sam novi DVD plejer koji je možda bio njegov, a opet, možda su ga kupili i pre nego što je on došao. Već dugo nisam čuvala Hanu.

„Konačno" Pojavila se Sara.

Kad sam kao dete čitala *Petra Pana,* u kojem se opisuje kako majka uplovljava u sobu okružena oblakom parfema i hermelina, nisam znala kako to izgleda. Moja mama ne koristi parfem, i iako ne znam tačno šta je hermelin, prilično sam sigurna da ga ona nema. Ali, pravi razlog što nisam mogla da zamislim opisanu sliku jeste taj što zapravo nisam mogla da

zamislim svoju majku kako *uplovljava* bilo gde - ona bi pre mogla da „natrapa" nego da „uplovi" ma gde. Ali, kad je Sara ušla u kuhinju i rekla

„Konačno", nije bilo sumnje da je upravo tako gospođa Darling *uplovila* u dečju sobu da poljubi decu za laku noć pre nego što je *otplovila* na neku otmenu londonsku žurku.

„Mama, baš si lepa", reče Hana. Bila je u pravu. Sara je nosila sivu svilenu bluzu i tamnoplave pantalone širokih nogavica.

„Hvala, dušo. Mama se još uvek oporavlja od malopređašnjeg incidenta s kompletom *Ane Klajn"* Ja sam joj, takođe, rekla da lepo izgleda.

„Pa, *pričaj mi* kako je ove godine u školi. Da li je to prijavljivanje za koledž stvarno tako *grozno?"*

„Prilično."

„Da čujem *detalje,* molim te." Počela je da prebacuje stvari iz velike crne tašne u malu torbu s perlicama iste boje kao i bluza.

„Pa, kao prvo, savetnici nam stalno govore da treba da budemo kreativni i originalno se predstavimo, ali zapravo ne misle tako."

„Kako to?"

„Evo, u jednoj prijavi postavljeno je ovakvo pitanje: 'Šta će pisati na 275. strani vaše biografije?' Ja sam na to odgovorila u fazonu neke guske koja je u životu samo menjala slavne ljubavnike i muževe. Ono, u stilu" - progovorila sam tankim glasom, s blagim akcentom - „'nakon katastrofalnog sloma svog trećeg braka, pobegla sam iz zlatnog kaveza na Menhetnu da se oporavljam u samoći u slatkom gnezdašcu na jugu Francuske, gde smo Karlos i ja nekad zajedno uživali.' Ali, moj savetnik mi je to strogo zabranio."

Sara se smejala. „Zašto?"

„Stalno je ponavljao da u eseju kojim se prijavljujemo na koledž moramo da kažemo nešto o tome šta *zaista* želimo da budemo, da treba da budemo pametni, ali *ne previše* pametni. Želi da napišem kako sam, na primer, otkrila lek protiv raka, ili nešto slično."

„Ali onda ćeš i *ti* zvučati kao svi *ostali* kandidati."

„Pričajte mi malo o tome" rekla sam.

„A šta je sa Džošom? Kako se on snalazi? Kad *god* ga pitam, on samo kaže *'O, mama."*

„Hm, pa čini mi se da je sve u redu. Mislim, ono, da je našao društvo i tako to." Zapravo, nisam znala da li se Džoš s bilo kim druži, ali sam pretpostavila da je verovatno tako, pošto je Riči nameravao da ga pozove na žurku.

„Pa, možda ćete se *vas* dvoje družiti."

„Možda" rekoh. Bilo mi je drago što je upravo popravljala karmin u ogledalu, da ne vidi kako sam pocrvenela.

Kada je Sara otišla, Hana i ja smo otišle u njenu sobu da se igramo. Barbike joj više nisu toliko zanimljive - sad želi da se igramo škole. Ona je bila učiteljica a ja đak, i stalno sam pravila probleme. Svaki čas mi je govorila: „Idi kod gospođice Kej!" (Gospođica Kej je direktorka osnovne škole u Lorensu), previjajući se od smeha. Pre nego što je otišla na spavanje, poslala me je u kancelariju gospođe Kej pedesetak puta.

Kad je Hana zaspala, nisam znala šta da radim sa sobom. Bilo je tek devet sati, a znala sam da se Sara sigurno neće vratiti pre jedanaest. Pretpostavljala sam da se Džoš svakako mora vratiti pre nje. Stalno sam preračunavala kada će stići kući ako je prvo otišao na trening a zatim na večeru s klubom, a kada ako je umesto treninga imao utakmicu. Koliko god da sam mu širokogrudo ostavljala vremena za svaku od tih stvari, bila sam sigurna da mora stići do deset. Što je značilo da bar sat vremena neću imati šta da radim.

Za razliku od nas, Gardnerovi imaju kablovsku, tako da kad dođem da čuvam Hanu, obično menjam kanale sve dok ne nađem neki glupi film koji se nikad ne bih setila da iznajmim ili pogledam u bioskopu. Ali te večeri nisam želela da se Džoš vrati i zatekne me kako buljim u ljubavnu scenu iz filma *Poslednji ples.* Razmišljala sam o tome da nađem neki sportski kanal pošto mi se činilo da je on pravi sportski tip, ali bi me Rebeka ubila kad bih se pravila da gledam fudbal ili košarku samo da bih smuvala nekog frajera. Naša totalna nezainteresovanost za sport bila je jedna od prvih stvari koje su nas zbližile kad smo u drugom razredu počele da se družimo. A osim toga, šta bih rekla ako bi me, na primer, Džoš upitao za koga navijam? Nisam čula gotovo ni za jedan tim osim *Niksa,* a i njih uvek mešam s *Netsima.*

Odlučila sam da je ipak najbolje da radim domaći, pošto nam je škola zajednička tema. Već sam videla scenu:

(Zvuk ključa u bravi. Ulazna vrata se otvaraju. Ulazi Džoš.) JAN *(podiže pogled s knjige u koju se zadubila):* Džoše, nisam znala da ćeš se tako rano vratiti kući. DŽOŠ *(spušta torbu):* Žurio sam koliko god sam mogao.

Morao sam da te vidim. JAN *(zbunjeno, ali polako počinje da shvata):* Hoćeš da kažeš...

DŽOŠ *(prilazi i uzima je u naručje):* Da, draga. Ne mogu više da krijem. Volim te. Volim te od prvog trenutka kad sam te ugledao. I želim da budeš moja... *(Oni se grle.)*

ZAVESA

Nezgodno je što moje romantične fantazije više liče na sapunice nego na Šekspira, ali nažalost, stvarnost je bila još gora, pošto sam ja na kraju zaspala. I to ne sklupčana na sofi, s knjigom poezije u rukama, ljupka i nežna poput nekog lika Keti Holms. Ne, zaspala sam sedeći za kuhinjskim stolom glave zagnjurene u udžbenik matematike, balaveći po njemu kao Homer Simpson.

Evo kako je to izgledalo.

Nakon što sam se namerno smestila tamo gde će Džoš morati da me vidi kad dođe kući - u kuhinju - počela sam da radim domaći iz matematike. U početku mi se stalno činilo da čujem kako neko prilazi vratima ili traži ključeve. Bila sam strašno napeta. Stavila sam malo karmina i dobro pazila da ga ne razmaženi. Čak sam se potrudila i da sedim pravo, tako da istaknem poprsje. Pored toga, naoružala sam se brojnim duhovitim, koketnim dosetkama koje sam neprestano ponavljala u sebi da ih ne zaboravim.

Nešto kasnije, malo sam se opustila. Počelo je da me obuzima čarobno uspavljujuće dejstvo matematike, a pridružilo mu se i kucanje zidnog sata u hodniku: *Tebi se spava. Strašno ti se spava. Kapci su ti teški. Zatvaraju se.*

Sledeće čega se sećam jeste da mi je neko vrlo nežno dodirnuo rame i rekao: „Jan. Jan." A ja sam svoje zavođenje započela odgurnuvši mu ruku, a zatim - tek da potpuno zaokružim utisak - zahrkala.

Molim te, ne dozvoli da se ovo stvarno dešava. Molim te, ne dozvoli da se ovo stvarno dešava. Odmahnula sam glavom pokušavajući da se razbudim i protrljala bolni obraz, jer sam zaspala naslonjena na ivicu knjige. Osećala sam kako mi se duboka brazda proteže preko celog obraza.

„Hej", reče Džoš. Prišao je frižideru. „Hoćeš li vode, ili nešto drugo?"

„Hm, da. hvala. Koliko je sati?" *Ne panici. Ne paniči.* „Skoro jedanaest."

„Oh. Stvarno." Doneo mi je čašu vode. *Probudi se! Probudi se! Reci nešto!* „Kako je bilo na treningu?"

„Zapravo, imali smo utakmicu."

„Oh. Pa, kako je bilo?"

Otvorio je orman, izvadio kesicu pereca, uzeo nekoliko i seo na stolicu do moje. „Pobedili smo."

„Super." Čak i kad nisam bunovna, nemam pojma šta da pričam o sportu. Da li, na primer, treba da pitam koji je bio rezultat, ili to nije preporučljivo, u slučaju da su pobedili s malom razlikom? „Verovatno si prilično iscrpljen."

„Zapravo, jedva čekam da se sezona završi." Ubacio je perecu u usta. „Prošle godine sam baš voleo da igram, ali sad - ne znam. Nekako mi je dosadilo." *Ovo je dobro. Otkriva mi svoja osećanja. Treba da ga ohrabrim u tome.*

„Da li si u Sijetlu imao dobar tim?" Nosio je majicu i šorts Akademije Lorens. Kad se nagnuo da mi sipa vodu, primetila sam da opet dobro miriše, ali na nešto spolja, na jesen. Kosa mu je bila raščupana, a jedan obraz musav.

„Bilo je dobro." Osmehnuo mi se onim svojim sporim osmehom. „Jesi li se odmorila? Baš si čvrsto spavala." Pružio je ruku i malo mi zamrsio kosu.

Nekim čudom, nisam se onesvestila kad me je dodirnuo. „Pa, da." Je li to sve što umem da kažem? *Pa, da. PA, DA?* To nisu one duhovite dosetke koje treba da upotpune moj opušteni, elegantni izgled.

„Nemoj da se nerviraš - i meni se isto dešava kad radim matematiku." Džoš ustade i priđe ormanu. „Hoćeš perece?" Uzeo je još nekoliko.

„Ne, hvala." Jednostavno nisam mogla da zamislim kako pričam prskajući ga mrvicama od pereca.

Doneo je bokal vode i napunio svoju čašu. „Pa", reče on, sedajući opet, ovaj put preko puta mene, „eto."

Klimnula sam glavom. „Pa, eto." To nije bila duhovita opaska. To je bio samo odjek.

„Kakva je to žurka kod Ričija sledeće subote", upita on konačno. „Dolaziš li?"

„Da, verovatno." Pogledali smo se preko stola. Oči su mu bile ogromne i tamnozelene. *Molim te molim te molim te molim te, shvati da nisam gluvonemi idot. Molim te.* Nasmešio se. „I ja ću verovatno doći." Eto je. Naša ljubavna scena.

DŽOŠ *(pruža ruku preko stola i uzima Jan za ruku):* I ja ću doći jer te volim, Jan. *(Oni se duboko zagledaju jedno drugom u oči a zatim...)*

„Zdravo? Ima li koga?" Bila je to Sara. Kad je ušla u kuhinju, Džoš podiže pogled.

ZAVESA

ČETVRTO POGLAVLJE

Nisam se baš mnogo razočarala kad me je Sara pozvala u ponedeljak i rekla da Margaret, njihova stalna bebisiterka, ima mono-nukleouzu. Zapravo, osećala sam upravo suprotno od razočaranja, šta god to bilo. Sara je sigurno sto sati ponavljala da, ako *ikad* budem slobodna petkom ili subotom uveče, treba da znam da ona prosto *umire* od želje da me angažuje. Rekla sam joj da mogu opet da joj čuvam dete sledećeg petka, a ona mi je toliko zahvaljivala da sam mislila da će je strefiti infarkt.

Živela sam u ubeđenju da u petak imam sastanak s Džošom, iako me je Rebeka nekih deset miliona puta ljubazno opomenula da čuvanje šestogodišnjeg deteta nije isto što i sastanak sa sedamnaestogodišnjim bratom tog istog šestogodišnjeg deteta.

„Smem li samo da te podsetim da pre nepunih mesec dana uopšte nisi primećivala Džoša?" Sedele smo na pohabanoj sofi u uglu gotovo prazne školske prostorije za dnevni boravak; sem nas, bilo je tu još samo nekoliko mladih đaka koji su zajedno sedeli na drugom kraju. Povremeno bi nas neko od njih nervozno pogledao, kao da bismo svakog časa mogle da potegnemo kakvo tajanstveno pravo starešinstva i naredimo im da momentalno izađu. Nemaju oni pojma: učenici završne godine su suviše okupirani sopstvenim problemima da bi imali kad da se bakću s klincima.

„Primetila sam ga pre mesec dana", rekoh, izbegavajući njen pogled.

„Aha, primetila si ga tako što si konstatovala da je luzer."

„Znam. *Znam."* Kad god bih se setila šta sam rekla, obarala sam glavu na kolena od stida. „Ne mogu to da objasnim."

„Nemoj da se nerviraš", reče Rebeka, tapšući me po ramenu. „Ti si samo jedna zaljubljena luda."

Još uvek sam naslanjala glavu na kolena. „Zašto mi se ovo dešava? Zašto ne mogu da se vratim u divne dane mladosti kad mi se sviđao Tom i kad je sve bilo tako jednostavno?"

„Misliš na prošlu nedelju?"

„Baš tako." Podigla sam glavu i pogledala je. „Kako da preživim do petka?"

„Pa", reče Rebeka, „posmatraj to s vedrije strane. Možda on uopšte neće biti kod kuće." Začulo se zvono i ona ustade. „Zašto bi te uopšte zvala, ako je on kod kuće u petak uveče?"

„Zato. Ona ne želi da se on smatra obaveznim da čuva sestru." Učenici počeše da naviru unutra, pa sam morala da govorim glasnije. „Želi da se oseća slobodnim da izlazi i ulazi kad god mu se prohte."

„Ključna reč je *izlazi",* reče Rebeka, dohvativši ranac i zabacivši ga na rame. A zatim smo prasnule u smeh, setivši se šta bi u tom slučaju bila druga ključna reč.

U petak, dok ja budem bila na svom ne-baš-sasvim-ali-skoro sastanku, Rebeka će morati da se smara kod kuće s roditeljima, koji se uzajamno mrze. Rebeka nema pojma zašto su još uvek u braku. Njen otac je čuveni advokat - ponekad se čak pojavljuje i u vestima i novinama - koji danonoćno radi, a majka joj je filmski agent i stalno putuje u El Ej, gde živi većina njenih klijenata. Upravo zahvaljujući poznanicima svoje majke, Rebeka se i pojavila u *Šiku.*

Oni svakih nekoliko meseci priređuju gala večere i teraju Rebeku da, dok se na sto iznose hiljade jela, sedi sa svim tim njihovim neverovatno dosadnim prijateljima. Ako poželi, Rebeka tada obično uspeva da iskamči novu garderobu, a prošli put je ubedila mamu da će sve biti u redu ako joj kupi jednu stvarno seksi haljinu. Cele te večeri tatini prijatelji su joj govorili koliko je porasla i molili je da ih zagrli. To je bilo baš gnusno.

Čim je otvorila vrata i ugledala me, Hana je pojurila u kuhinju vrišteći: „Stigla je! Stigla je! Stigla je!" Zatim je ponovo potrčala ka meni, uhvatila me za noge i naterala me da hodam noseći je na stopalima.

„Večeras imam *dva* bebisitera", izjavila je.

„Stvarno?" Trudila sam se da zvučim zainteresovano i opušteno, dok sam zapravo bila samo zainteresovana.

Sara je imala neku strašno slatku haljinu sa cvetnim dezenom i sandale s kaišićima i visokim štiklama. *„Straašno* kasnim. Mark će me *ubiti.* Vidi, ti znaš gde šta stoji, a Džoš bi uskoro trebalo da se vrati kući." Poljubila je Hanu u oba obraza. „Zdravo, dušo. Idi na spavanje u devet." Ona pogleda u mene. „Bićeš *nagrađena* u sledećem životu što si me *spasla.* Vratićemo se do ponoći, ali pozovi me na mobilni ako ti *bilo šta* zatreba." Zatim je mahnula i isplovila kroz vrata.

„Da li večeras treba da slušam tebe, ili Džoša?" Otišle smo u kuhinju, gde je stajala Hanina napola pojedena večera.

„Možemo li da kažemo da je Džoš direktor, a ja upravnik glavnog odbora?" Hana je delovala zbunjeno, ali ja sam bila suviše zauzeta razmišljanjem da li je Hana htela da kaže kako će Džoš uskoro doći kući, a zatim ponovo otići, ili će doći kući i ostati, pa nisam mogla da joj objašnjavam.

Odgledale smo pola *Male sirene* kad se pojavio Džoš. Opet je imao fudbalski dres i izgledao, ako je to bilo moguće, još slađe nego prethodne nedelje. Kosa mu je bila malo preduga, a kad je spustio torbu, sklonio je šiške sa očiju jednim strašno seksi pokretom, kojeg očigledno nije bio svestan. Hana skoči s kauča i zagrli ga, a on je glasno cmoknu u obraz.

„Sad poljubi i Jan", reče ona.

„Da, šefe", reče on. Osetila sam napad panike.

„Ah. Ne naročito." Zavladala je tišina. „Mislim da je važno biti dobro obavešten."

„Oh." Nekoliko trenutaka smo gledali u ekran.

„Šalim se" rekoh konačno.

„Aha." On krenu ka kuhinji. „Hoćeš sladoled?"

„Hm, ne hvala." Nisam mogla da odlučim da li da promenim kanal ili da ga ostavim.

„Dobro", reče on. Odlučila sam da prebacim na MTV, što mi je delovalo neutralno. Protiv MTV-ja stvarno nema šta da se kaže.

„Nisi baš pričljiva, je li?" doviknu on iz kuhinje. „Mislim, nekako si ćutljiva."

Nikada nikog nisam mrzela kao gospodina Krila u tom trenutku. „Nisam ćutljiva. Ja sam, kao, nešto *suprotno* od ćutljivog", rekoh. Čula sam kako vadi zdele i pretura po frižideru.

„Hoćeš da kažeš 'brbljiva ?" Vratio se noseći dve zdelice sa sladoledom.

„Da", rekoh. „Brbljiva."

Spustio se na drugi kraj kauča i dodao mi jednu zdelicu. „Mislio sam da si se možda predomislila za sladoled."

„Za trideset sekundi?"

„Pa, znaš kakve su devojke. Ako ti nećeš, ja ću ga pojesti." Prekrstio je noge u turski sed. „Pa, šta ima novo? Video sam kako pričaš sa onom svojom drugaricom - kako se zvaše? Rebeka?"

Klimnula sam glavom, zaprepašćena što jedan dečko za Rebeku kaže *Kako se ono zvaše.*

„Da li je ona jedina 'brbljivica' od vas dve?"

„Pa, hoću da kažem, još uvek te ne poznajem baš najbolje." Nisam znala da li *je još uvek* suviše napadno. Možda je trebalo to da izostavim. Ali opet, da nisam rekla „još uvek", možda bi pomislio da i ne *želim* da ga upoznam. Možda je *dobro* što sam rekla „još uvek".

Ko bi rekao da je flertovanje komplikovanije od planiranja spoljne politike Sjedinjenih Američkih Država?

Džoš, blaženo nesvestan grozničavih premišljanja koja su se odigravala u mom mozgu, klimnu glavom i uze zalogaj sladoleda. „Treba da pitaš Hanu. Ona je stručnjak za mene. Reći će ti sve što želiš da znaš." Stvarno ima divan osmeh. „Šta, na primer?"

„Moraš da pitaš Hanu. Neću da govorim u njeno ime."

„Oh." Pogledala sam u zdelicu sa sladoledom. U njemu je bilo čokolade i lešnika. Mrzim lešnike. „Pa, možda bi *ti* mogao da mi kažeš nešto o sebi", rekla sam, čeprkajući kašičicom po jednoj kugli sladoleda i pokušavajući da zagrabim zalogaj bez lešnika.

On razrogači oči, kao da je šokiran onim što sam upravo rekla. „Pa, to je prilično smelo."

„Ovde u *Še gardneru,* usuđujemo se da budemo drugačiji", rekla sam šaljivo-ozbiljnim tonom.

„Dakle, očekuješ neki *smeo* odgovor?"

„Pa, ako se osećaš *smelo?"*

„Smem li da kažem, radikalan odgovor?"

„Smeš." Pronašla sam mali zalogaj u kojem bar naizgled nije bilo lešnika i stavila ga u usta. Na kraju krajeva, u *Kosmu* piše da momci ne vole devojke koje ne jedu. Naravno, momci verovatno ne vole ni devojke sa zadnjicama veličine kamiona.

„Neverovatno. Neverovatno." On uze još jedan zalogaj sladoleda. „Nešto radikalno o sebi."

„Tako je."

„Totalno neočekivano."

„Baš tako."

Neko vreme je ćutao. Pokušala sam da mu telepatijom pošaljem neke sugestije. *Mrzim Mendi Džonson. Ti si najlepša devojka koju sam ikad video u životu i volim te.*

„Pa", reče on konačno, „pomalo sam stidljiv."

Želim da budeš moja devojka. Čim sam te video, poželeo sam da te poljubim. Uz tebe se osećam ispunjenim. Trebao mi je čitav minut da shvatim da je stvarno nešto rekao.

„Hoćeš da kažeš, suviše si stidljiv da kažeš nešto o sebi?"

„Ne, hoću da kažem da sam ti upravo rekao nešto o sebi. Pomalo sam stidljiv."

„Oh" rekla sam. Šta to znači? Da li pokušava da mi kaže da je suviše stidljiv da otkrije šta zaista oseća prema meni? Da li je to samo podatak, *ili možda očajnički krik upomoč?*

Ispružio je noge i naslonio stopalo na moje koleno. Noga je počela da mi trne, kao da će se ukočiti. „Pa", reče on. „Sad je red na tebe."

„Nisam znala da i ja učestvujem." Odjednom sam osetila da mi se dlanovi znoje.

„Naravno, tako to ide. Ja ti kažem nešto o sebi, a onda ti meni kažeš nešto o sebi. To se kod nas u Sijetlu zove *razgovor."*

„Vau, vi momci sa zapadne obale ste baš opasni." Pitala sam se da li je moguće oznojiti se toliko da procenat vlažnosti u prostoriji poraste i da ti se kosa od toga nakostreši.

„Pa, trudimo se."

Šta sam mogla da kažem? Mislim, uzimajući u obzir ono što je on rekao, svakako još nije došlo vreme da izjavim: *Želim da se udam za tebe i da ti rodim decu.* Morala sam malo da dobijem na vremenu.

„Pa, misliš li na nešto o meni što drugi uglavnom ne znaju, ili to može da bude i nešto što većina već zna, ali ti ne znaš?" *Mrzim kečap. Omiljena glumica mi je Dženifer Aniston. Nadam se da ti ne smeta što imam zadnjicu veličine Central parka.*

„To u potpunosti prepuštam tebi." Stopalo mu je još uvek bilo oslonjeno na moju nogu. Počela sam da brinem da mi je noga *stvarno* utrnula. Htela sam da je pomerim, ali sam se plašila da će on skloniti svoju. Promrdala sam prste na nogama, tek da se uverim da mogu da ih pokrećem.

Zašto mi ništa nije padalo na pamet? *Ranije mi je engleski bio omiljeni predmet. Alergična sam na jagode. Roditelji neće da mi kupe mobilni.* Jesam li stvarno najtupavija osoba u svemiru? Zar stvarno nemam šta da kažem najslađem dečku na svetu?

„Mrzim reč *vlažno" Jesam li stvarno to izgovorila? Molim te, Bože, ne daj da sam to upravo rekla.*

„Stvarno?" Džoš spusti praznu zdelu na stočić i osloni se na bočni naslon kauča, preplevši prste iza temena.

Nekoliko trenutaka smo ćutali.

„Ja mrzim reč *pomazanje",* reče on konačno.

„O, bože, *pomazanje* je najgora reč." I sama sam želela da se oslonim na bočni naslon, ali sam se još plašila da će skloniti stopalo s mog kolena ako se pomerim.

„A šta kažeš na *čakšire?",* upitala sam. Odlučila sam da se samo blago oslonim na zadnji naslon i okrenem glavu, da bih ipak mogla da gledam u njega.

„Misliš na stvar ili na reč?"

„Na reč."

„Moram da kažem da sam protiv."

„Takođe." Sedeli smo tako nekoliko trenutaka, smeškajući se. Osećala sam da mi se vrat polako koči, ali se nisam pomakla. Bila sam sigurna da ću posle ove večeri završiti ili u invalidskim kolicima ili u vezi.

Zazvonio je telefon.

„Čekaj malo", reče Džoš. Obišao je oko kauča i u prolazu mi dodirnuo teme. Prošli su me žmarci. Osećala sam se kao da reklamiram gel za kosu.

„Halo?... O, ćao!" Glas mu je odjednom zazvučao drugačije, kao da treba da pročisti grlo. „Hm, možeš li malo da sačekaš?"

Vratio se u dnevnu sobu. Trudila sam se da ostavim utisak kao da sam bila koncentrisana na televizor, a ne na njegov razgovor.

„Vidi", reče on, poklopivši rukom slušalicu, „za mene je."

„Okej", rekoh. „Naravno." Pružila sam ruku da uzmem daljinski.

„Hm, pa onda, vidimo se kod Ričija?" Držao je telefon obema rukama, naslonjajući ga rame, i klatio se, prebacujući težinu s noge na nogu.

„Okej", rekoh ponovo. Svako se držao svoje elektronske naprave.

„Pa, onda, važi", rekao je. „Važi", ponovila sam.

Mahao je slušalicom, kao da u ruci drži bejzbol palicu. „Vidimo se."

Uperila sam daljinski u njega. „Vidimo se."

Okrenuo se i ponovo prislonio slušalicu na uvo. Odlazeći, rekao je: „Ništa, ništa naročito", a onda zatvorio vrata za sobom.

PETO POGLAVLJE

U subotu sam se probudila mnogo kasnije nego obično. Još pre nego što sam otvorila oči, pomislila sam na Džoša. Kad bih se koncentrisala na koleno, i dalje sam mogla da osetim gde je bila naslonjena njegova noga.

Na nesreću, moja soba je verovatno najgore mesto na svetu za analiziranje romantičnih doživljaja, pošto je nameštana u trećem razredu, dok sam bila u fazi bizarne identifikacije s Dži Aj Džoom.[6] Tada sam odabrala sivi metalni vojnički krevet, sivi metalni sto i maslinasti tepih koji liči na svemirski travnjak. Još uvek ne mogu da verujem da su mi roditelji dopustili da sprovedeni tu čitavu kvazivojničku tematiku iako su totalni pacifisti, ali moj tata kaže da sam padala u takav fras kad god bi pokušao da nagovesti kako jednoga dana možda neću želeti da mi soba liči na kasarnu, da su mi pustili na volju.

(Želela bih još samo da napomenem kako sam isto tako pala u fras i jesenas kad mi nisu dozvolili da u *Barnizu* kupim italijanske kožne čizme od trista dolara, ali da tada nisam imala toliko uspeha kao kad sam ubeđivala roditelje da treba da spavam na metalnom krevetu umesto na postelji s baldahinom. Šta sam to umela sa osam godina, što sa šesnaest ne umem?)

Nisam mogla očekivati da potpuno sama u Fort Mileru zaključim šta je značilo prošlo veče, pa sam obukla donji deo trenerke i sišla da se okrepim hranljivim doručkom, pre nego što nazovem Rebeku.

Mama i tata su već bili doručkovali. Sada su sedeli u dnevnoj sobi i čitali *Tajms.* „Kako je bilo na bebisitingu?" upita tata. „Bilo je okej. Ništa posebno."

Mama podiže pogled s novina. Pošto je bilo od ogromnog značaja da što pre odem u kuhinju, doručkujem i vratim se u svoju sobu ne ulazeći u diskusije o (a) Džošu ili (b) fazi pripreme mojih prijava za koledž, taj pogled je bio vrlo loš znak.

Moji roditelji smatraju da je veoma važno učestvovati u životu svoje dece. To je užasno naporno. Međutim, shvatila sam da, kada pokušavaš da izbegneš razgovor s roditeljima o *jednoj* temi, nije dobro da ne govoriš *ništa,* pošto ih to čini sumnjičavim. Treba ih navesti na neku *drugu* temu, a najbolje je da ona bude toliko dosadna da sami požele da što pre završe

[6] *G. I. Joe,* lik iz filmova, stripova, igrica i slično, koji tradicionalno predstavlja američkog vojnika. (Prim. prev.)

razgovor. Obično imam nekoliko unapred pripremljenih tema, ali razmišljanje o telefonskom razgovoru koji sam želela da obavim učinilo me je nespremnom za napad.

Improvizovala sam. „Gledale smo *Malu sirenu.* Kad malo bolje razmisliš, to je baš dobar film."

„Oh?" reče mama, smešeći se.

„Sećaš se one scene kad se prvi put vidi Arijelina pećina i sve one stvari koje je donela s kopna?"

„Ne baš." Videla sam da joj pogled skreće ka trač rubrikama. Tata se čak nije ni pretvarao da me sluša.

„A šta kažeš na pesmu koju pevaju da bi je ubedili kako je život na kopnu grozan? Znaš je?" Otpevala sam prvi stih pesme „Under the sea".

Mama je odmahnula glavom. Malo je podigla novine, zaklonivši se. „U svakom slučaju", reče ona. „Drago mi je što si se lepo provela."

Akcija je uspela.

Moj tata uvek ustaje rano subotom ujutru i kupuje razne poslastice za doručak, kao što su kuglofi, krofne i brioši, iako uvek kaže da oni veoma odudaraju od jevrejske hrane. Opsednut je razmišljanjem o tome šta je jevrejsko a šta ne, što je pomalo čudno pošto nikad ne idemo u sinagogu i tako to. Kaže da je Jevrejin u kulturološkom smislu, a ako ga neko pita šta mu to znači, odgovara kako on nije Jevrejin, nego *jevrejski.* I onda počne da se cereka.

A to je samo jedna od deset hiljada stvari koje me kod njega nerviraju.

Upravo sam bila zagrejala mleko za toplu čokoladu i sipala ga u svoju omiljenu šolju, na kojoj su, ironijom sudbine, ispisane reči i fraze na francuskom, kad je zazvonio telefon.

„Jesi li sama?" upita Rebeka.

Prizemlje naše kuće je zapravo jedna velika prostorija koja obuhvata kuhinju, dnevnu sobu i ono što bi se, valjda, moglo nazvati trpezarijom. Naslonila sam se na pult i pogledala šta rade moji roditelji. Delovali su prilično zadubljeni u novine.

„Pa, onako", rekoh.

„Dobro, pozovi me kad budeš sama." Uzela sam tanjir s komadom kuglofa i toplu čokoladu, i krenula u svoju sobu.

„Je l' to Tvigi?" Moj tata zove Rebeku Tvigi, zato što ga podseća na neku manekenku Tvigi, iz šezdesetih. Kao što možete da pretpostavite, stvarno nema ničeg boljeg od mršave najbolje drugarice koja liči na čuvenu manekenku, dok vi imate zadnjicu kojoj je mesto u *Ginisovoj knjizi rekorda.*

„Pa, naravno", rekoh.

„Trebalo bi ovih dana da je pozovemo na večeru", reče tata. „Nismo je videli sto godina. Šta radi?"

Već sam stajala na stepenicama. „Upravo to hoću da saznam", rekoh.

„Sećaš se kako je bilo kad smo bili mladi i kad nam se svašta dešavalo?", upita mama tatu.

„Maglovito", odgovori tata.

„Vidimo se", rekoh, penjući se uza stepenice.

Čula sam kako je mama uzdahnula i rekla „Mladost", baš pre nego što sam zatvorila vrata, ostavljajući roditeljsku nostalgiju napolju.

„Ja sam." Sedela sam na podu naslonjena na krevet. Zagrizla sam parče kuglofa.

„Muvala sam se s tipom koji radi s mojim ćaletom." Oduvek sam smatrala da je čisto preterivanje kada u filmovima i knjigama likovi počnu da se dave kad čuju neku zaprepašćujuću vest, ali, onog trenutka kad je rekla *ćaletom,* osetila sam kako mi je komad kolača krenuo pogrešnim putem i počela da se gušim. Morala je da čeka čitavih pet minuta dok sam ja kašljala i dahtala, pokušavajući da dođem do vazduha.

„Je l' ti to, kao, imaš tuberkulozu?" upita konačno Rebeka.

„Šta je bilo?" uspela sam da proskičim.

„Pa, to je tip koji..."

„Ne, počni od prve sekunde sinoć. Počni od toga kako si se obukla."

Rebeka mi je ispričala sve od početka do kraja.

Gosti na večerama kod njenih roditelja su advokati koji rade s njenim tatom i ljudi za koje njena mama tvrdi da su *užasno* važni u filmskoj industriji, iako za njih nikad niko nije čuo. Ona kaže da su to ljudi koji *stvarno* prave filmove, što verovatno znači da bih ja radije pozvala na večeru one koji ih zapravo *ne prave,* kao što su Džulija Roberts i Džoš Hartnet.

Rebekini roditelji obično ceremonijalno upoznaju Rebeku sa svakim gostom ponaosob govoreći: „Ovo je naša *slatka* ćerkica", od čega se Rebeki povraća; ali, sinoć se tek oblačila kad su gosti počeli da stižu. Kada se konačno spremila, njeni roditelji su već bili usred razgovora s gostima i jedva su i primetili da se pojavila, pa je počela da kruži po sobi i pije šampanjac, izbegavajući da s bilo kim razgovara. Na kraju je stala pored bara i posmatrala goste, šmekujući se s jednim mladim tipom koji je pričao s nekim starijim tipom. Mlađi tip je gledao u Rebeku, a Rebeka je gledala u njega, malo se nasmešila, nakon čega se i on malo nasmešio, i na kraju rekao nešto starijem tipu i prišao joj.

„Čuo sam da Larkinovi ništa ne prepuštaju slučaju, ali nisam znao da unajmljuju ljude samo da im ulepšavaju žurku", rekao je mladić. Rebeka je nosila veoma kratku haljinu bez bretela.

„Da li tako izgledam?" upita Rebeka.

„Manje-više", odgovori on. Rebeka je malo ćutala, a zatim je on upitao: „Jeste li i vi advokat? Planirate li da me tužite za seksualno uznemiravanje?"

„Ne baš", rekla je Rebeka. Razmišljala je da li bi bilo fer da sakrije od tog tipa da je zapravo domaćinova ćerka. „Ja sam Rebeka."

On se zove Brajan i student je druge godine prava na Kolumbijskom univerzitetu. Tokom leta je radio u firmi Rebekinog oca i planira da se tamo zaposli kad diplomira. Rebeka je izračunala da, ako je odmah nakon koledža upisao pravo, sigurno ima dvadeset i dve godine.

Kad ju je upitao šta ona radi, rekla je: „Nećemo da mešamo posao sa zadovoljstvom, zar ne?"; a on je odgovorio: „U pravu ste. Zadržaćemo se samo na zadovoljstvu", i tako su flertovali sve dok ih Rebekina mama nije pozvala da sednu za sto. Čim su ušli u trpezariju, prišao im je Rebekin tata, potapšao Brajana po leđima i zagrlio Rebeku rekavši: „Drago mi je što vas moja ćerka tako lepo zabavlja."

Rebeka je rekla da je sve ličilo na scenu iz neke serije. Brajan se gotovo polio pićem. Počeo je da se obraća njenom tati s „gospodine" i da sipa komentare poput „Imate veoma inteligentnu ćerku, gospodine." Rebeka je ćutala.

Rebeka i Brajan su za večerom sedeli jedno do drugog, verovatno zato što su bili jedine dve osobe mlađe od sto godina. Brajan je sada potpuno ignorisao Rebeku iako se ona trudila da održi razgovor, da bi joj se napokon okrenuo i pomalo sarkastično rekao: „Ne mešate posao sa zadovoljstvom?"

Ona je odgovorila: „Stvarno mi je žao zbog toga."

„Jeste li planirali da mi kažete ko ste pre nego što počnem da vam se udvaram, ili posle toga?"

„Zar ste nameravali da mi se udvarate?"

Sve to vreme pričali su sasvim tiho i lažno se smešili jedno drugom, da bi ostali mislili da pričaju o nečemu banalnom, na primer o vremenu. Kad su stigli do šerbeta, njihova svađa poprimila je koketni ton; a onda, kada ju je pitao: „Koliko godina zapravo imate?", Rebeka je, umesto da kaže da ima osamnaest, što je istina, odgovorila: „Dvanaest." Tada je on rekao: „Dakle, ideš u sedmi razred?" A ona je odgovorila: „Zamalo, u šesti." On je rekao: „Šta danas *rade* deca u šestom razredu?" a ona je odgovorila: „Oh, današnja deca su vrlo napredna", na štaje on upitao: „U čemu?", a ona

je odgovorila: „Znate već, matematici, nauci, izlascima." On je upitao: „Stvarno, kuda to izlaze učenici šestog razreda?" Ona je kazala: „Obično pijemo martini u *Medisonu",* a to je jedan neverovatno otmen bar u Midtaunu gde smo ja i Rebeka odlazile kad smo išle u drugi razred, zato što vam na otmenim mestima nikad ne traže ličnu kartu. Verovatno smatraju da ste, ukoliko možete da platite račun, dovoljno zreli da tu popijete piće.

Do tada su već oboje bili dosta popili i praktično ignorisali sve ostale za stolom. Ne mogu da zamislim šta bi moji roditelji uradili kad bih ja na njihovoj zabavi provela celo veče razgovarajući s nekim momkom od dvadeset i dve godine. Prošle godine, moj tata je pozvao svoje studente na večeru, a ja sam u kuhinji pričala s jednim od njih oko tri i po sekunde. Te večeri, nakon što su svi otišli, tata je došao u moju sobu i upitao da li mi je bilo neprijatno što sam pričala s njim, na šta sam ja odgovorila, *Ćale, oladi, pričali smo o bacanju đubreta.* Što je zapravo bilo tačno! Tata je rekao da mu je sad lakše i održao mi čitav govor o tome kako ja postajem veoma privlačna mlada žena, iako to možda ne shvatam, i bla bla bla bla.

Drugim rečima, moji roditelji ne samo da su mi preneli gen koji je kriv što imam preveliku zadnjicu, već se svim silama trude da spreče da se neko ko bi kakvim čudom uspeo da previdi moju očajnu figuru, u mom društvu zadrži dovoljno dugo da me pozove na sastanak.

Kad se večera završila, svi su počeli da izlaze na terasu, gde su služili kafu i desert. Brajan i Rebeka su ustali i izašli zajedno sa svima ostalima, a onda ga je Rebeka upitala: „Želiš li da vidiš Empajer stejt bilding?" A on je pitao: „Da li se Empajer stejt bilding zaista vidi odavde?", na šta je ona odgovorila: „Pa, moraćemo da odemo na drugi kraj apartmana", što je istina, jer su bili na južnoj strani, a Empajer stejt bilding se vidi sa severne. Nije znala da li on shvata šta ona planira, ali je krenuo za njom i popeo se uza stepenice što su vodile do terase iz koje se ulazi u njenu sobu.

Empajer stejt bilding je bila osvetljena narandžasto, pa su nagađali da li je to zbog Noći veštica ili Dana zahvalnosti. Brajan ju je pitao da li je išla da igra *čast-il'-propast,*[7] i počeli su da se šale kako je išla obučena kao Britni Spirs, zajedno sa ostalim klincima. Onda je ona upitala: „Da li misliš da je Britni Spirs seksi?" na šta je on rekao da zapravo i nije razmišljao o tome, a ona je pitala: „Da li bi voleo da je poljubiš?" a on je odgovorio nešto u stilu: „Kao advokat, imam nekih primedbi na zakonsku stranu svega ovoga", i onda su se poljubili.

„O BOŽE!" rekla sam.

„Znam", reče ona.

[7] *Trick-or-treat,* uobičajena igra mlađe dece u Noći veštica. (Prim. prev.)

„Ko je koga prvi poljubio?"

Malo je razmislila. „Želela bih da kažem da je to bio on, ali objektivno mi se čini da je do poslednjeg časa nekako oklevao. Hoću da kažem, nakon što smo počeli, bilo je definitivno uzajamno, ali sam morala malo da ga podstaknem."

„Šta ste radili?"

„Samo smo se mazili. Ali, bože, Jan, on se *tako* dobro ljubi!"

„Je li iko primetio da vas nema?"

„Moguće je, ali sumnjam. On se vratio preko terase, a ja kroz stan, tako da nije bilo suviše očigledno."

„Baš si kul", rekla sam. „Znam", odgovori ona.

„Pa, hoćete li se opet videti?" Ispisivala sam prstom svoje inicijale u mrvicama od kolača.

„Pa, kad smo se pozdravljali, tutnula sam mu ceduljicu u ruku. Tata je rekao: 'Mnogo vam hvala što ste došli' i tako to, a Brajan: 'Oh, imate divnu ćerku i tako divan stan...'"

„*Stvarno* je to rekao? *Rekao* je 'divnu'?"

„Tako nešto. Hoću da kažem, bio je skroz u fazonu 'Vaša ćerka je tako ljupka devojka, a ne 'Hvala što ste me pozvali, sjajno sam se proveo drpajući vašu ćerku za guzu na terasi.'"

„Pipao te za *guzu?"*

„Pa, ruke su mu uglavnom bile na mojim leđima, ali nekoliko puta me je uhvatio dole."

„Je li ti bilo čudno?" Nisam bila sigurna da bi mi se dopalo da me neko hvata za guzu. Naravno, samo King Kong bi bio u stanju da tako nešto uradi, tako da pitanje zapravo i nije toliko značajno.

„Zapravo, bilo je prilično kul." Malo je zaćutala. „Pa, hoćeš li da čuješ šta sam napisala na ceduljici?"

„O, da. Potpuno sam zaboravila."

„Pisalo je: 'Čekaj me u *Medisonu* sledećeg petka u deset.'"

„Oh, bože!" Skočila sam i pri tom prosula ostatke tople čokolade. „To je *tako kul."*

„Znam", reče Rebeka. „Ponekad čak i samu sebe zadivim."

„Šta ako ima nekih obaveza?"

„Moraće da ih otkaže."

Ja i Rebeka se očigledno po svemu razlikujemo, ali ako bih morala da izdvojim najznačajniju razliku, ona se ogleda u tome što ja pitam *Šta ako ima nekih obaveza,* a ona odgovara *Moraće da ih otkaže.* Čak i kad bih

mogla da zamislim kako zavodim nekog ko radi s mojim tatom, a ne mogu, i čak i kad bih imala petlju da ga namamim na svoju nepostojeću terasu i počnem da ga ljubim, što je potpuno neverovatno uzimajući u obzir da se ja radije oslanjam na to da će jedna šestogodišnjakinja učiniti prvi korak umesto mene, i čak i kad bih uspela da smislim neku kul poruku kao što je *Čekaj me u Medisonu sledećeg petka u deset,* ja *nikad,* ni za milion godina, ne bih bila dovoljno kul da se na tome zadržim. Da sam ja napisala tu poruku, na njoj bi pisalo *Čekaj me u Medisonu sledećeg petka u deset, ili, ako ne možeš, možda ćeš biti slobodan u subotu u deset. Ako ti više odgovara da se nađemo ranije uveče, može. Takođe shvatam da sledećeg vikenda možda nećeš biti u gradu, a u tom slučaju, možemo da se vidimo i onog tamo.* Zatim bih nabrojala i deset miliona načina da stupi sa mnom u kontakt uključujući i imejl, telefon, internet adresu i kontakt telefon za hitne slučajeve.

Očigledno, i to je jedna od mnogih stvari po kojima se Super riba razlikuje od Loše ribe.

„Pa, kako je bilo na bebisitingu?"

„Bilo je grozno." Uzela sam jednu svoju čarapu da obrišem toplu čokoladu. Moj grozni tepih ima tu prednost što na njemu nikad ne ostaju fleke.

„Barbi i Ken su se posvađali?"

„Džoš je bio tamo."

„Stvarno? Ispričaj mi sve."

„Volela bih da imam šta da ti ispričam." U poređenju s njom, moje veče je sada, još više nego pre sat vremena, ličilo na *Sedmo nebo* umesto na *Seks i grad.*

Kad sam stigla do trenutka kada je Džoš seo kraj mene na kauč, rekla je: „Rekla si da nemaš šta da mi ispričaš."

„Tako je - to je sve."

„Kako to misliš?"

Ispričala sam joj šta se dalje dešavalo do kraja večeri. „Katastrofa", reče ona.

#

„Znam", rekoh.

„Trebalo je da ti učiniš prvi korak."

„Znam, razmišljala sam o tome, ali nisam želela da pomisli da sam retardirana *i* perverzna."

„To što ćeš učiniti prvi korak ne znači da si perverzna."

„Zašto ti, usred večere kod svojih roditelja, možeš da zavedeš tipa čija bi životna ambicija mogla da propadne ako ga uhvate s tobom, dok ja ne mogu čak ni da ostavim ni najmanji utisak na Džoša? *Ništa naročito.* To je tačan citat. Čujem ga kao da je juče bilo."

„I *bilo* je juče."

„Histerična si."

„To što je rekao ništa ne znači. Čovek može da odgovori 'Ništa naročito' na razna druga pitanja, osim na 'Šta radiš?'"

„Navedi mi jedno."

Rebeka je neko vreme ćutala. „Pa, možda nije želeo da *kaže* šta radi. *Možda* ga je zvala devojka iz Sijetla, a on mora da raskine s njom da bi se smuvao s tobom, ali ne želi da probudi njenu sumnju, pa zato nije hteo da kaže: 'Muvam se s jednom strašnom ribom.'"

„Koja ima najveće dupe na svetu."

„Hoćeš li jednom da preskočiš to svoje dupe, Jan?"

„To bi morao da bude skok s motkom."

„JAN!"

„Ako hoće da raskine, zašto je ostatak večeri proveo pričajući s njom telefonom?"

„Možda je *sinoć* raskinuo s njom. Možda je čitavo vreme raskidao s njom, da bi na Ričijevoj žurci mogao da te pozove da izađete."

Razmislila sam o tome. „Želela bih da ti verujem."

„Znam."

„Pa ipak, osećam da treba da održim bar minimalni kontakt sa stvarnošću."

„Ja se ne bih mnogo trudila. Stvarnost zna da bude veoma neprijatna." Morala sam da se složim s njom.

Odlučile smo da Rebeka dođe po mene i da nakon toga otmeno zakasnimo kod Ričija, iako sam znala da će to što krećemo iz moje kuće umesto iz njene značiti težak sukob s mojim roditeljima. Oni su oduvek bili sumnjičavi prema srednjoškolskim žurkama, a sad, kad sam u završnom razredu, totalno su ubeđeni da je svaka žurka leglo poroka, sa sve alkoholom, drogama i seksualno iskusnim momcima koji žude da me zloupotrebe na razne neopisive načine.

Nadajmo se.

KNJIGOTEKA

ŠESTO POGLAVLJE

Čak i pre nego što sam zatekla Mendi i Džoša same u mračnom ćošku Ričijeve bašte, moj provod je te večeri bio na ivici katastrofe.

Sve je počelo još pre devet, kad sam iznenada otkrila da nemam šta da obučem. Nisam mogla da verujem da je to moguće, a ni Rebeka, pošto obično ona polugola juri po sobi kukajući da joj je sva odeća grozna, baš onda kad treba da izađemo. U čitavoj istoriji našeg prijateljstva, mislim da me ni jedan jedini put nije čekala da se spremim.

Ali, ispostavilo se da ne morate imati plakar veličine države Teksas da biste došli u situaciju da nemate šta da obučete.

„Šta kažeš na farmerke i majicu?" Rebeka je zaista bila strpljiva, pošto sam ja insistirala na tome da ona dođe po mene u osam i četrdeset pet, da bismo mogle da krenemo tačno u devet.

„Nosila sam je kad sam čuvala Hanu. Možda se seća." Stajala sam nasred sobe u ogromnoj majici s natpisom *SLC*[8] *Olimpijada 2002,* u kojoj inače spavam.

„A šta je sa suknjom koju su htela da nosiš onda kad sam ti ja rekla da je ne obučeš?"

„Ona je na pranju."

Ustala je s mog kreveta i počela da mi pretražuje orman, što je posao od jednog minuta. „Može li ovo?" Ona izvadi jedne stare pantalone s tregerima.

„U njima izgledam kao da imam dva dupeta." Sela sam na pod i navukla majicu preko glave. Planirala sam da obučem jednu jako slatku svetloplavu letnju haljinicu, ali je tokom dana postajalo sve hladnije, i sada je svakako bilo previše hladno za letnju haljinicu, koliko god ona bila slatka. „Ovo je tako tipično. Svaki moj plan pretvori se u katastrofu." Sklupčala sam se na podu i dalje skrivajući lice majicom. „Da je moj život brodvejska predstava, ne bi čak ni stigla do Brodveja. Prestala bi da se daje još u Nju Hejvenu."

„Ne paniči" reče ona. Neko vreme je razmišljala. „Okej, evo šta ćemo. Prvo: ja ću da zapalim cigaretu. Drugo: pronaći ćemo ovde u kući nešto u čemu ćeš izgledati *strašno* seksi."

„Misliš, neko drugo telo?"

[8] SLC je ovde akronim od Salt Lake City. (Prim. prev.)

„Ha ha, jako duhovito, Jan”, reče Rebeka.

Navukla sam tatin dugački ogrtač preko majice i slušala, dok je Rebeka u tesnim crnim farmerkama i crnoj košulji od streča obrazlagala teoriju prema kojoj sam ja bila opsednuta odećom samo zato što sam nervozna zbog Džoša, i neurotično težila da kontrolišem situaciju koja je, po definiciji, izvan moje kontrole.

Ponekad je korisno kada vaša najbolja prijateljica kao izborni predmet uči psihologiju. U nekim drugim prilikama, međutim, žalim što se ipak nije opredelila za fotografiju.

Konačno sam završila u farmerkama i jednom maminom prilično slatkom kašmirskom džemperu. Ona nikad nije pravila problem oko pozajmljivanja svojih stvari sve dok joj, prošlog proleća, nisam prosula čitavu limenku dijetalne koka-kole na potpuno novu jaknu od antilopa. Sad uvek moram da je pitam kad hoću nešto da pozajmim, ali, zar sam ja kriva što su ona i tata izašli na večeru i što nisam mogla da ih nazovem jer odbijaju da prihvate način komunikacije dvadeset prvog veka, to jest, mobilni telefon?

Iako sam stalno govorila sebi da ne treba previše da očekujem, dok smo se vozile podzemnom železnicom, bez prestanka sam razmišljala o onome što je Rebeka rekla.

DŽOŠ: Izvini što sam sinoć morao da telefoniram, ali morao sam da raskinem s devojkom, da bih mogao da ti kažem šta osećam.

JAN: Šta osećaš?

DŽOŠ *(uzima je u naručje):* Evo šta osećam. *(Ljubi je.)*

ZAVESA

Kad smo stigle do Ričijeve ulice, želudac mi je već bio vezan u čvor. Život bi bio mnogo jednostavniji kad bi momci, kao prstenovi raspoloženja, menjali boju kad im se dopadaš.

„Jan, uspori malo”, rekla je Rebeka. „Ovo nije sprinterska trka.”

Bila je u pravu; zaista sam jurila. „Izvini.”

Riči stanuje nekoliko blokova od Akademije Lorens, u jednoj ogromnoj kući. Ona se nalazi tačno na šetalištu, tako da ima predivan pogled na Bruklinski most i Menhetn - što je, po mom skromnom mišljenju, savršena pozadina za ljubavnu scenu s Džošom.

Prošli smo pored jedne grupe koja je sedela na stepenicama na ulazu, ali Džoš nije bio među njima. Nije ga bilo ni u dnevnoj sobi, gde je desetak ljudi stajalo pijuckajući pivo. Želela sam jedino da ga nađem, ali uprkos tome, nisam htela da svi vide kako trčim po kući vičući *Da li je neko video Džoša? Da li je neko video Džoša?* Zato sam mirno krenula za Rebekom u kuhinju.

Dok je uzimala dva piva iz frižidera, učinilo mi se da sam primetila Toma Ričmonda kako silazi niz stepenice. Srce mi je jače zakucalo i brzo sam mu okrenula leđa - devojka, poput jednačine, može da podnese samo ograničen broj promenljivih. Poslednje što sam želela bilo je da razgovaram sa onim koji mi se ranije sviđao više od onoga koji mi se sad sviđa više od njega.

Dok sam se pitala da li će me Tom prepoznati s leđa, Rebeka je ugledala Drua, Ričijevog brata koji je maturirao prošle godine. Pušio je u dvorištu s još nekim društvom iz svog odeljenja. Mahnula mu je, a on je doviknuo: „Dođi ovamo!" pa smo izašle na trem. Najpre je prijateljski zagrlio Rebeku, a zatim i mene. I tada sam ih ugledala. Mendi i Džoša, kako stoje kraj jednog drveta i PRIČAJU.

U početku nisam bila sigurna da je to Džoš, pošto je u tom uglu dvorišta bilo prilično mračno, a on je stajao u senci. Ali, kad se pomerio, videla sam rukav duksa koji ponekad nosi. Bio je okrenut ka stepenicama, i čim me je Dru pustio iz zagrljaja, izmakla sam se i stala tako da mogu da ga gledam, a da on mene ne vidi.

Rebeka je počela da priča s Druom o školi, i uskoro su se upustili u strašno dosadan razgovor o tome kako je Braun super i kako Rebeka želi da studira tamo, i kako će je on, ako se upiše, odmah upoznati s društvom, da prvih nedelja ne bi gubila vreme otpadajući s luzerima. Pravila sam se da pratim njihovu priču, ali sam zapravo samo gledala u Džoša i Mendi.

Mendi je vodila glavnu reč. Mnogo je gestikulirala i zabacivala kosu na sve strane, kao i obično. Sigurna sam da će se jednoga dana išibati njome. Džoš nije mnogo pričao, ali je pažljivo slušao, kao da ga zaista zanima to što ona govori. U jednom trenutku ga je privukla sebi, a zatim mu je dodirnula bradu, kao da mu nešto pokazuje. On je samo klimao glavom, a zatim je ona rekla nešto od čega je prasnuo u smeh.

Da nije možda *Mendi* ta zbog koje je Džoš sinoć raskinuo s devojkom?

DŽOŠ: Mendi, moram nešto da ti kažem. Iako se cerekaš kao hijena, ja te volim. MENDI *(cereka se kao hijena):* Stvarno. *(Obilno mlatara kosom.)*

DŽOŠ: Da, Mendi. To je zaista neobjašnjivo, budući da si ti najgluplja kokoška na svetu, ali ipak više ne mogu da skrivam svoja osećanja prema tebi. *(Oni se grle.)*

ZAVESA

Baš kad sam okrenula leđa Džošu i Mendi, nekoliko mladih devojaka izašlo je na trem i vrišteći potrčalo ka Druu, kao da im je on profesor. Učinilo mi se da sam videla kako je Džoš podigao pogled začuvši ih, ali nisam znala da li me je video. Riči je rekao devojkama nešto u stilu: „Kako su moje dame večeras?", a Rebeka je kazala: „Hajdemo unutra, malo mi je hladno." Pošla sam za njom.

Dok smo bile napolju, stiglo je još gostiju. Neko je pustio CD grupe Ozomatli, a neki su za trpezarijskim stolom pokušavali da ubace novčić u čašu. Sve moje malopređašnje uzbuđenje je nestalo, i već sam razmišljala kako da ubedim Rebeku da odemo kući i uzmemo neki film s Dženifer Aniston.

„Baš me čudi da Džoša još nema", rekla je Rebeka. Stajale smo kraj frižidera i pile pivo. U kuhinji je bilo bar dvadesetak ljudi, pa je bila vrućina i gužva.

„Ovde je. U bašti."

„Stvarno? Rebeka je izgledala zbunjeno. „Mislila sam da ga tražimo", rekla je.

„Priča s Mendi Džonson", rekoh. „S tom *kokoškom",* reče Rebeka. „Čitaš mi misli", kazala sam.

„Pa, žurka je grozna, kao što smo i očekivale", reče Rebeka, podižući svoju flašu piva do moje. „Nazdravimo poslednjoj srednjoškolskoj žurci."

Kucnula sam svojom flašom u njenu. „Pijem u to ime." Upravo sam povukla gutljaj kada sam krajičkom oka ugledala Džošov duks. Okrenula sam leđa vratima i pogledala u Rebeku.

„Ulazi pod uglom od dva sata na časovniku", rekla je.

„Videla sam" rekoh. Kroz glavu su mi prolazili žmarci i naterala sam sebe da gledam u viseće ormariće na suprotnom zidu kuhinje.

„Hej." To je bio Džoš. Spustio mi je ruku na vrat i šaljivo me prodrmao. „Jesi li videla kako ti mašem napolju?"

Okrenula sam se ka njemu pokušavajući da izgledam iznenađeno, a i bila sam, malo. Rebeka reče: „Ćao, Džoše", na šta on odgovori: „Ćao, Rebeka"; ona se zatim negde izgubi.

„Ne, nisam", rekoh. Pokušala sam da kažem nešto stvarno pametno, ali mi je mozak očigledno opet bio neopravdano odsutan.

Džoš me čudno pogleda, polunamršteno, polunasmešeno. „Oh. Pa dobro. Kako si? Baš sam se pitao gde si."

„Hm, pa, dobro sam." *Ovaj moj mozak bi valjda sad stvarno već trebalo da se uključi.* „Kako si ti?"

Džoš nije odgovorio. Umesto toga reče: „Baš sam sad čuo nešto neverovatno. Poznaješ li Mendi?" Pokušala sam da klimnem glavom želeći da potvrdim kako poznajem Mendi, a da pri tom ne otkrijem svoju želju da joj iskopam oči. „Pa, ispostavilo se da je jedna njena prijateljica išla sa mnom u školu, znaš, u Sijetlu." Još jednom sam klimnula glavom. „ A ta devojka, njena prijateljica, *strašno* je zgodna. Mislim, svi dečaci iz moje škole su hteli da izađu s njom, ali ona je sve odbijala. Mislim, *sve.* Mnogi su pokušavali, desetine njih. Svašta se pričalo o njoj, znaš, da ima nekog mnogo starijeg tipa, da je hladna kao led. Ali ona je u stvari... Mendi mi je baš malopre rekla, ona je *lezbijka!"*

„Ma *nije* valjda", rekoh. Da nije možda i Mendi lezbijka? Sve se odjednom preokrenulo za sto osamdeset stepeni.

„Čoveče", reče on. „Mendi kaže da je letovala zajedno s njom u Beningtonu i da se ona sve vreme muvala s jednom devojkom iz Mendine sobe!" To nije bilo baš tako dobro kao da se muvala s Mendi, ali je ipak bilo bolje nego da je Džoš rekao: *Mendi mi je upravo rekla da je zaljubljena u mene, što je zaista sjajno, budući da sam i ja zaljubljen u nju.*

„Vau", rekoh. „Hoćeš li nekome reći?"

„Ne", reče on. „Hoću da kažem, bilo bi zanimljivo, ali...", nije završio rečenicu.

„Ali..." Oko nas je bila velika gužva, tako da smo bili pritisnuti uza zid.

„Ali, mislim da su klinci iz moje bivše škole verovatno konzervativniji od ovih u Lorensu. Hoću da kažem, Mendi to sasvim normalno shvata, ali mislim da oni tamo ne bi to tako prihvatili."

„Baš čudno", rekoh. „Uvek sam mislila da je Sijetl vrlo prosvećen grad." Zapravo, bilo je baš čudno što sam počela rečenicu sa *Uvek sam mislila da je Sijetl,* pošto ja zapravo nikad u životu nisam razmišljala o Sijetlu.

„Da, shvatam šta hoćeš da kažeš" reče Džoš. „Predrasude i *Starbaks* prosto ne idu jedno uz drugo."

„I Silikonska dolina", dodala sam.

„Zapravo, to je u severnoj Kaliforniji", rekao je.

Nasmejala sam se kao da ništa smešnije nikada nisam čula. „Tako je. Izvini."

„Jesi li možda mislila na *Majkrosoft?"*

„Tako je. *Majkrosoft."* Glas mi je zvučao nekako metalno, i ja sam, umesto kao devojka na žurci, zvučala kao devojka koja u nekom komadu *glumi* devojku na žurci. „Nikad ne mogu da upamtim takve stvari."

„Stvari?" upita Džoš, osmehujući se.

„Ma, znaš. Tehnologija. Geografija. Te stvari."

Nasmejao se onim svojim čarobnim osmehom. „Kad živiš tamo, nije teško upamtiti *Majkrosoft.* To ti je, otprilike, kao 'Dobro došli: *Majkrosoft vam* predstavlja grad Sijetl.'"

I ja sam se nasmejala, i rukom dodirnula njegovu. Mislim da sam u *Glamuru* pročitala neki članak o tome kako muškarci trenutno reaguju na ženski dodir podizanjem nivoa endorfina ili serotonina, ili tako nešto. To je tehnika podsvesnog zavođenja.

Činilo mi se, međutim, da Džoš nije naročito omamljen mojim dodirom. Možda je i reakcija isto tako podsvesna.

„Da li ti je sad neobično što si tako daleko od svoje sponzorske korporacije?" upitala sam.

„Naravno. Ali, u glavi imam ugrađen čip, pa mogu da me nađu u svako doba."

Do tada je kuhinja bila već tako krcata da smo praktično bili priljubljeni jedno uz drugo.

„Dakle, Bil Gejts verovatno i sada sluša naš razgovor?"

„Baš tako", reče Džoš upravo u trenutku kada je neko naleteo na njega i gurnuo ga na mene. Uvukla sam stomak i malo isturila grudi.

„Izvini što moram da ležim na tebi", rekao je.

„Nema problema", rekoh. Stomačni mišići su mi bili toliko napeti da sam jedva pričala. Džošovo lice bilo je sasvim blizu mog. Da li on uvek tako dobro miriše? Večeras je, pored svog uobičajenog Džoš šampona, pomalo mirisao i na pivo koje je pio. *Vidi, hteo sam da ti kažem da sam sinoć raskinuo s devojkom...*

„Pa, kako se provodiš?" upita on, smešeći se. Jednu ruku je naslonio na orman iza mojih leđa, a u drugoj je držao pivo. Trebalo mi je samo još pet ljudi više u kuhinji.

Neko se progurao iza Džoša, tako da su se njegove butine priljubile uz moje. Zaustila sam da mu odgovorim. „Pa nije baš..."

„Hej, Jan!" Podigla sam pogled i videla Toma Ričmonda kako mi prilazi. Masa u kuhinji se razdvojila kao Crveno more pred Mojsijem. „Šta radiš?" upitao je prilazeći mi. Slegla sam ramenima, a on se nasmejao i zagrlio me. Taj zagrljaj nije bio *loš,* ali nije baš ličio ni na zagrljaj iz *Romea i Julije.*

„Znaš li...", okrenula sam se u onom pravcu gde je pre jednog sekunda stajao Džoš, ali njega više nije bilo.

„Znam li *šta?",* upitao je glasom koji sam nedavno smatrala neverovatno seksepilnim.

Moj tata uvek ponavlja jednu poslovicu: *Kad bogovi žele da te kazne, oni ti usliše molitvu.* U slučaju Toma Ričmonda, kazna se sastojala u tome što su je uslišili dve nedelje prekasno. Do tada se moja molitva već promenila.

KNJIGOTEKA

SEDMO POGLAVLJE

„Ovo moraš da vidiš", reče Tom. Prebacio mi je ruku preko ramena i poveo me u dnevnu sobu. Stalno sam se osvrtala tražeći Džoša, ali on kao da je nestao. Kad smo izašli u predsoblje, Tom me je usmerio ka stepenicama koje su vodile na sprat.

Na stepenicama je sedelo toliko ljudi da je penjanje ličilo na trku s preponama, ali kad smo stigli do trećeg sprata, oko nas više nije bilo nikoga. Tom me je poveo niz jedan hodnik, pored nekoliko zatvorenih vrata. Na kraju hodnika je zastao, okrenuo mi se i upitao: „Spremna?"

„Da, naravno", rekoh. Tokom septembra sam toliko puta zamišljala da ostajem nasamo s Tomom, da me je sad, kad sam *stvarno* bila sama s njim, obuzeo neki sablasni *déjà vu* osećaj.

„Dođi da vidiš." Otvorio je vrata i povukao me za sobom unutra.

Našli smo se u prostoriji koja je, pretpostavljam, nekada bila Druova soba, ali je sad više ličila na radnu sobu po kojoj je ležalo razbacano mnogo Druovih stvari. Svetio je bilo ugašeno, ali u sobi nije bio mrak; osvetljavala ju je noćna rasveta Njujorka. Bruklinski most je blistao i ogledao se u tamnoj površini Ist rivera, a kad sam prišla prozoru, učinilo mi se da nazirem ljude kako hodaju po Saut stritu. Pogled je bio tako fantastičan da se u prvom trenutku nisam čak ni zapitala zbog čega je Tom toliko želeo da mi ga pokaže. Ali, čim sam ugledala Empajer stejt Hiding, shvatila sam da je primenio istu strategiju kao i Rebeka.

„Vau", rekoh. Kako je moguće da svi osim mene umeju u zavođenju da koriste lepote njujorških pejzaža? Jesam li ja jedina učenica Akademije Lorens kojoj ta sposobnost nedostaje? Da nisu to možda učili u školi, na nekom času kad sam ja bila odsutna?

„Pokazaću ti šta je *vau",* reče on, ponovo me obgrlivši oko ramena.

Tada me je Tom poljubio.

Ili bi, da budemo precizni, trebalo da kažem da *je pokušao* da me poljubi. Uglavnom je počeo da me balavi po licu i gura, kao da smo partneri u rvanju. Uspela sam delimično da se oduprem njegovom pokušaju da me obori na Druov krevet, a posledica je bila da smo delom ležali na podu, a delom na krevetu. U tom trenutku Tom je sigurno shvatio daje dosegao maksimum napredovanja ka ležećem položaju, pa je počeo da me hvata za grudi i da mi liže kapke.

Još od osnovne škole čekala sam da me neko čestito poljubi i sve što mogu da kažem jeste: još uvek čekam. U višim razredima osnovne odlazila

sam na žurke, igrala fote, tri minuta u raju i šest minuta u plakaru, i što se mene tiče, ako u raju neki tip treba da mi gura svoj sluzavi jezik u usta, bolje me šaljite u pakao. Pretpostavljala sam da će u srednjoj školi stvari krenuti nabolje, ali, osim što su se fote i plakari menjali, sve ostalo je manje-više ostalo isto. Tom Ričmond me je hvatao za sise kao da je on putnik s *Titanika,* a ja poslednji preostali čamac za spašavanje, što me je uverilo da ni završna godina neće doneti neku značajnu promenu u tom pogledu.

Sve je bilo užasno razočaravajući jer sam ja i dalje gajila velike nade. Kad sam imala jedanaest godina, iznajmili smo tokom leta kuću na Fajer Ajlandu, a gosti koji su u njoj bili pre nas ostavili su za sobom gomilu treš romana, tako da sam čitav juli i avgust provela čitajući knjige kao što su *Nagoveštaj strasti* i *Tiha čežnja.* Tako sam, otprilike, stekla predstavu kako izgleda seks - znate već, kako se žene tope od miline kad im neki frajer dodirne bujne grudi. Uprkos tome što je moje srce pripadalo Džošu, kad se Tom nagnuo da me poljubi, pretpostavila sam da ću morati da se opirem *treperavoj slabosti koja mi obuzima celo telo.*

Međutim, nisam morala mnogo da se trudim da bih se opirala klizavom mlazu pljuvačke koji mi je curio niz obraz.

Tom se očigledno veoma uživeo u kombinaciju balavljenja po meni i drpanja kašmirskog džempera moje mame, pa se prilično zadihao. Ja sam, s druge strane, gotovo potpuno prestala da dišem, jer nipošto nisam želela da mi neki zalutali mlaz pljuvačke uleti u nos i udavi me.

Došlo je vreme da podvučem crtu. Tom je povukao naniže moju rol kragnu i počeo da mi cucla i gricka vrat, ispuštajući pri tom neki zvuk koji je ličio na: „Muuu." Vrata su se na trenutak otvorila, da bi ih čas kasnije neko brzo zatvorio dobacivši: „Oh, izvinite." Shvatila sam da je pravi trenutak da nešto preduzmem.

„Slušaj, Tome, mislim da bi trebalo da krenem. Prilično je kasno." Zapravo, nisam imala pojma koliko je sati.

„Ne moraš da ideš", reče Tom, ližući mi bradu.

Oduprla sam se porivu da obrišem lice. „Ali, zapravo, moji roditelji su *strašno strogi",* rekla sam.

„U koliko sati moraš da stigneš kući?"

„Hm, koliko je sada?"

Tom je uspeo da baci pogled na sat gotovo ne odvajajući usne od mojih. „Pola dvanaest."

„O, bože", rekoh, kao da mi je upravo rekao da je dva ujutru. Ne obraćajući pažnju na moju odglumljenu paniku, Tom mi je zario prste u

džemper. Da li je to trebalo da me uzbudi? Da li su od toga svim ženama širom sveta treperile bujne grudi?

Zapravo, u meni je nešto *ipak* zatreperilo, ali to svakako nisu bile grudi.

„Ostani još koji minut", reče on gurajući me nazad ka krevetu.

„Ne, stvarno moram da idem. Roditelji će me *ubiti* ako zakasnim." Činilo mi se da je za tih nekoliko minuta maženja, Tomu izraslo još nekoliko dodatnih ruku. Kad god bih uspela da skinem jednu sa sebe, druga bi se odjednom pojavila na nekom drugom delu mog tela.

„Zašto prave toliku frku?" dahtao je. Ili mi se bar tako činilo. Jedva sam čula šta govori, pošto mi je jezikom čačkao bubnu opnu.

„Oh, oni su *opasni.*" Umesto svog oca, profesora umetnosti, i majke, autora dokumentarnih filmova, zamislila sam Tonija i Karmelu Soprano.

„Baš grozno", rekao je Tom. Njegov stisak je na trenutak popustio, pa sam uspela da se otrgnem i ustanem. Nakon toga, ustao je i on.

„Pa, ja..." poče on. Videla sam kako se ponovo sprema za napad i izmakla se ka vratima.

„Ah, laku noć", rekoh, dohvativši rukom bravu i okrenuvši je.

„Da, laku noć", reče on kad sam otvorila vrata. „Hajde da se..."

„Da, ćao", rekla sam. Jedino što sam želela bilo je da pobegnem od Toma Ričmonda, a to svakako nismo mogli da učinimo zajedno.

U prizemlju sam potražila Rebeku, koja je sedela pored Drua na kuhinjskom pultu.

„Ja bih da idem", rekoh joj.

„Gde si bila? Imaš..." Ona pruži ruku ka meni.

„Zvaću te sutra", rekoh odmičući se.

„Ali..."

„Zvaću te sutra."

Dok sam išla Ulicom Klinton tražeći taksi, hodala sam u ritmu reči *momci su grozni momci su grozni momci su grozni.* To se polako pretvaralo u *život je grozan život je grozan život je grozan.*

Nije bilo nijednog taksija u Ulici Klinten, što je bilo vrlo neobično, pošto inače svakog minuta prolaze tim putem. *Momci su grozni život je grozan momci su grozni život je grozan momci su grozni život je grozan.*

Šta zapravo treba da radite kad frajer počne da vas ljubi? Dođete na žurku, lepo se provodite, gledate svoja posla, divite se lepom pogledu i

odjednom vam neko gurne jezik u nos. Mislim, zar treba da počnem da nosim zaštitni sprej?

„Život je grozan!" viknula sam celom svetu.

„Jan?", okrenula sam se. *O bože. O BOŽE! OBOŽE O BOŽE O-BOŽE!* Stajao je iza mene. Visok. Lep. Savršen.

„Džoš?"

„Hej", reče on. „Zašto je život tako grozan?" Sa crnom vunenom kapom navučenom na čelo i u kratkom kaputu koji se zakopčavao na dva reda dugmadi, Džoš je ličio na nekog strašno slatkog mornara na odsustvu.

„Šta?"

Ponovio je, pažljivo naglašavajući svaku reč. „Zašto. Je. Život. Tako. Grozan?"

Odmahnula sam rukom kao da hoću da kažem, *Ma, znaš već. Siromaštvo. Glad. Rasizam. Grozni poljupci,* i stajali smo tako neko vreme. Premeštala sam se s jedne noge na drugu.

„Hteo sam da uhvatim taksi do kuće", rekao je.

„I ja sam htela da uhvatim taksi do kuće", rekoh.

„Možda ćemo, ako udružimo snage, imati više sreće", reče on. Blago mi se osmehnuo i tada sam shvatila da je Tom, kada mi je prvi put prebacio ruku preko ramena u kuhinji, verovatno pokušavao da imitira požudni kez na Džošovom licu.

„Naravno", rekoh. Podigla sam ruku, misleći, *Ne prilazite, taksiji. Ne prilazite, taksiji.*

Naravno, istog trenutka pojavio se prazan taksi.

„Izgleda da imaš smisla za to", reče Džoš dok sam otvarala vrata.

„To je zato što sam rođena Njujorčanka", rekoh, izmakavši se da mu ostavim dovoljno mesta. „Kuda?", upita vozač. Rekla sam mu naše adrese. „Mislio sam da si otišla", reče Džoš.

„Ah." Šta da kažem na to? *Zapravo, vatala sam se s Tomom Ričmondom na spratu.* „Ne, ja sam... bila tamo."

„Ah."

Tišina. Džoš poče da kucka prstima po prozoru. *Tap.* Pauza. *Tap tap.* Pauza. *Tap tap tap tap tap.* Druga ruka mu je ležala na sedištu, samo nekoliko centimetara od moje. Setila sam se kako mi je Rebeka rekla, *treba da učiniš prvi korak.* Terala sam svoju ruku da priđe njegovoj, ali me ona nije slušala. *Pokreni se. Pokreni se.*

Ništa. Zaljubljenost očigledno izaziva paralizu.

Kad se taksi zaustavio ispred moje kuće, izvadila sam novčanik, ali je Džoš rekao da će on platiti.

„Dakle", rekoh. To sam naglasila, kao da nakon toga sledi nešto strašno važno. Nažalost, usledilo je samo „Laku noć". Otvorila sam vrata taksija.

„Laku noć", reče on.

Ne *daj mi da izađem iz taksija.* „Baš mi je drago što sam naletela na tebe", rekla sam.

„Aha", rekao je. Osmehivao se nekako neodređeno. Krajičkom oka videla sam kako taksimetar otkucava.

„Tako nismo morali oboje da plaćamo taksi", rekla sam.

„Aha." I dalje se smešio.

„Pa, pretpostavljam da ćeš ti ipak platiti taksi, zar ne?"

„Pretpostavljam da hoću", reče on. U polumraku taksija videla sam njegov besprekoran ten, predivne zelene oči. *Volim te volim te volim te.*

„Ali smo ipak uštedeli benzin", istakla sam. „A to je dobro zbog... zagađenja, znaš, i efekta staklene bašte." Zvučala sam kao državna radio-stanica.

„Tačno", reče on. „Pa. Laku noć."

„Laku noć."

Spremajući se za spavanje, u mislima sam odmotavala film iz taksija. Dobro, istina je, sedeli smo gotovo ćuteći skoro dvadeset minuta, ali, možda je to i *dobro.* Hoću da kažem, bar nismo pričali ništa naročito glupo. Možda će on čak pomisliti da sam ja dubokomisaona, povučena osoba, koja svaki put dobro razmisli pre nego što nešto kaže. Dok se druge devojke zadovoljavaju time da nižu jednu banalnu rečenicu za drugom, poput *Kakva dobra žurka!* I *Ala je pivo bilo ladno!,* ja nisam imala potrebu da izgovorim ni reč, ukoliko se pak nije radilo o značajnom, promišljenom uvidu u stanje ljudske civilizacije.

Kad sam ušla u kupatilo da se umijem, situacija s Džošom mi je postala nešto jasnija. Pogledavši u ogledalo, videla sam da mi je brada umazana ružem. Nasred te mrlje protezala se tanka linija, na mestu gde je Tomova pljuvačka očigledno preovladala nad postojanošću karmina „bobi braun".

OSMO POGLAVLJE

Ne znam da li me je zapravo probudio telefon ili vika, ali kad sam se potpuno rasanila postala sam svesna da (a) moja majka razgovara telefonom s mojim bratom, (b) da su se *strašno* posvađali, i (c) da ću zaspati ponovo samo ako odem na neko tiho mesto, kao na primer pistu aerodroma Kenedi. Radna soba moje mame nalazi se tačno iznad moje sobe, pa sam čula šta govori kad god bi podigla glas, a to je bilo gotovo neprekidno. Tata je takođe bio s njima na vezi i razgovarao s drugog telefona, u njihovoj sobi.

Prve reči koje sam razaznala bile su: „Ne mogu da verujem da hoćeš da ideš kod njenih na Dan zahvalnosti, kad si *nešto nešto nešto."* Zatim je moj otac rekao: *„Nešto* porodica *nešto"*

„Devojka nije *nešto nešto.* Ti imaš *nešto nešto"* Zatim je usledila još jedna pauza, a onda je on rekao: „Ne shvatam kako to možeš da nazoveš zrelim *nešto."*

Dok nije otišao na koledž, moj brat se uvek slagao s mojim roditeljima; ja sam se do trećeg razreda verovatno više puta posvađala s njima nego on tokom cele srednje škole. U Lorensu je bio član školskog tima za skvoš, najpre juniorskog a zatim i seniorskog, i zato je skoro svakog dana išao u školu, igrao skvoš, dolazio kući i radio domaći. Skoro svake nedelje imao je neku utakmicu ili takmičenje, i nije mnogo vremena provodio kod kuće. Tako da je, pretpostavljam, njihov odnos bio dobar uglavnom zahvaljujući tome što on nikad nije bio tu, mada to nije objašnjavalo zašto onda kad je *bio* kod kuće, nije ostavljao prljav veš po celoj kući ili zaboravljao da zapiše telefonske poruke, što je, očigledno, bio slučaj sa mnom.

U suštini, on je bio dobro dete a ja loše, što se potvrdilo i time što je istoga dana kad je primljen na Jejl, mojim roditeljima stiglo obaveštenje da „postoji mogućnost da padnem iz francuskog jezika" zbog „nepohađanja časova".

Ali, tada je Rogir otišao na Jejl i našao devojku, i odnos između njega i roditelja se potpuno promenio. Koliko ja znam, Rogir se tokom cele srednje škole nijednom nije poljubio, ali je zato bio u ozbiljnoj vezi sa ovom devojkom, Heder, od, otprilike, prvog dana faksa. Ostali su zajedno do kraja semestra, ali je u januaru raskinuo s njom i počeo da izlazi s *drugom* devojkom, koja se zvala Džejmi, Džuli ili nešto slično.

Niko od nas nije imao prilike da upozna tu Džuli, jer je pre početka raspusta Rogir već počeo da se zabavlja s trećom devojkom, Larisom. Tokom leta, Larisa i Rogir su došli u našu kuću na Kejp Kodu, i jednog poslepodneva, moja mama ih je *slučajno zatekla.* Ne znam da li ih je stvarno *videla,* ali, u svakom slučaju, sve je ispalo tako odvratno da se ne može opisati. Došlo je do ogromne svađe, mama je vrištala na Rogira i rekla mu da se u svojoj kući ponaša kao gost i da nas tretira kao sluge, i kako ne može da radi sve što mu padne na pamet kad god to poželi. Bila sam pomalo istraumirana, jer su sve to stvari koje obično govori meni. Ali *tada* je počela da se dere na Rogira kako bi trebalo da razmišlja malo i o svojoj mlađoj sestri, i kako ne može preda mnom da se ponaša kao pred svojim prijateljima na koledžu, na šta je on rekao: „Pa, mama, ona nije beba." Onda je mama rekla: „Ne kažem da je beba, samo kažem da ne treba da se oseća pozvanom da radi stvari za koje nije spremna samo zato što vidi kako ih radi njen stariji brat!"

Ako postoji nešto gore nego nemati seksualni život, to je slušati kako se ljudi deru jedni na druge zbog vašeg hipotetičkog seksualnog života.

Pretpostavljam da bi trebalo da mi bude drago što je Rogir postao takav donžuan, pošto to znači da ima nade i da će se moj seksualni život sledeće godine popraviti. Ne sećam se da se u Lorensu sviđao ijednoj devojci, osim prijateljici s kojom se družio u osmom razredu, Tanji. Ona se u drugoj godini odselila, ali me je pre toga stalno pitala za Rogira i molila me da dođe kod mene posle škole. Kad je jednom došla kod nas, on se vratio kući posle skvoša i otišao od sobe do kupatila umotan u peškir. Mislila sam da će se ona onesvestiti.

„HALO!", vrisnula sam ka plafonu. „Ovde neko pokušava da SPAVA."

Pokrila sam se jastukom po glavi i ležala u krevetu vrteći film od prethodne večeri. Počela sam od Ulice Klinton i završila sa zatvaranjem vrata taksija, koncentrišući se isključivo na osvetljenje. Bila sam prilično sigurna da je napolju, na ulici, bilo previše mračno da bi Džoš mogao da primeti mrlju od karmina na mojoj bradi, a prilično mračno bilo je i dok smo se vozili. To je značilo da je samo tokom nekoliko kratkih minuta mogao da vidi da mi je donji deo lica umrljan pljuvačkom i karminom! Objektivno, koliko je situacija loša? Možda čak nije ništa ni primetio. Hoću da kažem, svi znaju da momci uopšte ne obraćaju pažnju na stvari kao što su šminka i odeća. Možda je Džoš samo pomislio da eksperimentišem s novim izgledom u stilu: *„Ringlin Bros, Barnum end Bejli,* stil izludelog klovna."

Vrata su se otvorila.

Podigla sam jedan kraj jastuka i ugledala mamu kako stoji na vratima u zelenim somotskim pantalonama i flanelskoj košulji, bez šminke. Rebeka

mi je rekla da se u Francuskoj drevne tajne mode, parfema, negovanja kože i zavođenja prenose s majki na ćerke. Kada posmatram svoju majku, ne čudim se što sam fatalna otprilike koliko i Tinki Vinki.

„Tata i ja idemo na Menhetn. Hoćeš li i ti?"

Okrenula sam se na drugu stranu i ponovo navukla jastuk preko glave. „Zar nikad nisi čula za kucanje?" Čovek bi pomislio da se, nakon onoga što se letos desilo s Rogirom, više neće ni približiti sobama svoje dece bez pismenog poziva.

„Vidi, Jan, žao mi je što sam zaboravila da kucam. Ali, nije potrebno da razgovaraš sa mnom takvim tonom."

„ A je li *potrebno* da ti mene budiš u cik zore?" delimično sam skinula jastuk s glave, ali se nisam okrenula ka njoj.

„Jan, pola dvanaest je!"

„Studije pokazuju da tinejdžeri moraju da spavaju više od ostalih ljudi. To je zbog njihovog BIORITMA!"

„Niko ne mora da spava duže od pola dvanaest." Govorila je onim svojim tonom znam-da-s-tinejdžerima-treba-biti-strpljiv-ali-ovo-je-stvarno-smešno.

Vratila sam jastuk na lice. „Pa, sigurna sam da će članovi odbora za dodelu Nobelove nagrade biti oduševljeni kad čuju za tvoja pionirska istraživanja o rasporedu spavanja tinejdžera."

Izašla je iz sobe i zatvorila vrata. Želela sam da viknem *Nije čudo što Rogir hoće da provede Dan zahvalnosti sa svojom devojkom!,* ali sam imala osećaj da ona želi da kazni jedno od svoje dece, a to nisam htela da budem ja.

Navukla sam pokrivač do brade i ležala na leđima, potpuno mirno, pokušavajući ponovo da zaspim, ali kad god bih zatvorila oči, videla bih bradu umrljanu karminom kako lebdi na tamnoj podlozi.

Bila je nedelja, jedanaest i trideset pre podne, a ja celog dana nisam imala šta da radim osim da razmišljam o samoubistvu.

Pozvala sam Rebeku na mobilni.

„Hej" rekla je još pre nego što sam rekla halo. „Što me sinoć nisi pustila da ti obrišem bradu?"

„Eksperimentisala sam s novim imidžom", rekoh sarkastično.

„Jesi li se tamo gore muvala s Džošom?"

„Dobro, mislim da mogu i zvanično da ti saopštim: *nema* šanse da postaneš detektiv."

„Zašto si nadrndana na mene? *Pokušala* sam da te upozorim." Ispričala sam joj za Toma i kako sam otišla taksijem kući sa Džošom.

„Grozno", rekla je.

„Očigledno. Misliš li da treba da ga nazovem?"

„Toma?"

„Džoša!"

„I šta da mu kažeš?"

„Pa, razmišljala sam da bih mogla da ga nazovem i pitam šta imamo za domaći iz engleskog, a zatim polako da skrenem razgovor na to kako sam u taksiju verovatno imala karmin razmazan po bradi zato što uvek pokušavam da skinem šminku pre nego što krenem kući, jer mi roditelji ne dozvoljavaju da se šminkam, pošto pripadaju amišima."[9]

„Stvarno smatram da ne bi trebalo to da mu kažeš", reče Rebeka.

„Ali, ne želim da misli da mi je ruž bio razmazan zato što sam se vaćarila s nekim drugim momkom. Onda me nikada neće zvati da izađemo."

„Pa ni ovako te nije pozvao."

„Baš ti hvala što me podsećaš na to."

„Slušaj, izvini, moram da idem. Moja mama se pravi da se brine o meni, pa idemo zajedno na kozmetički tretman u *Esti Loder."*

„Kad moja mama hoće da pokaže kako brine o meni, ona se dere što još nisam napisala prijavu za koledž."

„Pa, eto. Neki ljudi stvarno imaju sreće. Zvaću te kasnije."

„Ćao."

Morala sam da prestanem da mislim na prošlo veče. Morala sam da prestanem da mislim, tačka. Spustila sam slušalicu i osvrnula se po sobi, tražeći nešto da mi skrene pažnju. Ranac je preteći čučao na radnom stolu. Tamo su se, na metar od mene, pružali sati i sati mogućnosti za skretanje pažnje. Dopuzala sam do ivice kreveta, otvorila torbu i izvadila *Romea i Juliju* i teme za esej. Drugo pitanje glasilo je: *„Romeo i Julija* je, na izvestan način, drama o Juliji, koja se menja daleko više od Romea. Objasnite njen razvoj iz deteta u zrelu osobu tokom drame." Već sam odlučila da odaberem tu temu. S obzirom na svoju trenutnu situaciju, nisam mogla a da se ne poistovetim s likom čiji se ljubavni život toliko zakomplikovao da je morala da odglumi sopstvenu smrt.

[9] Amiši - stroga protestantska sekta u Sjedinjenim Američkim Državama, čiji pripadnici nose odeću iz osamnaestog veka i odbacuju modernu tehnologiju. (Prim. prev.)

Esej je trebalo predati u ponedeljak, a ja još nisam ni počela da ga pišem. Vratila sam se na početak komada i počela da čitam Julijine scene, ali povratak na mesto zločina nije me baš naveo da prestanem da mislim na Džoša. Da i ne pominjem da sam morala da zatrepćem kad god bih pred svojim očima ugledala...

Morala sam da se koncentrišem na Šekspira.

Poklonice dobri, ruke koriš strogo: Čedan je to čin kad se svétost dodirne - Dodir ruke sveca - dodir je sa Bogom; A poljubac vernog, u kâdu izmirne - Kad dlanove spojiš pred svetačkom togom.[10]

Zvati il' ne zvati? Pogrešan komad, pravo pitanje.

U drugoj godini, Rebeka i ja smo išle na izborni kurs pod nazivom „Uloge polova i rituali udvaranja". Nakon što bismo završili sa čitanjem o Aboridžinima u Australiji i Bušmanima u Kalahariju, na času smo razgledali časopise kao što su *Kozmo* i *Maksim* da bismo uočili pravila modernog udvaranja u Americi. Nije nam trebalo mnogo da zaključimo da je moto ženskih časopisa *Pusti muškarce da te proganjaju inače će pomisliti da si kokoška-očajnica,* dok je moto muških časopisa *Žene koje proganjaju muškarce su kokoške-očajnice.*

Pola jedan. Zašto da ga ne nazovem? Činjenica: Džoš sebe opisuje kao „stidljivog". Činjenica: ja nisam stidljiva. Činjenica: ako žene imaju nameru da se ikad oslobode sputavajućih modela koje nudi naša mizoginska kultura, moraju uzeti stvari u svoje ruke. Ja ne zovem Džoša samo zbog sebe, već zbog dobrobiti svih žena. Naših kćeri i unuka. Naših budućih praunuka. Podigla sam slušalicu, okrenula broj i spustila je pre nego što je telefon zazvonio.

Ja nikad neću imati praunuku. Živeću s roditeljima do njihove smrti, a onda ću ostariti sama, nosiću jeftinu i demodiranu odeću i ješću hranu za mačke. Ja nisam u stanju da uzmem stvar u svoje ruke. Nisam u stanju da uzmem bilo šta u svoje ruke.

Razmišljala sam o tome da pošaljem Džošu poruku telepatijom, sve dok se nisam setila da moj skorašnji pokušaj te vrste komunikacije dokazuje da su se linije u univerzumu ukrstile. Ako nisam želela da me nazove Tom Ričmond, bilo je bolje da se uzdržim od telepatske komunikacije s Džošom.

Ponovo sam otvorila Šekspira.

[10] Stihovi iz drame *Romeo i Julija* dati su u prevodu Aleksandra Saše Petrovića. (Prim. prev.)

O ljubavi,

Ženo moja! Smrt, što je mêd tvog daha Iscrpla, još je nemoćna pred tvojom Lepotom[11]

Podigla sam slušalicu i okrenula broj. Javio se čim je telefon zazvonio. „Hej. Izvini što malopre nisam mogao da pričam."

„Džoše?" Glas mi je bio neobično visok.

„Lesli?" *Lesli?* LESLI? Ko je Lesli?

„Ne, ovde je, ovaj, Jan." Dlan mi se znojio. Slušalica mi se okretala u ruci.

„Oh, izvini. Mislio sam da je neko drugi."

„Lesli." Uglavila sam telefon između uha i ramena i obrisala ruke o prekrivač.

Džoš se tiho nasmeja. „Bistra si." Zapravo, s tim mokrim dlanovima i potpunim nedostatkom razloga za ovaj poziv, nisam se osećala nimalo bistrom. Tupavo bi bio približniji opis. Tupavo i znojavo.

„Pa, šta ima novo?" upita on.

„Ništa naročito." Zapravo, moj srčani ritam je bio prilično „nov". Možda je to u stvari odličan način sagorevanja kalorija: da bez ikakvog razloga nazoveš tipa koji ti se sviđa. Još nekoliko minuta razgovora i više neću morati da brinem o svojoj prevelikoj zadnjici.

„Šta ima novo kod tebe?" upitala sam posle kraće pauze. *Izuzetno originalno, Jan. Izuzetno.*

„Pa, otkad smo se prošli put videli, rekao bih, baš ništa", reče on, kratko se nasmejavši. Smeh mu je zvučao opušteno i prirodno, upravo suprotno od izveštačenog kikota kojim sam mu ja uzvratila. „Pa, znaš već. Spavanje. Tuširanje. Doručak."

„Isto i kod mene", rekoh. „Pa, osim tuširanja i doručka."

„Jesi li dobro spavala?" upita Džoš.

„Ne mogu da se požalim", rekoh.

Nešto škljocnu.

„Hej, imam drugi poziv. Možeš li samo malo da sačekaš?"

„Ah, da, naravno." Naslonila sam se na jastuke. Ruka mi se više nije toliko znojila. Zapravo, razgovor i nije tekao tako loše. Malo ćaskanja, malo

[11] Isto.

dosetki. Potreban je još samo koji nagoveštaj, pa da sve počne da liči na romantičnu komediju.

Džoš je ponovo prebacio vezu.

„Moram da idem. Jesi li tražila moju mamu?"

„Da!" rekoh, malo preglasno. Uspravila sam se. *Jesam* tražila tvoju mamu. Zvala sam tvoju *mamu."* Postojala je neznatna mogućnost da pomalo preterujem.

Malo je sačekao, a zatim upitao: „Hm, imaš li da joj kažeš nešto određeno? Nešto u vezi s Hanom? Mislim da je onoj Margareti, koja je obično čuva, sada bolje."

„Kakvo olakšanje! Zato što sam upravo zvala da joj kažem da ne mogu više da menjam Margaretu. Imam nekih obaveza sledećeg vikenda a to su, ovaj, neke važne obaveze koje ne mogu da otkažem."

„Nema problema. Ona sada nije kod kuće, ali reći ću joj za te tvoje... obaveze." Poželela sam da vidim da li se smeška ili ne.

„Super! Biću ti *stvarno* zahvalna. Reci to mami umesto mene." Zašto nisam bila u stanju da jednostavno zaćutim?

„Nema problema. Pa, moram da idem."

„Lesli, jeli tako?" *Lesli? Šališ se? Nikad ne bih prekinuo razgovor s* tobom *zbog neke osobe koja se zove Lesli. To me tata zove iz Tokija.*

„Tako je."

„Okej. Pa, ćao." Onom rukom kojom nisam držala slušalicu, mahnula sam ka suprotnom zidu. „Ćao."

Spustila sam slušalicu, pitajući se da li je prekasno da se ispišem iz Lorensa i završim školu zaključno s trećim stepenom.

DEVETO POGLAVLJE

„Stvarno, Jan. To je nešto najogavnije što sam ikad čula."

Bile smo zarobljene u biblioteci jer je cele nedelje đacima bilo zabranjeno da napuštaju školu za vreme odmora, što je možda imalo neke veze s činjenicom da Rebeka i ja nismo bile jedine učenice završne godine koje su svaki čas bežale s nastave.

„Ništa još nisi čula", rekoh. „Sve vreme mi je ovako pipkao sise." Kažiprstom sam dodirivala zamišljene grudi. „Pa *zašto* si mu to dozvolila?"

„Ne znam. Bilo mi je žao. Činilo mi se da se baš uživeo." Rebeka prevrnu očima.

„Pa, šta je trebalo da uradim, da ga zveknem?"

„A kako bi bilo da samo kažeš ne?"

„Bezdušna si."

„Eto zašto *moraš* da se muvaš sa starijim tipovima", rekla je Rebeka milioniti put. „Brajan me uopšte nije pipkao. On stvarno zna šta radi."

„A štaje s onim 'Samo-ga-dodirni'?", upitala sam.

„To je nešto drugo." Rebeka se iznervirala. „On je bio kreten."

Rebeka uvek priča kako su stariji momci zreliji, ali, kad je prošle godine izlazila s tim nekim „glumcem", svaki put bi joj skoro slomio prste trudeći se da joj ugura ruku u svoje pantalone. Govorio je: „Samo ga dodirni. Molim te, samo ga dodirni."

„Hoću samo da kažem da si se ti muvala s dva starija tipa, od kojih je jedan bio totalni perverznjak, a drugi nije. Tvoj uzorak je suviše mali da bude statistički punovažan."

„Ko si ti, gospodin Endrjus?" Gospodin Endrjus nam je u prvom razredu predavao matematiku.

„Misliš li da je gospodin Endrjus ikad ikog molio da ga dodirne?" upitala sam.

„Samo ako je pri tom eventualno mislio na svoju džepnu futrolu za olovke." Rebeka se nasmeja, a onda se nasmejah i ja. Kad god bih htela da prestanem, zamislila bih gospodina Endrjusa kako moli nekog da dodirne njegovu džepnu futrolu za olovke, i opet bih se zacerekala.

Bibliotekarka, gospođa Davar (ili, kako je od milja zovemo, Dabar), žustro nam je prišla.

„Devojke, opomenula sam vas već nekoliko puta. Molim vas da izađete iz biblioteke." Bile smo suviše obuzete cerekanjem da išta odgovorimo, pa smo samo dograbile torbe i izletele u hodnik. Ili je bar Rebeka izletela u hodnik. Ja sam naletela na Džoša.

„Polako" reče on kad smo se sudarili. Uhvatio me je za rame, a ja sam malo ustuknula. „Jesi li dobro?" upitao je.

Moj sudar je kod Rebeke izazvao još jedan napad smeha. Pošto, srećom, za razliku od nje, nisam najnezrelija osoba na svetu, uspela sam da se priberem.

„Izvini zbog ovoga", rekoh, prilično uspešno imitirajući nekog ko ne umire od totalnog i apsolutnog blama.

„U stvari, baš dobro što sam naleteo na tebe", reče Džoš.

„Zapravo, ja sam naletela na tebe", ispravih ga.

„Tako je", reče on, smešeći se. Nosio je veslijevsku majicu, što me je podsetilo da se posebno potrudim oko svoje prijave za koledž Vesli. Možda nam je suđeno da se u završnoj godini blamiramo, da bismo tamo, u romantičnoj atmosferi malog univerziteta u Midltaunu, našli pravu ljubav. Jasno sam to videla.

Mesto radnje: *Pisarnica u Vesliju.* Vreme radnje: *Prvi dan na fakultetu.*

DŽOŠ: Jan? *(Kad se ona okrene, na licu muse pojavljuje širok osmeh.)* Pomislio sam da si to ti. JAN *(smeši se):* Ćao, Džoše. *(Kosa joj je lepo oblikovana zbog niske vlažnosti vazduha jesenjeg dana u Konektikatu. Njena čudesno vitka zadnjica izgleda sjajno u tesnim farmerkama.)* DŽOŠ: Nisam imao pojma da ovde studiraš. JAN: Ni ja nisam znala da si ti tu.

DŽOŠ *(stidljivo):* Znaš, prošle godine nisam imao prilike da ti kažem koliko si lepa. *(On prilazi bliže i oseća diskretni miris Janinog parfema.)*

JAN *(koketno):* Pa, jedva čekam da mi ispričaš sve o tome. *(Muzika se pojačava.)*

ZAVESA

„... bi mi mnogo značilo", završio je Džoš. „Ako ti nije teško."

„Ne, nije mi teško", rekoh. *Šta mi nije teško? Šta mi nije teško?* Šta god da je pričao, nisam ga čula od muzike u svojoj glavi.

„Baš ti hvala. Čujemo se kasnije."

„Važi", rekoh, hodajući unazad i ne okrećući se.

„Pazi na zid", reče on, baš kad sam udarila u njega.

„Hvala" rekoh. „Pomalo sam trapava." Kao da to što sam udarila u zid dva minuta pošto sam naletela na njega nije ovu činjenicu već učinilo sasvim očiglednom.

„Onda verovatno ne bi trebalo da hodaš unazad", zaključi on.

„Dobar savet", priznadoh. „Trudiću se da ga upamtim."

„Zvaću te kasnije", reče, okrenuvši se i ušavši u biblioteku.

Rebeka me je čekala na stepenicama. „Džoš će me zvati kasnije", kazah joj.

„Vau, to je baš bilo brzo. Šta tvoji roditelji amiši misle o telefonu?"

„Ha ha. Slučajno mu baš treba da mu pomognem oko nečega", rekoh.

„Čega?" Začulo se zvono, i učenici počeše da se penju uza stepenice. Krenula sam i ja gore, na istoriju.

„Nemam blage veze."

Ušla sam u učionicu što sam kasnije mogla, pošto nikako nisam želela da sednem sama u klupu, i time možda ohrabrim Toma Ričmonda da sedne kraj mene. Naravno, zakasnila sam, gospodin Smit se izdrao, a Toma nije ni bilo na času. Da li je možda završio u bolnici zbog dehidracije, nakon onakvog izliva pljuvačke u subotu uveče?

Zašto je Džošu bila potrebna moja pomoć? Šta sam mu to obećala? Mogućnosti su bile beskonačne. *Hoćeš li da me podučavaš francuski? Hoćeš li da mi pomogneš da napišem prijavu za Vesli? Hoćeš li da mi daš jedan svoj bubreg?* Da. da. DA!

Bio je ponedeljak, i engleski nam je bio poslednji čas. Čekala sam da se Džoš pojavi, ali pošto se to nije dogodilo, neumitno se pojavio sledeći depresivni zaključak: Džošu nije bilo potrebno podučavanje. Nije mu trebala ni donacija organa.

Trebala mu je pomoć oko domaćeg iz engleskog.

Ipak, i to je nešto; hoću da kažem, u redu, to je banalna, obična, svakodnevna molba (kako piše u mom rečniku), ali i to je nekakav početak. Na kraju krajeva, nije zamolio Mendi Džonson, ako bi uopšte *nju* i mogao da zamoli da mu pomogne oko domaćeg. Nije rekao: „Mendi Džonson, molim te ostavi taj sjaj za usta i pomozi mi oko domaćeg." Ne, tražio je pomoć od *mene.* „Jan", rekao je on u odsudnom trenutku, „pomozi mi."

Kad sam stigla kući, tata je u kuhinji spremao večeru. Nosio je plastičnu kecelju ukrašenu slikama raznih začina i kuvarsku kapu koju mu je mama prošlog meseca poklonila za rođendan.

Ličio je na ogromnu pečurku.

Moj tata voli da kuva. San mu je da otvori restoran negde u provinciji. Ja lično ne shvatam kako iko može da sanja o tome da postane predmet opšteg podsmeha, i kad me je zamolio da postavim sto, iskoristila sam trenutak druženja s njim, da mu to kažem.

„Biću iskrena, tata", rekoh, noseći tanjire do stola. „Mislim da ti ta kuvarska kapa ne stoji baš najbolje."

„Mislio sam da u časopisu *Sikstin* piše da su one sad jako moderne u El Eju", rekao je, probajući nešto iz šerpe i istovremeno mešajući.

Ponekad je teško reći da li je moj tata najtupavija osoba na svetu, ili se samo šali. „Ti znaš da se taj časopis zove *Seventin,* je li tako?" upitala sam.

„Probaj supu", reče on. „Nebeskog je ukusa." Pružio mi je kašiku i ja sam je posrkala. Bila je prilično dobra.

„Ozbiljno, tata. Kuvari danas mnogo savremenije izgledaju. Ne moraš da ličiš na reklamu za začin da bi bio dobar kuvar." Uzela sam escajg i odnela ga do stola.

„Odlična je, zar ne?" Kad moj tata ne želi da priča o onome što mu govorim, on se prosto pravi da ništa nisam rekla.

„Da, da! Super je. Ti si najbolji kuvar na svetu. A bio bi najbolji kuvar na svetu i bez te palačinke na glavi."

„Znam, dušo", reče on, prilazeći frižideru i vadeći glavicu zelene salate, „jedno od zadovoljstava starosti je i to što prestaješ da brineš o tome šta drugi misle o tvom izgledu."

„Ne kažem da treba da *brineš",* rekoh. „Samo govorim o zdravoj svesti kada su u pitanju tuđe estetske potrebe." Zazvonio je telefon.

„Zapamti gde si stala", reče tata, podižući slušalicu. Primorala sam sebe da složim poslednju salvetu veoma polako i pažljivo, kao da me uopšte ne zanima ko zove.

Nisam želela da razgovaram s Džošom - ako je to bio Džoš - pred tatom. Na kraju krajeva, nikad se ne zna da li će se neobavezan razgovor o domaćem iz engleskog pretvoriti u iskrenu izjavu ljubavi. Nažalost, toliko sam sujeverna da sam bila ubeđena da ću, ako potrčim uza stepenice da podignem slušalicu u svojoj sobi pre nego što saznam ko zove, sve upropastiti, i da će se ispostaviti da me zove Rebeka, ili neko ko takođe nije Džoš.

Uzela sam slušalicu od tate trudeći se da po njegovom držanju pogodim ko je, ali mu je lice bilo potpuno bezizražajno.

„Halo?"

„Ćao." Bio je Džoš. Srce mi je zakucalo brže.

„Ćao. Možeš li malo da sačekaš?" Zamolila sam tatu da malo kasnije spusti slušalicu i krenula na sprat. Podigla sam slušalicu u svojoj sobi. „Evo me!" dreknula sam.

„Okej", reče tata.

„Ćao", rekoh.

„Ćao. Je l' ti to tata?"

„Aha. Pravi supu", odgovorili, kao da Džoša mnogo zanima šta moj ćale upravo radi. Počela sam da presavijam ćošak na prekrivaču, praveći male trouglove a potom ih ispravljajući.

„Slušaj, hvala ti za domaći iz engleskog. Trener nas je odvukao s časa na neki glupi sastanak."

„Nema problema", rekoh. Nastala je tišina.

„Pa, šta imamo?"

„Ah, da. Treba da pročitamo prvih petnaest strana *Buke i besa",* rekoh.

Džoš se nasmeja. „Pa, pretpostavljam da je mali problem taj što nemam knjigu, je li tako?"

O, bože, kako se toga nisam setila? Knjiga! Knjiga! *Knjiga!*

„Pa, možeš da dođeš da pozajmiš moju", predložila sam nemarno. Srce mi je tako snažno udaralo da sam jedva govorila.

„Ej, hvala. To bi bilo sjajno. Da li to treba da uradimo za sutra?"

‚A ne. Zapravo, tek za sredu." Ritam mog srca se znatno usporio.

„Onda ću je uzeti sutra od gospodina Krilea."

„Naravno."

Linija kardiograma je sada bila ravna.

„Ali u svakom slučaju, mnogo ti hvala. Gospodin Krile se *strašno* nadrndao kad sam prošli put izostao sa časa zbog fudbala. Izgleda da on baš i nije neki ljubitelj sporta, šta misliš?"

„Stvarno? Trudila sam se da zvučim šokirano što bi *iko* mogao da bude nezainteresovan za sport.

„Aha. Mislim da mnogi ljudi smatraju da su atletika i slične stvari gubljenje vremena."

„Zaista?" Pokušavala sam da se prisetim da li su *Netsi* iz Njujorka i, ako jesu, kojim se sportom bave. Srećom, Sara je upravo u tom trenutku upitala Džoša s kim priča.

„S Jan!", odvrati on.

Svidelo mi se kako izgovara moje ime.

Sara je rekla nešto što nisam razumela. „Oh, dobro", odgovori Džoš. „Vidi", reče on. „Moram još nešto da te pitam. Malo je nezgodno." *Hoćeš li da budeš moja devojka?*

„Gađaj", rekoh nonšalantno. Pitala sam se da li je shvatio moju suptilnu upotrebu sportske terminologije.

„Tvoj tata je profesor na Kolumbijskom univerzitetu, je l' tako?"

„Tako je", rekoh.

„Okej, evo u čemu je stvar, jedan moj rođak se prijavio na Kolumbiju i mama se pita da li bi tvoj tata hteo da porazgovara s njim."

„O Kolumbiji?" *Bah.*

„Aha." Sara je opet nešto doviknula Džošu. „Šta?" dreknu on. „Dobro, pitaću je. Mama pita da li biste ti i tvoji roditelji mogli da dođete na večeru u petak."

„Kod tebe?" *Bah.*

„Da, da bi moj rođak mogao da popriča s tvojim tatom i tako to."

„Hm, naravno." *Jes!* JES! JES! JES! JES! „Hoću da kažem, pitaću ih."

„Pa, dobro. Onda se vidimo sutra."

„Vidimo se sutra."

„Ćao."

„Ćao."

Kad moj tata sprema italijansku hranu, obično pusti neku operu i peva uz nju. Ako ne zna reči, onda ih izmišlja. Kad sam ušla u kuhinju, upravo je vikao: *„Ooo, gaće su mi u remi!"* Kuvarska kapa mu se nakrivila, a s kecelje su mu visili grumenčići masti.

Sva moja sreća zavisila je od tog čoveka.

Kakva strašna pomisao.

DESETO POGLAVLJE

„Nisi valjda!"

„Jesam."

„O, bože!"

„Znam." Bila je sreda uveče (ili, kako sam radije mislila, još dva dana do Večere), a ja sam se izležavala na ogromnom bračnom krevetu svojih roditelja gađajući Pitera, našeg mačka, štapićima od vate, koje voli da gura ispod tepiha. Već sam bila ispraznila skoro celu kutiju.

„Ali, šta ako sazna?"

„Kako da sazna? Neće valjda nazvati dekana i reći: 'Ćao, ja sam student druge godine prava i želeo bih da proverim da li je devojka koju sam upoznao na žurci i za koju sam emotivno zainteresovan, zaista student Njujorškog univerziteta?'"

„Zar te nije pitao zašto stanuješ kod kuće?"

„Rekla sam mu da ne podnosim život u domu, a da roditelji neće da mi kupe stan."

„Dakle, umesto da misli da si srednjoškolka, on te sada smatra razmaženom bogatašicom."

„*Punoletna* razmažena bogatašica. Nisam ja kriva. Stvarno sam nameravala da mu kažem istinu. *Rekla* sam mu da idem u školu, ali kad je rekao: 'U *srednju školu?,* zvučao je tako užasnuto da sam morala da kažem da sam na koledžu."

Nije baš da smatram da je nemoralno lagati o godinama. Hoću da kažem, nije Rebeka jedina koja u svojoj „kejt spejd" torbici ima lažnu ispravu (pa pretpostavljam da, tehnički rečeno, ja u svojoj *lažnoj* „kejt spejd" torbici imam lažnu ispravu). Ali, čini mi se da nije isto mahnuti vozačkom dozvolom države Arizona ispred nosa nekom izbacivaču i stvarati lažni identitet sa ciljem zavođenja jednog očevog službenika.

„Hoćeš li sad morati da izmišljaš predavanja, odlaske na fakultet i tako to?"

„Mislim da nećemo stići tako daleko. Stalno mi je govorio da se neće čak ni pojaviti."

„Ali ti ipak ideš?"

„Doći će i on."

„Otkud znaš? *Rekao* je da ne može."

„Javio se, zar ne?"

„Možda je jednostavno fin", rekoh. „Nije želeo da ga uzalud čekaš, pa te je nazvao da ti kaže da neće doći." Piter je uzmicao od grudvica na tepihu ispod kojih su bili nagurani štapići, a zatim skakao na njih. On igru shvata vrlo ozbiljno.

„Ostavio mi je svoj *broj.* Mogao je samo da kaže: 'Rebeka, ovde Brajan. Izvini, ali ne mogu da se nađem s tobom u *Medisonu* u petak.' Klik. Kraj priče. Nije morao da priča tako" - imitirala je njegov duboki seksi glas - „'Ćao, ovde Brajan. Hoćeš li da me nazoveš na mobilni?'"

Piter me pogleda, a ja mu dobacih još jedan štapić. Skočio je na njega. „Odakle mu tvoj broj?"

„Sa informacija." Ona povuče dim. „Osim toga, čemu tolika priča? Dovoljno je deset sekundi da kažeš nekome da nećeš moći da dođeš na sastanak. Pričali smo telefonom pola sata. Doći će on."

Piće u *Medisonu.* Da li je uopšte postojala mogućnost da se Džoš i ja nađemo zajedno u tom otmenom, seksi baru?

Mesto radnje: *Ulica u Midtaunu za vreme iznenadnog pljuska, fan stoji ispod nadstrešnice hotela* Medison. *Džoš prolazi kraj nje, a zatim se okreće.*

DŽOŠ *(ne veruje da je to ona):* Jan?

JAN (*iznenađeno):* Džoš?

DŽOŠ *(smeši se):* Ti si. Otkud ti ovde?

JAN *(zabacuje grivu guste, poslušne kose preko golog ramena):* Upravo sam kupila ovu haljinu bez leđa koju imam na sebi. A ti?

DŽOŠ *(pruža ruku da obriše kap kiše s faninog obraza):* Upravo sam završio trening ovde u blizini. *(Neodređeno odmahuje rukom.)*

JAN: Kakva slučajnost.

DŽOŠ *(gleda naviše u kišu):* Da nemaš slučajno vremena da odemo na piće?

JAN: Zapravo, imam. Ali, mislim da ne možeš ući u *Medison* u toj trenerci.

DŽOŠ: Oh, ja uvek nosim smoking sa sobom.

JAN *(primećuje njegovu torbu s odećom):* Pa onda, da odemo na piće.

DŽOŠ *(značajno se osmehuje):* Nadao sam se da ćeš to reći. *(Otvara vrata, iza kojih se ukazuje prigušeno osvetljen, otmen i moderan bar, i drži ih dok ona ulazi.)* Znaš, u poslednje vreme sam mnogo mislio na tebe...

ZAVESA

„Halo? Halo! Zemlja zove Jan. Javi se, Jan."

„Izvini. Samo ne mogu da verujem da će me za dva dana, dok ti budeš ispijala kosmopoliten koktele u *Midtaunu,* moj otac ponižavati u rođenoj kući."

„Mislila sam da si rekla da je Sara pozvala *vas* na večeru."

„Situacija se menja filmskom brzinom. Moj otac je opsednut nekom italijanskom supom koju je upravo otkrio. Neće se smiriti dok je bar tri susedne države ne isprobaju."

„Imaćete supu za večeru?"

Legla sam na leđa. Piter je mjauknuo tražeći da mu bacim još jedan štapić, ali, razmišljajući o večeri koja će se odigrati u petak, bila sam suviše utučena da bih mogla da se bavim tako napornom fizičkom aktivnošću.

„To je *posebna* supa", rekoh sarkastično. Iz prizemlja sam začula uvodne taktove još jedne opere. Odjednom je zagrmeo glas moga oca: *„Dajte mačke ovamo, ili će miševi doći"*

„Veruj mi", rekoh, „u ovom trenutku supa mi je najmanji problem."

Kad smo te večeri seli za sto, pokušala sam da što obazrivije pokrenem razgovor o večeri u petak.

„Dakle, ti u petak spremaš večeru za Džoša i njegovog rođaka", rekoh.

Tata je skinuo kecelju i kuvarsku kapu. Kritički sam ga pogledala. Nije kriv što je skoro ćelav, ali to ne opravdava pojas za spasavanje oko njegovog struka. Ima li ikakve šanse da ga skine u roku od četrdeset osam sati? pitala sam se.

„Danijele, ja ću rado spremiti večeru ako ti nećeš", ponudila se moja mama.

„NE!" vrisnula sam. Mama je delovala povređeno.

„Nisam baš tako loša kuvarica", rekla je ona. To je bila potpuna laž. Moja majka je najgora kuvarica na svetu.

„Znaš, ni Staljin verovatno nije smatrao da je tako loš čovek", kazala sam.

„Jan, to što si rekla *je grozno", reče* mama.

„Izvini se majci", reče otac.

Razgovor je očigledno otišao u ćorsokak. Odlučila sam da ga vratim na pravi put.

„Izvini, mama", rekoh. „Ne bi trebalo da poredim tvoje kuvanje sa Staljinovim istrebljivanjem kulaka." Bilo mi je drago što se moj rad na eseju o Staljinovim čistkama isplatio. Mama nije rekla da prihvata izvinjenje, što je po mom mišljenju bilo prilično neuljudno, ali sam ipak nastavila. „Samo sam htela da kažem da bi možda ipak tata trebalo da kuva."

„Naravno da ću ja kuvati" reče tata. Podigao je varjaču i stao da diriguje uz muziku sa CD-a. *„Skuvaću večeru za sve. Oduševićete se"*

Zar moja porodica zaista ne može ni pet minuta da bude normalna?

„Stvar je u tome što..." počela sam. Morala sam pažljivo da se izražavam. „Možda baš ne bi morao da pevaš i da, znaš već, nosiš tu svoju kuvarsku kapu i plastičnu kecelju." Tata me je pogledao. „Mislim, oni dolaze da se upoznaju s tobom zato što si profesor Ajvi lige,[12] tako da bi možda trebalo da se potrudiš da malo više ličiš na... profesora Ajvi lige."

Tata je spustio kašiku i uvređeno me pogledao. „Ti ne voli moja kecelja?" upita on kvazi-italijanskim naglaskom.

„Ne naročito", rekoh.

„Ti ne voli moja kapa?"

„Verujem da su moji stavovi o kapi već dobro poznati."

„Ti ne voli moja pesma?"

„Možda ne baš u petak uveče. Posle toga bi mogao, znaš već, da se vratiš svom uobičajenom... ponašanju."

Tata slegnu ramenima. „Ako ti ne voli, ja to ne radi."

On i mama se pogledaše onim ,,prevazići-će-ona-to-jednoga-dana" pogledom. Mogla sam da iskoristim priliku da istaknem kako nisam od onih čije predstave o zrelom ponašanju podrazumevaju skakutanje po kuhinji i pevanje u falš-Pavarotijevom stilu, ali, nakon onog komentara o Staljinu odlučila sam da ne izazivam sudbinu.

„Pa, kako napreduješ s prijavama?" upita tata pošto smo nekoliko minuta sedeli u tišini.

„Dobro", rekoh, nabadajući zrno graška na zubac viljuške.

Čekali su da obrazložim. Nisam to učinila, pa mama upita: „Dobro, neću da pričam o tome, ili dobro, napisala sam ih?"

„Samo dobro." Nabola sam još jedno zrno graška na viljušku, a potom i treće. Lepo su izgledala tako nanizana, kao perlice na ogrlici.

Svi smo ćutali. Gotovo sam čula kako se moji roditelji gledaju.

[12] Ivy League, grupa od nekoliko najprestižnijih koledža u Sjedinjenim Američkim Državama. (Prim. prev.)

„Jan, mi ne želimo da se mešamo", reče moj tata.

„Mislim da se mi u to mešamo daleko manje od drugih roditelja", dodade mama.

„Roditelji uvek misle da su manje nametljivi i popustljiviji od ostalih roditelja", rekoh.

„Kako god bilo", reče moja mama, „dozvolili smo ti da sav posao oko prijavljivanja obaviš sama."

„Misliš, osim što ste me naterali da obiđem sve koledže humanističkih nauka na severoistoku, što ste mi zabranili da se prijavim bilo gde zapadno od Misisipija, i proveli najmanje deset hiljada sati u *neobaveznom* razgovoru o tome kako mislite da bi mi se strašno svidelo u Amherstu?" Prstima sam uhvatila jednu špagetu i ubacila je u usta. Takve stvari obično iritiraju moje roditelje, ali večeras su bili suviše obuzeti izvlačenjem informacija od mene da bi obratili pažnju na staro dobro nepristojno ponašanje za stolom.

„Jan, to zvuči kao da smo tirani", reče tata.

„Obratite pažnju na to da sam *ja* samo rekla šta ste vi radili, a *vi* ste zaključili da ste tirani", naglasila sam. Na časovima vođenja diskusije naučili smo da se u raspravi najlakše pobeđuje tako što se druga strana navodi da padne u zamku sopstvene logike; u slučaju mojih roditelja, to je bilo gotovo suviše lako. „Ja i tvoja majka smo samo...", poče tata. Uzela sam svoj tanjir. Došlo je vreme da upotrebim tešku artiljeriju.

„Znate šta, volela bih da možemo još da pričamo o ovome", rekoh. „Ali sutra imam vrlo važan pismeni, pa je bolje da odem."

Dan kad roditelji prestanu da padaju na „moram-da-učim-za-vrlo-važan-pismeni", biće loš dan za sve tinejdžere.

Kad sam se popela u sobu i ugledala hrpu prijava za koledž na svom zelenom tepihu, bila sam primorana da priznam sebi da mi pisanje prijava ide „dobro" samo u tom smislu da se još uvek ništa nije dogodilo, pa, samim tim, ništa nije moglo da krene naopako. Sedeći za svojim metalnim stolom, zaklela sam se da ću upotrebiti nove motive *(red ispred prijavnice, stidljivi osmeh, nisam imao pojma da studiraš ovde...)* da svoju prijavu za koledž Vesli završim *tout de suite.*

„Kojim jedinstvenim kvalitetima možete dati svoj doprinos veslijevskoj zajednici?"[13]

[13] Veslijizam je isto što i metodizam, versko učenje metodista koje je dobilo naziv po svom osnivaču Džonu Vesliju. (Prim. prev.)

Pa, to je prilično lako. Kojim jedinstvenim kvalitetima mogu da dam svoj doprinos veslijevskoj zajednici? Počela sam da kucam.

Svoj doprinos veslijevskoj zajednici mogu da pružim brojnim jedinstvenim kvalitetima. Na primer,...

Nažalost, ništa mi nije padalo na pamet. Možda bi trebalo da budem malo originalnija, da pristupim pitanju iz potpuno drugačijeg ugla. Možda bi malo skromnosti pomoglo članovima komisije da shvate da nisam jedna od onih kandidata koji su u celini neznatno iznad proseka, ali im je ego deset puta veći od prosečne ocene.

Svoj doprinos veslijevskoj zajednici ne *mogu da pružim brojnim jedinstvenim kvalitetima.*

Ha! To je svakako *jedinstven* početak.

Na primer, ne govorim strane jezike i nemam smisla za sport. Nikad nisam igrala glavnu ulogu u nekoj školskoj predstavi. Ne znam da sviram nijedan muzički instrument i ne umem da plešem...

Ovo je malo suviše jednostavno. Zar nije totalno deprimirajuće shvatiti da u zrelom dobu od sedamnaest godina zapravo nemate nijedan jedinstveni kvalitet kojim biste mogli da date svoj doprinos bilo čemu?

Počela sam iz početka.

Pre svega, mogu da kažem da sam potpuno jedinstvena osoba i da mogu da dam veliki doprinos veslijevskoj zajednici. Na primer, redovno provodim sate i sate u svetu snova koji nema blage veze sa stvarnošću...

„Jan, telefon, za tebe." To je sigurno Rebeka, koja želi da mi ispriča što više detalja o predstojećem romantičnom sastanku s Brajanom. Već vidim: Rebeku primaju na Braun, a ona odlazi na vikend u Pariz sa svojim starijim ljubavnikom. Ja, neuspešna u svakom pogledu, sedim kod kuće s roditeljima iz večeri u veče, slušajući kako moj otac smišlja operske tekstove.

„Halo?"

„Jan?" Nepoznat muški glas. „Da?"

„Ovde Tom."

„Ćao." *Zašto mi se ovo dešava?* Zarila sam sebi nokte u ruku kao što radim kod zubara, nadajući se da će bol izbrisati sliku Toma koji cucla moj vrat.

„Nisi dolazila na istoriju ovih dana."

„Da, znam. Išla sam na neke informativne seminare za koledž." Zapravo, *nameravala* sam da odem na te seminare, ali smo umesto toga Rebeka i ja na kraju otišle u *Starbaks.* Verovatno je korisno što sam tako

dobro upoznata s menijem u *Starbaksu,* pošto ću negde morati da se zaposlim kad me svi koledži odbiju.

„Oh. Kako je bilo?"

„Informativno."

„Pa, baš dobro." Fazon sa zarivanjem noktiju nije delovao tako dobro kao kod doktora Monroa. Kad sam pustila ruku, na unutrašnjoj strani zgloba imala sam niz modrih polumeseca, a sećanje na Tomovu pljuvačku bilo je živopisnije nego ikad.

Tom pročisti grlo. „Hoću da kažem, pitao sam se da li, ovaj..."

Imala sam vrlo loš predosećaj o tome kako će se ta rečenica završiti. „Hm, Tome, moram da idem."

„Šta?"

„Moram da idem." Grozničavo sam smišljala neki izgovor da odmah prekinem vezu. „Moji, ovaj, roditelji, ne vole da mnogo telefoniram radnim danom."

Zvučao je podjednako iznenađeno onim što sam rekla kao i ja. „Vau. Oni, su, znači, stvarno strogi, zar ne?"

„Nemaš pojma koliko." Odmahnula sam glavom da pokažem koliko su otkačeni, ali sam se tada setila da me on ne vidi. Umesto toga, pokušala sam s dugim, očajničkim uzdahom.

Tom je očigledno ostao ravnodušan prema mom oskarovskom prikazu neshvaćene tinejdžerke.

„Pa, jesu li religiozni?"

„Hm, pa, ne baš." Ne znam baš mnogo o judaizmu, ali sam prilično sigurna da u njemu ne postoji pravilo koje zabranjuje telefonske razgovore radnim danima.

„Okej, onda da požurim. Mislio sam da bismo, možda, mogli nekuda da izađemo."

Znala sam da Tom čeka odgovor, ali po glavi mi se motalo samo: *Eto šta se dešava kad ne znaš da kažeš ne, eto šta se dešava kad ne znaš da kažeš ne, eto šta se dešava kad ne znaš da kažeš ne.* Nakon što sam je nekoliko puta ponovila, ova rečenica me je gotovo hipnotisala. Osetila sam kako padam u trans.

U međuvremenu, vladala je neprijatna tišina. „Jan?", upita Tom konačno. „Jesi li još tu?"

„Vidi, Tome, želela bih, ali ne mogu."

„Ne možeš?" Zvučao je zbunjeno i iznervirano, kao da mu je neko upravo rekao da mu je otkopčan šlic. „Jednostavno ne mogu." Opet tišina.

Na kraju više nisam mogla da izdržim. „Nije da ne želim", slagala sam. „O?" reče on svojim normalnim glasom. „Samo... moji roditelji..."

„Tvoji... oh, da. Ah. Naravno. Vau." Nasmejao se. „Da, naravno, ako ti ne dozvoljavaju da telefoniraš, onda ti sigurno..."

„Tako je." Sad smo se oboje smejali. Osećala sam takvo olakšanje da moj smeh čak nije bio ni lažan.

„Baš grozno", reče Tom. „Ti to prilično dobro prihvataš. Zar se ne nerviraš?"

„Da, pa... šta da radim? To su mi roditelji." Zvučala sam krotko poput likova iz knjige *Devojčice.*[14]

„Naravno", reče Tom, s dosadom u glasu. „Pa, onda je najbolje da prekinemo razgovor."

„Aha", rekoh.

„Pa, ćao." Spustio je slušalicu. „Ćao", guknula sam.

Spustila sam slušalicu obuzeta srećom kakvu možete osetiti samo kad uspete da izbegnete metak. Bila sam tako vesela da sam čak odigrala i kratki ples koji sam nazvala „Poskočica *Tom Ričmond me više nikad neće gnjaviti."*

Ko god da je rekao da je najbolje biti iskren, nije imao mnogo iskustva s muvanjem.

[14] *Devojčice* i *Devojčice rastu* su poznati romani Lujze Mej Alkot. (Prim. prev.)

JEDANAESTO POGLAVLJE

Rebeka i ja smo se pripremale za Džošov i Sarin dolazak kao da smo mi FBI, a večera rat protiv terorizma. Ponekad je odlično imati Super ribu za najbolju drugaricu, zato što ona zna mnoga pravila ponašanja kojih se ja nikad ne bi setila. Na primer, pravila ponašanja dobre domaćice:

1. Dobra domaćica se uvek posvećuje najzapostavljenijem gostu. (A pošto će Sara pričati s mojom mamom o tome kako je život sedamdesetih godina bio super, a Džošov rođak s mojim tatom o Kolumbiji, *moj* zadatak je očigledno da zabavljam Džoša.)

2. Dobra domaćica se nikad ne oblači napadno, ali uvek izgleda opušteno i seksi. (Zato sam odlučila da obučem providnu košulju, a ispod nje čipkasti top.)

3. Dobra domaćica je opuštena; nikad ne provodi veče trčkajući da postavi ili raščisti sto. (Ovo je značilo da će posluživanje i raspremanje morati da obavi moja mama.)

Osim što mi je objasnila kako se ponaša savršena domaćica, Rebeka mi je pozajmila i svoj novi ruž, olovku za usne i uvijač za trepavice. Čak i ako ima važan sastanak u *Medisonu,* prava prijateljica zna kada je drugome pomoć potrebna daleko više nego njoj.

Problem je u tome što u najneseksepilnijem okruženju na svetu odeća i šminka ne mogu mnogo da pomognu. Hoću da kažem, bar hotela *Medison* je otmena institucija u Midtaunu. Tamo je nameštaj moderan i presvučen belim pamukom, a jedini gosti (osim maloletnica kao što smo ja i Rebeka) jesu manekenke i biznismeni koji pijuckaju ledene martinije, ćaskajući o svojim prekookeanskim putovanjima. Svi nose *Armani, Pradu* i *Versaće,* a čuje se samo kuckanje kockica leda u metalnim šejkerima, prigušeni smeh i tihi razgovori lepih i bogatih ljudi.

Nasuprot tome, čim uđete u moj dom u Bruklinu, zaskočiće vas labrador retriver težak šezdeset kilograma, i histerično lajati sve dok se ne sagnete da mu počešete stomak.

Nameštaj u mojoj kući nije beo - pun je kučećih dlaka.

Armanija, Prade ni *Versaćea* nema nigde na vidiku.

Ovde se čuje samo Brojgel, koji se ponekad tako oduševi kad ga češete da se čak dešava i da se upiški.

U petak, dva sata i petnaest minuta pre Večere, završila sam domaći iz fizike. Sat i petnaest minuta pre Večere, dok sam, trudeći se da ugušim ljubomoru prema Rebeki i nervozu zbog onoga što će se uskoro dogoditi u mojoj dnevnoj sobi, gledala reprizu *Sajnfilda,* moja majka je sišla niz stepenice energično poput profesionalnog rvača. Nosila je crnu rolku koju sam ja imala na Ričijevoj žurci.

„Jahn, jesi li ti nosila moju rolku?"

„Hm, mislim da nisam."

„*Misliš* da nisi?"

Ćutala sam. Otkrila sam da roditelji ponekad, ako se pravite ludi, jednostavno nestanu.

„Halo! Nemoj da se praviš luda kad ti se direktno obraćam." Stala je između mene i televizora.

A ponekad i ne nestanu.

„Pa, recimo da to nije nemoguće", rekoh. Podbočila se. „Kakvo je pravilo kod oblačenja mojih stvari?"

„Jahn sme da nosi mamine stvari, ali samo ako je prvo pita." Izgovorila sam to kao nešto što znam napamet. „Pa onda, šta ovde nije u redu?"

„Hm, pretpostavljam da to što ti stojiš između mene i televizora nije odgovor."

„Jahn... " Mamin glas ponekad zvuči kao Brojgelovo režanje kad neki nepoznati pas zaluta na naše imanje u Kejp Kodu. Ako ga prevedete u reči, ono bi verovatno značilo: „Ne teraj me da te ubijem."

„Dobro, dobro", rekoh ostajući i dižući ruke. „Nosila sam tvoju rolku bez pitanja. Izvini. Izvini. To se više neće ponoviti."

„To sam htela da čujem", reče mama. Udaljila se od televizora i počela da broji salvete i postavlja sto. „Sad možeš da gledaš televiziju."

Ali, više nisam imala vremena za televiziju. Kucnuo je čas da započnem Operaciju Džoš.

Kad se zvono začulo, još sam bila na spratu i spremala se da čekam. Ukoliko je neko trapav kao ja, dramatičan ulazak može biti loša ideja, ali Rebeka i ja smo smislile da bi bilo kul pustiti Džoša da se nekoliko minuta smara sam s roditeljima. (Zapravo, to je bio Rebekin plan. Ja sam želela da držim Džoša što dalje od svojih roditelja, koliko god je to moguće, da ne bi počeo da sumnja u kvalitet mog genetskog nasleđa, ali je Rebeka tvrdila da moji roditelji verovatno neće uspeti da kažu nešto baš toliko katastrofalno za samo nekoliko minuta. Pomenula je da dobre strane toga što ću ostaviti Džoša da se malo smara sam sa roditeljima - što će ga učiniti beskrajno

zahvalnim i srećnim kad me ugleda pošto konačno siđem - daleko premašuju rizik da će, nakon što provede nekoliko minuta s mojim ocem i majkom, vrišteći istrčati u noć.)

Rebeka je rekla da treba da ostanem na spratu sve dok razgovor ne zamre, a zatim da siđem. Problem je u tome što zapravo nisam mogla da čujem da li oni pričaju. Ne samo da je Brojgel i dalje lajao kao lud, već je i moj tata pustio neku muziku i činilo se da su svi prešli u kuhinju, koja je na suprotnoj strani kuće u odnosu na moju sobu. Upravo sam se spremala da se iskradem do vrha stepeništa i sačekam da na trenutak zavlada neprijatna tišina u kojoj ću uploviti, ležerno spašavajući svoje goste, kad je mama vrisnula: „Jan, silazi, svi su tu."

To je još jedna od stvari koje se nikad ne dešavaju u *Medisonu.*

Sišla sam niz stepenice bez saplitanja, što zapravo i nije bilo značajno jer me niko nije ni video. Zatim sam krenula u kuhinju. Rebeka je zamislila da treba odmah da kažem nešto duhovito i koketno, tek da bih uspostavila „razmenu energije" s Džošom. Njena ideja mi se svidela, ali do tog trenutka nisam uspela da smislim ništa duhovito i koketno. Osim toga, koliko možete biti koketni kad su vam roditelji samo metar daleko? Rebeka je stalno ponavljala kako bi bilo privlačno i *bezobrazno* kad bih flertovala kao luda i pravila se da oni nisu tu, ali bih se ja radije zadovoljila time da kažem „ćao", umesto da se spustim niz ogradu stepeništa. U ovakvim situacijama bolje je ne očekivati previše.

Ali, našavši se u kuhinji, odjednom sam shvatila da su se, koliko god bila mala, moja očekivanja ipak pokazala preteranim.

„Gde je Džoš?" Nisam imala nameru da to kažem baš toliko glasno. Moja mama, tata, Sara i neki nepoznati tip pogledali su u mene.

„Ćao, Jan" reče Sara. „Džoš nije došao. Ima fudbalski turnir. Ta košulja je jednostavno *prelepa!"* Tata je pogledao u moju košulju i brzo skrenuo pogled. Odneo je nekoliko tanjira s predjelima do stolića, a Sara me je zagrlila.

Bila sam potpuno skamenjena, ali ne onako kao kad mi se noga ukočila jer je Džoš naslonio svoje stopalo na nju. Zamislite da treba da vam amputiraju ruku, a kad se probudite iz anestezije, hirurg vam kaže da su vam greškom amputirali pogrešnu.

Upravo tako sam se skamenila.

„Zdravo, Jan." Džošov rođak nije nimalo ličio na Džoša, ni izgledom ni stilom oblačenja. Bio je niži od mene i imao užasno masnu kosu koju je neprestano pipkao. Nosio je odelo i *bele* patike.

„Jan, ovo je Henri. Henri, ovo je Jan, Džošova prijateljica." Henri mi je prišao i pružio ruku. Kad sam mu pružila svoju, protresao ju je vrlo

formalno. Gore, dole. Dlan mu je bio znojav, ali sam ipak sačekala da skrene pogled pre nego što sam obrisala ruku o suknju.

Osećala sam se kao pod vodom. Moj tata je nešto govorio Sari, Henri je rekao nešto mojoj mami, a onda smo svi prešli u dnevnu sobu. Sela sam na ivicu sofe gledajući u sve njih i pokušavajući da provalim zašto me bogovi tako surovo kažnjavaju. Mislim da nisam loša osoba. Hoću da kažem, možda i ne provodim svaki slobodan trenutak boreći se protiv siromaštva u svetu... ali se ipak trudim da sačuvam životnu sredinu!

Zar ne mogu nimalo da me poštede?

„Jan?" Odjednom su sve oči bile uprte u mene. *Pa, narode, pogledajte dobro, jer ovo treba da upamtite: kako sam izgledala neposredno pre nego što sam skočila s Bruklinskog mosta.*

„Molim?"

„Pitao sam te da li i tebe interesuje Kolumbija." Henrijev glas bio je kreštav. Na trenutak je prestao da pipka svoju lepljivu kosu da zategne čvor na kravati.

„Ah, o, ne. Možda Vesli."

„I Džošu se sviđa Vesli", reče Sara.

„Nismo znali da je Vesli tvoj izbor", rekoše uglas moji roditelji.

„Nisam rekla da je to moj izbor", rekoh, trudeći se da ne zarežim. „Samo sam rekla da me *zanima."*

„Veslijevski koledž ima odličnu reputaciju", zakreštao je Henri. „Ali mi se čini da je Miditon pomalo provincijalan."

Provincijalan: podoban provincijama; onaj koji nije sofisticiran niti otmen. Henri nije bio jedini koji se spremao za prijemni.

Slegla sam ramenima. U svojim belim patikama, Henri mi baš i nije delovao kao naročito sofisticirana i otmena osoba. Osim ako nije hteo da kaže kako mora da pronađe neko mesto gde su ljudi dovoljno sofisticirani da ne izopštavaju bedno obučene patuljke sa aknama.

„Nameravaš li da ostaneš na Istočnoj obali?" upita moja mama Henrija.

„Da, smatram da sam kao ličnost bolje prilagođen istočnoj obali." Da li mi se samo činilo, ili je Henri zaista virio kroz moju providnu košulju? Prekrstila sam ruke na grudima i prostrelila ga pogledom.

Zašto mi se to dešava? U ovom trenutku, Džoš i ja bi trebalo da razmenjujemo značajne poglede i krišom prevrćemo očima zbog „dosadne porodične večere".

DŽOŠ *(prilazi i seda na pod kraj fanine stolice):* Je li i tebi dosadno kao meni?

JAN *(šapatom):* O, naravno. Ne znam kako ću sve ovo izdržati.

DŽOŠ *(smeši se i uzima je za ruku):* Pa, ja znam kako ću izdržati.

JAN *(zbunjeno):* Stvarno? A kako to?

DŽOŠ: Mislićу o tome kako ćemo kasnije biti sami. *(Smeši se i sklanja joj nestašni pramen sa očiju.)*

ZAVESA

„... da kažem da Harvard nema izvesne prednosti." Henri pogleda u mene. „Slažeš li se?"

Kao da ja marim za Harvard. Kao da marim za *Henrija.* Kao da marim za bilo šta. „Ne bih znala", rekoh.

Očigledno, Henri je bio isuviše *provincijalan* da bi shvatio nešto tako suptilno kao što je sarkazam. „Mislim da mogu slobodno da kažem da mi statistički podaci daju za pravo. Ali ipak, ne kažem da su oni najbolji ekonomski koledž. Rekao bih da se vodi mrtva trka između Kolumbije i Vartona." Okrenuo se ka mom tati. „Planiram da studiram ekonomiju."

Tata klimnu glavom. Nosio je sive pantalone i plavu košulju i izgledao iznenađujuće normalno. Ja sam takve sreće da se, baš kad je moja porodica u najboljem izdanju, pojavi Grozni Henri, budući Harvardski Genije.

„Kad sam prošli put pričao s Džošom rekao mi je da će se on i Lesli prijaviti na Braun", reče Henri.

Ni po koju cenu ne smeš da pitaš ko je Lesli. Ne pitaj ko je Lesli. Ne pitaj ko je Lesli.

Okrenula sam se Sari. „Ko je Lesli?"Nadala sam se da moj glas ne odaje unutrašnji napad histerije. Zvučala sam nemarno. Opušteno. *Od čega je ova divna supa? Jeste li primetili da je u poslednje vreme neobično toplo? Je li to neka nova frizura? Ko je Lesli?*

„Ona je Džošova prijateljica", reče Sara. „Iz Sijetla."

Henri me lukavo pogleda i podiže obrve, kao da oboje znamo neku važnu tajnu. „Pa, pretpostavljam da *možemo* da je nazovemo *prijateljicom"*

Na stočiću s predjelima stajalo je nekoliko metalnih čačkalica za nabadanje papričica koje je tata ispekao. Ozbiljno sam razmišljala da uzmem jednu i zabodem je Henriju u oko.

„Stvarno?" upita Sara. „Izgleda da majke uvek poslednje saznaju."

„Izgleda”, reče Henri, i dalje gledajući u mene.

„Ali, sigurna sam da se Džoš još uvek nije nigde prijavio”, dodade Sara. „Mislim da bih *to* znala.”

„Pa”, reče tata. „Da sipamo supu?” Dok su moja majka i Sara skupljale tanjiriće sa stola u dnevnoj sobi a tata krenuo u kuhinju, Henri je pošao za mnom u trpezariju.

„Baš ti je dobra ta bluza”, reče on. Nikakvo čudo što mi je gledao u grudi, pošto su bile negde u visini njegovih očiju. „Mmmm”, rekoh.

„Da li se tako oblače devojke u Njujorku?”

„Ne bih znala”, rekoh.

„Pošto sad mogu odmah da ti kažem da je Kolumbija *definitivno* moj izbor.” Henri se nasmejao, izvukao stolicu i seo.

Ne, ne u oko. Čitala sam da se u oku nalazi iznenađujuće mali broj nervnih završetaka. Uvo najviše boli. Opredelila sam se za bubnu opnu.

KNJIGOTEKA

DVANAESTO POGLAVLJE

Ne samo da su Brajan i Rebeka do dva ujutru pili kosmopolitan koktele u *Medisonu,* ne samo da su posle toga otišli u njegov stan i mazili se - a da on pri tom nije (a) balavio po njoj ni oko nje ni (b) tražio da ga pipne samo jednom, već ju je pozvao i na žurku u subotu uveče.

Drugim recima, tokom ona ista dvadeset i četiri sata kada (a) su se moji snovi o tome da se smuvam s Džošom raspršili pred neoborivim dokazom njegove ljubavi prema budućoj studentkinji Brauna, Lesli, i (b) kada sam morala da trpim prostačke poglede Groznog Henrija, moja najbolja prijateljica je u otmenom baru u Midtaunu stekla slatkog, duhovitog i seksualno iskusnog mladića.

Od svih jedinstvenih kvaliteta kojima bih mogla da dam svoj doprinos veslijevskoj zajednici, nijedan nije toliko vredan pomena kao činjenica da sam neviđeni luzer. Dolazak Jan Miler na vaš fakultet predstavlja garanciju da više nijedan veslijevski student neće morati da se oseća bedno. „Barem nisam Jan Miler", postaće uzrečica fakulteta Vesli. Ko zna kakve će sve visine dostići veslijevski diplomci, sigurni da će, koliko god nisko pali, neko uvek pasti brže i niže od njih...

„Mislim da preteruješ." Rebeka i ja smo pile kapućino u *Bombšelu,* našem omiljenom kafiću u Sohou, gde smo još ranije isplanirale sastanak da proslavimo svoje romantične poduhvate. Ne treba ni da kažem da je samo jedna od nas imala razloga za slavlje.

„Misliš li da Lesli ima malu guzu? Kladim se da ima malu guzu."

„Zašto brineš zbog njene guze? Sara je, na primer, jedva i čula za nju. Verovatno su izašli na dve sekunde prošlog proleća, a Henri je dovoljno tupav da pomisli da su još uvek zajedno."

Ja sam sve vreme odmahivala glavom. „Ne shvataš. Imam taj *osećaj* kad je Lesli u pitanju. Po tome kako je izgovorio 'Lesli'", rekoh nežnim i čežnjivim glasom. Zatim sam se okrenula Rebeki. „Shvataš li razliku?"

„Pa, shvatam da si *luda"*

„Džoš je verovatno rekao Sari da ovog vikenda ima fudbalski turnir, dok je zapravo otputovao avionom za Sijetl na tajni romantični sastanak s plavokosom, plavookom Lesli i njenom malom zgodnom guzom."

„Znaš li da si nenormalna? Ponekad mi se stvarno čini da nemaš baš nikakve veze sa stvarnošću."

„Shvataš li da je Henri zaista mislio da ima *šanse? Flertovao* je sa mnom. Kad je odlazio, značajno me je pogledao, ovako." Spustila sam bradu i izbuljila se u Rebeku. „A onda je rekao: 'Imam osećaj da će se naši putevi još koji put ukrstiti.'" Naježila sam se. „Budi iskrena. Da li moje ponašanje govori: 'Ne, zgodni pastuve, ne želim da mi se udvaraš', dok istovremeno poručuje: 'Ćao, bubuljičavi patuljku. Obećaj mi da ćemo se ponovo sresti.'"

„Tom Ričmond *nije* bubuljičavi patuljak."

„Skoro sam se udavila od njegove pljuvačke", dreknula sam. „Kako ne razumeš? *Ugrozio mi je život"* Jedna žena koja je sedela u blizini podigla je pogled s novina i izbečila se u nas.

Rebeka odgovori gotovo šapatom. „Evo šta treba da se zapitaš - zašto uporno juriš srednjoškolce?"

„Ne jurim *ja* njih. *Oni mene* jure", prosiktala sam.

„Hajde sa mnom večeras na žurku. Moramo da ti nađemo nekog starijeg tipa." Odglumila je povlačenje dima iz zamišljene cigarete i imitirajući francuski naglasak rekla: *„Prrreviše* si fina da ideš na žurrrke s tim glupim klincima, drrraga."

Da vidimo: kul žurka s gomilom starijih tipova i Rebekom Larkin, Super ribom. Ili, veče kod kuće s mamom i tatom Miler, Luzerima. Kao što možete da zamislite, imala sam muke da se odlučim.

Stan Brajanovog prijatelja nalazio se u jednoj modernoj zgradi na Zapadnom Central parku. Dok smo se vozile u liftu s lift-bojem (koji nije isto što i vratar), već sam počela da se nervirani misleći da će svi biti stvarno matori, da će nositi odela i tako to, ali je domaćin (ili bar osoba za koju sam pretpostavila da je domaćin, pošto nam je otvorio vrata) imao plavu košulju i kaki pantalone, i izgledao kao da ima dvadesetak godina. Bio je, takođe, strašno sladak, i bilo mi je drago što me je Rebeka ubedila da ponovo obučem providnu košulju. Možda je Rebeka u pravu. Možda je ceo problem *stvarno* u tome što sam previše fina za srednjoškolce.

Taj dečko, koji se zvao Džoel, poveo nas je dugačkim hod nikom u dnevnu sobu i viknuo „Hej, Brajane", na šta mu je prišao jedan sladak dečko crne kose, koji je *takođe* imao plavu košulju i kaki pantalone. Osvrnuvši se, shvatila sam da gotovo svi momci u sobi imaju neku varijantu plave košulje i kaki pan talona. Devojke su uglavnom nosile crne pantalone i topove različitih boja. Stan je ličio na neku sliku iz časopisa o unutra šnjoj dekoraciji.

„Ćao”, rekao je Brajan. Odmerio je Rebeku i tiho zviznu., ugledavši njenu haljinu bez leđa. „Izgledaš sjajno.” Poljubio ju je u obraz.

„Ovo je Jan”, reče ona. Pružio mi je ruku.

„Drago mi je što sam te upoznao” reče on. „Predstaviću vas ostalima.”

Pošto sam se upoznala s nekoliko ljudi identičnog izgleda, prestala sam čak i da se trudim da upamtim ko je ko. Koliko sam mogla da vidim, svi momci su izgledali isto kao Džoel, a sve devojke kao Džoelova devojka, Dajana. Bilo je otprilike nekih petnaestak Dajana i dvadesetak Džoela, premda je moguće da sam neke brojala dvaput, a druge preskočila. Jedina osoba koja se nije utapala u masu bio je dečko po imenu Ken, koji je, osim što je očigledno bio gej, nosio farmerke i crnu rolku. Bio je strašno zgodan, i stalno se osvrtao okolo, kao da ne može da veruje da je žurka tako dosadna. Razgovarao je s jednom ženom koja se dugom, kovrdžavom kosom donekle razlikovala od ostalih Dajana ispeglane kose.

Brajan je bio fin i nije se odvajao od Rebeke i mene, trudeći se da se ne osećam suvišnom. Nažalost, to je značilo da me je stalno nešto zapitkivao što je kod mene stvaralo paniku, pošto o Njujorškom univerzitetu ni izdaleka ne znam koliko zna Rebeka.

„Kad sam bio na prvoj godini, kod nas je gostovao jedan vaš profesor, koji je držao predavanja o filmovima. Nisam bio ni na jednom njegovom predavanju, ali sam čuo da je sjajan. Mislim da se zvao Mozer ili Miler? Ne sećam se. Jesi li ikad išla na neko njegovo predavanje?”

U ustima sam imala košticu od masline i nisam znala šta da radim s njom. „Hm, ne, nisam, ovaj, on mi nije ništa predavao. U koji koledž si išao?”

„U Braun.”

„Oh, stvarno? Rebeka se... “ Nekim čudom uspela sam da se zaustavim pre nego što sam izgovorila rečenicu do kraja. *Oh, stvarno? Rebeka se prijavila tamo.* I Rebeka i Brajan su gledali u mene, ali on me je gledao sa zanimanjem, a ona sa užasom. „Hm, Rebeka je želela da se upiše tamo.”

„Stvarno?” upita Brajan. „Nisi mi to pričala.”

„Pa, znaš kako”, reče Rebeka, streljajući me pogledom. „Kiselo grožđe.”

„Nemoj to da shvataš tragično”, reče Brajan. „Siguran sam da ćeš uspeti da se snađeš i da ti život neće biti *previše* grozan.”

„Hvala”, reče Rebeka. „Trudiću se da to upamtim.”

Uzeo je naše čaše. „Doneću vam još vina.”

Pristizalo je još ljudi, ali je bilo teško razlikovati stare od novih, pošto su svi isto izgledali. A ni vino mi u tome nije mnogo pomagalo. Nekoliko

puta sam imala nameru da se uključim u razgovor, ali mi se činilo da svaka grupa s kojom nas je Brajan upoznao diskutuje o nečemu o čemu pojma nemam. U jednom trenutku, kad je Rebeka otišla u kupatilo, prošla sam kraj troje gostiju koji su glasno razgovarali i obilato gestikulirali. Čim sam prišla, jedan od momaka se okrenu meni i upita: „Brzo: šta misliš, ko je poznatiji, Henri Kisindžer ili Madona?"

„Hm, Madona?" odgovorila sam.

Okrenuo se drugim dvoma, koji su takođe čekali na moj odgovor. Čim sam rekla „Madona", oni su zastenjali, ali se on trijumfalno nasmejao. „Šta sam vam rekao!" Zatim se ponovo okrenuo meni. „Hvala", reče on.

„Nema problema", odgovorila sam. Bio je prilično sladak. Pokušala sam da kažem nešto provokativno. „Pa, ko je taj Henri Kisindžer?"

Delovao je zbunjeno. „Čekaj, je l' ti to ozbiljno?"

Odmahnula sam glavom, a on je nastavio da priča sa svojim prijateljima.

Zašto uvek privlačim ljude koje želim da odbijem i odbijam one koje želim da privučem?

Potraga za odgovorom na to problematično pitanje odvela me je do bara, i to je verovatno bio razlog što sam uskoro osetila da sam prilično pijana. Na srednjoškolskim žurkama je normalno da se trudiš da popiješ što više i što brže (pošto se svi trude da učine isto). Ispijajući treću čašu vina, shvatila sam da ostali gosti pijuckaju svoja pića, bez imalo nagoveštaja panike koju sam ja osećala.

„Ako nastaviš tako da piješ, završićeš na Klinici Beti Ford", rekla je Rebeka kad sam se nešto kasnije vratila sa četvrtom čašom.

„Šta je to?"

„Tamo zvezde idu na lečenje."

Klimnula sam glavom. Nije tako loše biti u društvu sa zvezdama.

Pomalo mi se vrtelo u glavi, pa sam dodala Rebeki svoju praznu čašu.

„Šta će nas više obrukati?" upitala sam je. „Ako povratim, ili ako ispričam neku sočnu anegdotu o prijavljivanju na koledž?"

„Mislim da bi bilo najbolje da ti donesem čašu vode", rekla je. Učinilo mi se da počinje da žali što me je uopšte dovela.

Ušla sam u kuhinju, gde je Ken pričao s jednim od Džoela.

„Ćao, gde si", reče on. „Vidim da si pobegla iz lavlje jazbine?"

„Ken, je li tako?" U vratima frižidera stajala je voda i led, pa sam napunila čašu i ispila je.

„Odlično. Dobro pamtiš."

„Ne naročito", rekoh. „Ti si jedini koji nema kaki pantalone." Nasmejao se. „Da, ovo *pomalo* liči na 'Mrtvu prirodu s radnicima'."

I njegov prijatelj se nasmeja, ali zatim reče: „Hej, čekaj malo!" i pokaza na svoje kaki pantalone. Nije bio naročito visok, ali je bio stvarno sladak.

Ken me pažljivo pogleda. „Znam da me se to ne tiče, ali zar tvoja prijateljica nije malo premlada da se igra s odraslima?"

Koncentriši se, Jan. Koncentriši se. „Ona ima dvadeset jednu godinu", rekoh, trudeći se da se setim da li smo se tako dogovorile.

„Mila", reče Ken, „ako ona ima dvadeset jednu godinu, ja sam Donatela Versaće."

„Pa, Donatela, zašto si tako sigurna da je maloletna?", pokušala sam da zvučim više šaljivo nego uspaničeno.

„Žene uvek znaju takve stvari", reče on, pa se obojica nasmejaše.

„Okej" rekoh, misleći, *Kako god.*

„Ne brini", reče on, smešeći se prijatelju. „Ja neću nikome reći."

„Koliko *ti* imaš godina?" upita me njegov prijatelj. „Koliko *ti* imaš godina?" uzvratila sam hitro. „Baš je živahna", reče tip Kenu. A zatim se okrenu meni. „Slatka si."

„Hvala", rekoh. Četiri čaše vina koje sam popila verovatno su zaslužne za ono što sam potom rekla. „I ti si sladak."

„Ostaviću vas da popričate", reče Ken. Namignuo mi je i otišao.

„Eto", reče on.

„Eto", rekoh ja.

„Ja sam Aleks", reče on. Imao je crvenkastu kosu i male naočare. Obično ne padam na crvenokose, ali ovaj je imao lepe plave oči.

„Ja sam Jan", rekoh.

„Da li i ti imaš dvadeset jednu godinu?" upita on. Slegla sam ramenima, pokušavajući da ostavim utisak svetske i tajanstvene žene, umesto pijane tinejdžerke. Aleks mi je prišao, a po njegovom držanju videla sam da je još pijaniji od mene. Zaustavio se nekih desetak centimetara od mog lica.

„Koje si godine rođena?", upita on. Osećala sam miris alkohola u njegovom dahu i videla da nije baš sveže obrijan. Ne računajući mog tatu, nikad nisam stajala tako blizu nekoga kome je bio potreban brijač.

„Šta si ti, izbacivač?", upitala sam. Srce mi je udaralo kao ludo.

Činilo se da me i ne sluša. „Ti si *strašno* slatka, znaš li to?" rekao je. „*Strašno* slatka." Nagnuo se ka meni i prošaputao mi na uvo. „Tako si slatka da bih te pojeo", rekao je. „Rado bih te poveo kući i smazao."

Šta treba da kažete kada tip koji izgleda savršeno normalno počne da se izražava kao Hanibal Lektor?

„Hm, hvala", rekoh.

Protrljao je obraz o moj. Neobrijana brada možda izgleda seksi, ali je strašno oštra.

„Pa, šta kažeš, devojčice? Želiš li da te pojedem?" Pomalo je zaplitao jezikom i naslonio se na mene. „Mogao bih te pojesti."

„Pa, imaću to na umu", rekoh, izmičući se. Na trenutak se zateturao, a zatim se uhvatio za radnu površinu. „Baš mi je drago što smo se upoznali, Alekse."

„I meni", reče Aleks.

Našla sam Rebeku kako razgovara s jednim od Džoela. Smejala se nekoj njegovoj šali i htela da mi je prepriča, ali sam je ja povukla u stranu i ispričala joj šta mi se desilo s Aleksom. Nije bila impresionirana.

„Kažem ti", rekla sam. „Osećala sam se kao Klaris Starling."[15]

„Uvrnuto", reče ona, slegnuvši ramenima.

„Ne mogu da verujem u šta se srednjoškolci pretvaraju!"

„Jan, ne možeš suditi o odraslim muškarcima nakon što si razgovarala sa samo jednim od njih." Želela sam da joj kažem da je ona upravo to radila s Brajanom, ali sam joj umesto toga ispričala kako je Ken pogodio da ona nema dvadeset jednu godinu. Na moje iznenađenje, činilo se da je to toliko ne pogađa.

„Pa, ne radim ja ništa *nezakonito",* rekla je. „Imam osamnaest godina. U nekim zemljama odavno bih stasala za udaju. Već bih bila usedelica." Imala sam osećaj da nisam samo ja pripita.

„Da, ali mi ne živimo u tim zemljama", podsetih je. „U tim zemljama jašu kamile i... znaš već, sviraju neke čudne žičane instrumente. Tamo je sasvim drugačije."

„To je istina" priznade ona. Bacila je pogled prema stolu s hranom, kraj kojeg je Brajan razgovarao s jednim muškarcem i ženom koji su stajali zagrljeni. „Zar nije sladak?" upitala je.

Brajan podiže pogled i vide da gledamo u njega. Nasmešio se. Imao je široka ramena i rumene obraze. *Jeste* sladak", rekla sam. Rekao je nešto paru s kojim je razgovarao i prišao nam.

„Hoćeš li da te upoznam s nekim?" upita me on.

„Ja? Oh, ma, ne. U redu je." Poslednje što sam želela bilo je još jedno ljudoždersko nabacivanje.

[15] Lik iz filma *Kad jaganjci utihnu* koji tumači Džodi Foster. (Prim. prev.)

Osvrnuo se po sobi. „Da, prilično bedno društvo. Žao mi je zbog toga."

„Ne, nije u tome stvar. Samo sam... "

„Ona je jako probirljiva", reče Rebeka. „Ne može da muva bilo koga."

„Za razliku od tebe", reče Brajan. Rebeka mu se nasmešila, a zatim su se poljubili.

Da li je ovo veče uopšte moglo biti depresivnije?

„Dakle", reče Brajan, okrenuvši se meni. „Šta ti očekuješ od muškarca?"

Osvrnula sam se po sobi punoj mladića u kaki pantalonama. „Na primer... farmerke?"

Do ponoći sam već bila istrošila svu snagu trudeći se da ne povratim, da izbegnem razgovor s Aleksom, i smislim kako da stignem kući, pošto sam imala utisak da Rebeka ne bi volela da joj pred Brajanom kažem: „Ne zaboravi do kada imam izlazak". U međuvremenu sam morala da primetim kako su, pored toga što su imali iste pantalone i košulje, svi Džoeli nosili i jednake cipele i satove. Sve je ličilo na scenu iz filma *Napad klonova.*

Baš kad sam shvatila da je vreme da krenem sama kući taksijem, odlučivši se za slobodu na uštrb štednje, Rebeka mi priđe.

„Brajan hoće da odemo odavde. Da li se tebi ide kući?" Zapravo, meni se iznad svega povraćalo, ali to nisam htela da kažem. Uzeli smo kaputе i pozdravili se s pravim Džoelom. Plašila sam se da ću na odlasku naleteti na Aleksa, ali on kao da je negde nestao.

Napolju je Brajan zaustavio taksi i sve troje smo ušli. „Imamo tri stanice" rekao je vozaču. „Prvo idemo do ugla Sedamdeset sedme i Amsterdama, a zatim..."

„Zapravo, imamo dve stanice", reče Rebeka. Smešila se.

„Tri", reče Brajan, ali se i on smešio.

„Dve."

„Tri."

„Moraćete da se odlučite", reče vozač. Delila sam njegovo mišljenje u potpunosti.

„Ma hajde", reče Brajan.

„Ne, hajde ti", reče Rebeka.

Hajte oboje! poželeh da dreknem.

„Znaš da si neodoljiva", reče Brajan tiho.

„Pa zašto mi onda odolevaš?" upita Rebeka.

Brajan uzdahnu. „Dobro, biće kako dama kaže. Dve stanice. Prva je na uglu Sedamdeset sedme i Amsterdama a druga..." Okrenuo se meni. „U centru grada, je li tako?"

„Ne, u Bruklinu. Park Sloup", rekoh, pre nego što sam se setila da navodno stanujem blizu Njujorškog univerziteta. Kad sam bila mlađa, jedno vreme sam često čitala krimiće, i ozbiljno se bavila mišlju da postanem špijun. Ali, ako je suditi po mom ponašanju te večeri, jasno je da nisam rođena za obaveštajnu službu.

Dala sam vozaču svoju adresu.

„Nisam znao da živiš u Bruklinu", reče on. „Kako se snalaziš s prevozom?"

„Oh, pa nije tako loše. Prilično je, hm, dobar."

„Fino", reče on, klimajući glavom. Očigledno nisam bila jedina kojoj nije bilo suđeno da postane tajni agent. Brajan mora da je najnaivnija osoba na planeti.

Kada su njih dvoje izašli iz taksija, bila sam toliko umorna da mi se činilo da ću zaspati pre nego što stignem kući. Možda je Rebeka u pravu - možda su srednjoškolci *stvarno* bezvezni.

Ali, ako vas zanima moje mišljenje, ovi drugi su još bezvezniji.

TRINAESTO POGLAVLJE

U nedelju nisam mogla da dobijem Rebeku na mobilni, što je značilo da celog dana nisam imala šta da radim sem da razmišljam o svom katastrofalnom životu. Sedeći za kompjuterom i pokušavajući da smislim kako bih sebe predstavila kao jedinstvenog kandidata za Vesli, napravila sam spisak svega što je dobro i loše u mom životu. Rezultati su bili poražavajući.

DOBRO LOŠE

Nemam rak Imam debelo dupe

Nisam izgladneli beskućnik Nikad neću biti primljena na koledž

Nisam trudna tinejdžerka Verovatno ću umreti kao devica

Stavke „Imam žive roditelje" i „Moja najbolja prijateljica je Super riba" stalno sam premeštala iz jedne kolone u drugu.

Rogir je trebalo da dođe kući u pet, pošto na Jejlu imaju celu sedmicu slobodnu za Dan zahvalnosti, ali se u tri javio i rekao da razmišlja o tome da ostane u Nju Hejvenu i dođe u Njujork tek u ponedeljak. Kad ne možete da se radujete čak ni tome što su se vaša majka i savršeni brat žestoko posvađali, onda je situacija stvarno loša. Dok sam jednim uvom slušala kako mu ona govori koliko je neuviđavan i istovremeno razmišljala kako bih izgledala u Mekdonaldsovoj uniformi, mama je odjednom dreknula: „O, pa to je divno, Rogire. Tako ćeš verovatno biti iscrpljen i doživeti saobraćajnu nesreću."

Kakav bi bio moj život kad bi Rogir umro?

Da li bi Džoš došao na sahranu?

Mesto radnje: *Dom ožalošćene porodice u Park Sloupu.*

Scena: *Gosti polako prolaze kraj Jan i tiho izjavljuju saučešće. Džoš strpljivo sedi i čeka. Kad i poslednji gost ode, Džoš prilazi Jan, koja stoji sama, znatno omršavela od bola i tuge.*

JAN *(pruža mu ruke):* Lepo je od tebe što si došao.

DŽOŠ *(uzima je za ruke i steže ih):* Tako mi je žao zbog tebe. *(Jan klima glavom, ali ne govori ništa. Bol zbog kojeg je u poslednjih nekoliko nedelja potpuno izgubila apetit ispravio joj je i kosu, a Džoš joj sklanja pramen sa*

očiju. Duga pauza.) Stvar je u tome što... znam da ovo nije ni mesto ni vreme za to, ali...

JAN *(smeši se):* Džoše, oduvek sam smatrala da treba da budemo iskreni jedno prema drugom. Ako želiš nešto da mi kažeš, molim te, učini to.

DŽOŠ: Pa, Jan, ja... *(On je odjednom uzima u naručje.)* Jan, volim te. Mrzim što moram to da ti kažem na sahrani tvog brata, sve do sada nisam shvatao koliko te volim, i ne mogu više to da krijem. *(On je privlači sebi.)* Reci mi da osećaš isto što i ja. Reci mi da i ti mene voliš.

JAN: O, Džoše, ja... *(On spušta svoje usne na njene.)*

ZAVESA

Naravno, Rogirova smrt ne bi promenila situaciju s Lesli. Ona, zapravo, treba da umre. Ali, da li bih zaista želela da Džoš tuguje za svojom umrlom devojkom?

DŽOŠ *(uzima Jan u naručje):* Volim te, Jan. JAN: I ja tebe volim, Džoše. *(Oni se grle.)* DŽOŠ *(pušta je iz zagrljaja):* Ne mogu. Ovo je suviše brzo. Još uvek volim... Lesli.

ZAVESA

Ne, to uopšte ne bi valjalo. Lesli ne treba da umre, nego da se strašno, strašno ugoji.

DŽOŠ *(izgleda šokiran):* Lesli! Jesi li to ti?

LESLI *(odmotava* snikers *čokoladicu):* To sam ja, Džoše.

Tvoja najdraža Lesli. Samo što sada nosim broj pedeset i dva.

ZAVESA

Već sam se osećala bolje.

Scenom u kojoj Džoš pokušava da zagrli naglo ugojenu Lesli tešila sam se do ponedeljka ujutru, kad me je Rebeka obavestila da je u subotu uveče prespavala u Brajanovom stanu.

„Prespavala si kod njega?" Zabrana napuštanja škole za vreme pauze je istekla, tako da smo Rebeka i ja proslavile novostečeno poverenje školske administracije pobegavši s matiša. „A šta su ti rekli roditelji?"

„Oni su bili u Vašingtonu, zbog nekih fondova."

Jedini moj odgovor na to bio je: „Vau".

Rebeka klimnu glavom i gucnu kapućino. Zatim me značajno pogleda.

„Šta to znači?"

„Šta šta znači?" upita ona, naglo uzimajući tašnu i počinjući da kopa po njoj.

„Šta znači taj pogled?"

„Kakav pogled?" Gotovo je zavukla glavu u tašnu.

Čekala sam dok se konačno nije izvukla iz torbe i uzvratila mi pogled. *„Taj* pogled." Odjednom mi je pala na pamet strašna pomisao. „Jesi li spavala s njim?"

To je, dakle, moja sudbina. Jan Miler: Poslednja Američka Devica.

„Ne baš."

To me je stvarno iznerviralo. „Ne *baš?"*

„Pa, nije to bio pravi seks. Ali smo, znaš..." Rebeka me više nije onako gledala. Zapravo, više me uopšte nije gledala.

„Kako to misliš, znaš'?" Nasmejala sam se. „Šta, jesi li ga samo dodirnula?"

Rebeka se nije nasmejala, niti je gledala u mene. Zurila je u kapućino kao da nikad u životu nije videla mlečnu penu.

„Ej, *halo!",* rekoh. „Zar mi nećeš ispričati detalje?"

Ona slegnu ramenima. „Stvar je u tome, Jan, što je to lično." Pogledala me je. „To se tiče samo mene i Brajana."

Šta se ovo dešava? „O *čemu* pričaš? Kako nešto može da se tiče samo tebe i tipa koji misli da si student?" Ponovo sam počela da se smejem, ali se Rebeka nije nasmejala.

Opet se zagledala u svoju kafu. „Ti si jednostavno ljubomorna." Ton joj je bio stvarno leden.

Ja ljubomorna? Ja *ljubomorna?* Ja sam ljubomorna što imaš Vezu s nekim ko misli da imaš dvadeset jednu godinu?" Sad se više ni ja nisam smejala.

„Ponekad si *takva* kučka, Jan, znaš li to?" Ona ustade i obuče kaput. „Kad bi probala da ostvariš *pravu* vezu umesto *izmišljene,* možda bi shvatila o čemu pričam."

S tim rečima je izletela iz *Starbaksa.*

Nisam mogla da verujem. Kako *Rebeka* može da se ljuti na *mene,* samo zato što sam rekla istinu? Kako to da ja imam izmišljenu vezu, kad se *ona* zabavlja s tipom kojeg neće moći da povede na svoje matursko veče, zato

što on misli da se ono završilo *pre četiri godine? Ja* sam kučka? *Ja* ne shvatam šta je prava veza?

Zar sam zbog *ovoga* pobegla s matematike?

Stvarno nisam imala nikakvog razloga da visim sama u *Starbaksu,* pa sam otišla na engleski i sela na svoje mesto, čekajući zvono. Nekoliko minuta kasnije ušao je Džoš i prišao mi. Još uvek sam bila tako besna da sam to jedva i primetila.

„Ćao", reče on. Nosio je mičigensku majicu.

Hoću li sad morati da pišem prijavu za Mičigen?

„Ćao" odgovorila sam. Ni sama nisam znala da li sam više besna na Džoša što je pobegao s večere, ili na Rebeku što je pobegla od mene. U svakom slučaju, nisam osetila ono ludilo koje me obično obuzima kad se nađem na manje od dva metra od njega. (Iako sam možda osetila neki blagi nagoveštaj onda kada je ušla Mendi Džonson i pogledala nas kao da i sama mašta o sahrani - i to mojoj.)

„Čuo sam da je večera bila sjajna", rekao je. „Henri misli da su tvoji roditelji stvarno kul."

Slegla sam ramenima. „Nisu", rekoh, pogledavši ga.

Malo se nasmešio. „On misli da si i *ti* kul."

U poredenju s Henrijem, ja *jesam* kul. „Ah", rekoh. Izvadila sam svesku.

„Vidi, hm." Džoš se stvarno čudno ponašao. Stajao je kraj moje klupe i osvrtao se po učionici, kao da je nešto izgubio. Zatim me je na trenutak pogledao i skrenuo pogled čim sam ga ja uzvratila. Konačno je spustio ranac i seo do mene. „Henri misli da si *stvarno* kul."

„Pa?" Nisam mogla da prestanem da mislim na Rebekine reči. Šta su *taino* ona i Brajan radili, što je toliko lično da o tome ne može da priča čak ni svojoj najboljoj drugarici?

„Pa..." Džoš okrenu dlanove naviše i malo podiže ramena, kao da ta reč sadrži neko strašno značajno pitanje, na koje ja treba da odgovorim. Još uvek je izbegavao da me pogleda, i da nisam bila tako besna, možda bih se čak i obradovala što sada *on* deluje nervozno u *mojoj* blizini.

„Slušaj, Džoše, šta hoćeš da kažeš?" Rebeka i ja smo najbolje drugarice još od drugog osnovne. *Sve* smo pričale jedna drugoj. Hoću da kažem, što se mene tiče, skoro da je jedina *svrha* muvanja s momcima bila u tome da to posle ispričam Rebeki. A sad odjednom, ona ima neki svoj *lični* život koji ne može da podeli sa mnom, zato što je to nešto *posebno.*

Džoš me je konačno pogledao, ali ja sam samo buljila u njega i ćutala sve dok on konačno nije opet pokleknuo i skrenuo pogled. „Henri bi želeo da zna da li bi mogao... znaš... hoću da kažem... da li bi ti... znaš, možda..." Obrazi su mu se zacrveneli. Nervozno se premeštao s noge na nogu.

Ako mene pitate, *Rebeka* je zapravo ispala kučka. Je li možda htela da kaže da ako nisi „samo dodirnula" Gospodina Studenta Druge Godine Prava, nisi dovoljno *zrela* da shvatiš šta je seks?

Zamišljala sam kako joj to govorim u lice, a onda sam iznenada shvatila šta Džoš pokušava da mi saopšti. Odjednom sam se trgla. „Henri hoće da ja *izađem* s njim?" Sad sam i se zvanično našla u zoni sumraka.

Džoš je izgledao kao da mu je stvarno neprijatno. „Znaš, tvoj, hm, ljubavni život zapravo i nije moja stvar."

„U pravu si, Džoše, to nije tvoja stvar." Počeo je da krši ruke. „Stvar je u tome što me je on zamolio da mu kažem kako stoje stvari."

„Pa, reći ću ti kako stoje stvari. Stvari stoje ovako: nema šanse." Gledali smo se pravo u oči, ali ga ja nisam gledala koketno. Gledala sam ga ubilački.

„Okej, kul." Prestao je da se premešta s noge na nogu i lice mu je polako poprimalo normalnu boju.

„Hvala, Džoše. Baš mi je drago što ti i Henri mislite da sam ja *stvarno* kul." Otvorila sam svesku i okrenula se prema vratima, kao da prosto umirem od želje da gospodin Krile uđe i započne čas.

„Hej, polako. Ne moraš da se ponašaš kao kučka." Džoš se malo nasmejao, ali ja nisam videla ništa smešno u tome što me je dvoje ljudi za tako kratko vreme nazvalo kučkom.

„Oh, izvini, Džoše", rekoh sarkastično. „Zar nisam dovoljno *kul* za tebe?"

Kad sam rekla da „nema šanse" da izađem s Henrijem, spustio je ruku na moju klupu, ali ju je sada povukao. Gledali smo se besno čitav minut, a onda je on ustao i zgrabio svoju torbu.

„Kako hoćeš", rekao je.

Zatim je prešao na drugu stranu učionice i seo pored Mendi Džonson.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

15. jun

Dragi dnevniče,

Ne mogu da verujem da je danas poslednji dan osmog razreda!!!! Jedva čekam da krenem u srednju školu!!!! Rebeka i ja smo za vreme pauze za ručak prošle kraj Banana republike *i videle jedan strava džemper na rasprodaji. Kupila sam ga za prvi dan prvog razreda, a Rebeka je rekla da je to siguran znak da će mi u srednjoj školi biti lepo (kao i njoj, naravno).*

Rebeka kaže da ćemo od samog početka potpuno ignorisati frajere iz prvog razreda i proveriti ima li nekih slatkiša u drugom. Srednjoškolske žurke će biti strava, jer su frajeri iz srednje škole strašno kul. Rebeka i ja se slažemo da u prvoj godini treba da imamo momke iz druge godine, u drugoj iz treće, a u trećoj iz četvrte. A onda, kad budemo u završnoj godini, zabavljaćemo se sa studentima, ili ćemo te godine biti same i lepo se provoditi sve do mature. Takođe smo odlučile da raspust između srednje škole i koledža provedemo u Evropi, a tada ne želimo da budemo vezane jer ćemo tamo verovatno naći momke Evropljane.

Ceo svet je naš! Ćao!

Poslednje što sam nameravala da radim kad dođem kući bilo je da se još više ubedačim podsećajući se starih dobrih vremena. Ali, u prijavi za Vilijams se od kandidata traži da „Uporede *sebe* u trenutku kad završavaju srednju školu, sa *sobom* iz vremena kad su se upisivali u srednju školu", a ja nisam mogla da se setim baš ničeg što se kod mene promenilo iz doba kada sam išla u osnovnu školu, osim da sam konačno prestala da se trudim da ispeglam kosu.

Na kraju sam završila u podrumu, gde stoje tone kutija s mojim starim sveskama i sličnim stvarima. Pronašla sam onu sa sastavima iz osmog razreda i osetila se pomalo nelagodno. Te godine sam napisala sastav pod naslovom: *Anoreksija: tihi ubica,* i čitajući ga pitala se da li sam zaista nekad želela da budem član redakcije *Nešenel inkvajerera.* Uvodni deo se završava rečima: „Te devojke umiru od gladi, ali odbijaju da jedu. One zovu u pomoć, ali ih niko ne čuje. Epidemija. Tragedija. Anoreksija: tihi ubica."

Čvrsto sam odlučila da pre nego što odem na koledž spalim sve što sam napisala tokom dvadesetog veka.

Ko zna zašto, moj dnevnik se nalazio na dnu kutije na kojoj je pisalo: JANINI ZADACI: SEDMI I OSMI RAZRED. Čim sam ga ugledala, setila sam se i svih ostalih dnevnika što sam ih imala kad sam bila klinka. Stalno sam kupovala sveske u finom platnenom povezu u onim radnjama gde se prodaju sitnice poput mirišljavih sveća i jastučića s bljutavim vezenim natpisima, a potom zaboravljala na njih. Na prvoj strani nove knjižice pisala sam OVAJ DNEVNIK PRIPADA JAN MILER!!! NE DIRAJ!!! AKO GA NAĐETE, MOLIM VAS, VRATITE GA JAN MILER. Zatim bih napisala svoj telefon i adresu, sa sve *SAD* (kao da sam ikad putovala van Sjedinjenih Država). Ali sam retko kad zaista nešto *pisala* u te dnevnike. Zabeležila bih opširno sve o danu kad sam ga kupila, zatim još ponešto narednog dana, a sledeće sedmice potpuno bih prestala da pišem. Ne sećam se šta me je navelo da opišem onaj dan kad sam kupila džemper. Bio je to jedan meki, sivi džemper koji sam odnela na Kejp Kod i odmah izgubila.

Maštanja o Srednjoj školi: Žurke sa iskusnim starijim momcima. Putovanje po Evropi s Rebekom.

Stvarnost Srednje Škole: Ja. Sama. Kopam po podrumu.

„Mama, jesi li dole?" To je bio Rogir.

Na vrhu stepenica ugledala sam njegova stopala i potkolenice. „Mama?"

„Ne, to sam ja, Jan. Kad si stigao kući?"

„Ej, ćao." Sišao je i seo na poslednju stepenicu, mašući jednim CD-om. „Došao sam pre sat-dva. Izašao sam po ovo."

Svaki put kad dođe kući s Jejla, Rogir ima novu frizuru. Letos je bila pomalo čupava, ali je sada kratka i uredna. Rebeka misli da je to zato što ga svaka nova devojka ubeđuje da se ošiša po njenom ukusu. Po toj njenoj teoriji, ovaj novi imidž je značio da je Larisa otišla u istoriju. „Znaš li gde su ćale i keva?" Odmahnula sam glavom.

„Pošto su hteli da kasnije svi zajedno odemo na večeru ili tako nešto, ali ja treba da se vidim s Larisom, i moram da znam kakav je plan."

Rebekina teorija o frizurama očigledno je bila netačna. „Mama i tata će šiznuti ako večeras izađeš."

Rogir slegnu ramenima, ali je delovao pomalo nervozno. „Pa" reče on, naslanjajući se na zid, „kako je?"

„Pa dobro, valjda", rekoh. Kad sam bila mlađa, želela sam da imam starijeg brata koji je neverovatno mudar, daje svojoj sestri pametne savete i ima jako zgodne drugove koji je bratski zadirkuju, osim jednog; taj se ludo zaljubljuje u nju. Onda se on i brat jedne večeri strašno posvađaju, napolju, na kiši, i brat uporno viče: „Ne smeš da se zabavljaš s mojom sestrom!" a drug mu, kao, odgovara: „Goveče, volim je."

Onda se oni pomire i svi zajedno idu na matursko veče.

Nažalost, Rogir nikad nije imao baš mnogo drugova, a i oni koje je imao bili su takve neviđene drkadžije da bih se odmah ubila da me je neki od njih ikad muvao. Takođe, uopšte ne mogu da zamislim Rogira kako brani moju čast onako kako to rade braća u filmovima i na televiziji. Kad bih mu ispričala za onog tipa Aleksa na žurci, on bi verovatno rekao samo „Baš čudno", ili nešto slično. Svakako ne bi otišao da ga izazove na dvoboj ili tako nešto.

„Rogire?" On je zurio u prazno.

„Da?"

„Je li u koledžu drugačije nego u srednjoj školi?"

„Naravno", reče on, odlepivši se od zida. Krenuo je uza stepenice.

„Ne, mislim da li je *stvarno* drugačije. Kao, totalno drugačije."

„Kako to misliš?" Okrenuo se k meni.

„Pa, mislim, da li se razlikuju kao osnovna i srednja škola, ili kao nebo i zemlja?"

„Ne znam kako je na nebu", reče Rogir.

„Ha ha." Rogir je ponekad podjednako nepodnošljiv kao i moji roditelji.

„Ne znam, Jan. Jeste, drugačije je. Hoću da kažem, nemaš ćaleta i kevu non-stop za vratom."

Uzimajući u obzir da su u tom trenutku roditelji bili moj najmanji problem, to nije zvučalo naročito utešno.

„A što se tiče društva? Mislim ono, momci i devojke?"

Rogir slegnu ramenima. „Ja u Lorensu nisam baš imao mnogo iskustva s tim momci i devojke'."

„Pa kako bi, na primer, bilo da malo upotrebiš *maštu?"*

„Ne znam, Jan. Da, drugačije je." Krenuo je uza stepenice.

„Super", rekoh.

„Mislim, ja mislim da jeste", dodade on, okrenuvši se. Zatim je zastao i malo razmislio. „Ne znam", reče konačno. „Možda i nije baš toliko drugačije."

„Sjajno", rekoh.

To nije bilo ono što sam želela da čujem.

Možda bismo se Rebeka i ja pomirile da je bila obična radna nedelja, ali pošto je bio Dan zahvalnosti, Rebeka je u ponedeljak uveče s

roditeljima otputovala u Portoriko. Potajno sam se nadala da će me možda nazvati odande (Rebekini roditelji, za razliku od mojih, ne shvataju međugradske razgovore kao skup izum koji je telefonska industrija plasirala samo da bi nam izmamila pare), ali nije.

Na kraju sam skoro čitav praznik provela precrtavajući stavke na svom dugoročnom spisku stvari koje treba uraditi; do subote uveče spremila sam orman, sredila nokte na rukama i nogama, poslagala sva stara pisma hronološkim redom i počela da radim zadatak iz istorije koji je trebalo predati tek u januaru. Za koji minut, počeću da pišem seminarske za koledž.

Možda mi je i bilo dosadno i sumorno, ali bar nisam bila izgubljena.

Neko je pokucao na vrata moje sobe. „Da?"

Rogir je provirio unutra. „Hoćeš li da idemo na bilijar?"

„Može", rekla sam. Iznenadila sam se što Rogir hoće da igra bilijar sa mnom pošto on igra stvarno dobro, a ja baš grozno. To je tužno, jer stvarno želim da igram dobro. Pošto sam obradila čitav opus Džulije Roberts, shvatila sam da je moj lični cilj po pitanju bilijara otelotvoren u sceni iz filma *Mistik pica* - jednom od njenih prvih filmova - u kojem se bogati klinci s koledža prave važni pred gradskom sirotinjom, a onda ih Džulija, gradsko dete, razbije na bilijaru. Njen trijumf je uverljivo potkrepljen i činjenicom da nosi minijaturnu crnu suknjicu i da svi žele da je kresnu.

Pretpostavljam da bismo mogli reći da je najhitnija razlika između mene i Džulije, osim što loše igram bilijar, ta što bi, da sam ja gradska devojka u minijaturnoj crnoj suknjici, bogati klinci s koledža bili suviše zauzeti ismevanjem moje tesne suknje da primete koliko očajno igram.

„Otkud to da si kod kuće u subotu uveče?", upita Rogir dok smo išli Sedmom avenijom.

„Otkud to da si *ti* kod kuće u subotu uveče?", odvratila sam.

„Pa, ja zapravo više ne stanujem ovde, tako da u tehničkom smislu i nisam kod kuće", istakao je on.

„Ah" rekoh. „Pretpostavljam da me to i zvanično čini najvećim luzerom u porodici."

„Kad ti kažeš", reče on.

„Rebeka i ja smo se posvađale", rekla sam kad smo ušli u narednu ulicu. „A osim toga, ona svake godine za Dan zahvalnosti ide sa svojima u Portoriko."

„Tako da bi ti bila kod kuće čak i da se nisi posvađala s Rebekom?"

„Verovatno." Dok smo išli, Rogir je bacao novčić u vazduh i hvatao ga, demonstrirajući razliku između svoje koordinacije pokreta i moje. Ja jedva uspevam da uhvatim čak i ono što mi dodaju.

„Zar nemaš nijednu prijateljicu osim Rebeke? Zar se nisi družila i sa onom drugom devojkom... kako se beše zvala? Gabi? Ona što je bila jako slatka?"

„Ti misliš da je Gabi slatka?" Toliko sam se iznenadila da sam odjednom stala. Rogir uhvati novčić i okrete se k meni.

„Pa, mislim, nisam bio zaljubljen u nju, niti bilo šta slično, ali, da, mislio sam da je slatka."

„Mislila sam da u srednjoj školi nisi obraćao pažnju na devojke."

Sad je na Rogira bio red da se zgrane. „Je l' ti to ozbiljno?"

„Pa, što je nisi zvao da izađete?"

Nastavili smo dalje da hodamo. „Hm, u slučaju da to nisi primetila, u to vreme nisam baš imao mnogo samopouzdanja kad su u pitanju devojke."

„Da li si... znaš već, da li sad imaš više samopouzdanja?"

„Da, sad imam više samopouzdanja", reče on. Zatim se nasmeja. „Kad počneš od nule, nije teško krenuti nabolje."

Nisam znala šta da mislim o tome. Hoću da kažem, ja svakako nisam bila na nuli pošto ja nikad ne bih izašla s Henrijem ili nekim ko se grozno ljubi, kao na primer Tom. Da li to znači da bi moje samopouzdanje na koledžu moglo i da *opadne?* To bi svakako bio jeziv obrt.

„Pa, šta je bilo s Gabi?" upita Rogir ponovo.

„Što, hoćeš da je muvaš?"

„O, da. Nadao sam se da bih mogao da budem jedan od retkih pratilaca na maturskoj večeri u Lorensu koji je stariji od maturantkinja."

„Misliš da stariji momci ne izlaze sa srednjoškolkama?" Razmišljala sam o tome da mu kažem koliko Brajan ima godina, ali nisam bila sto posto sigurna da on to neće reći mojim roditeljima. A ako moji roditelji kažu Rebekinim roditeljima da ona ima dečka od dvadeset i dve godine koji misli da je studentkinja, to neće mnogo poboljšati moje i njene odnose.

„Naravno da znam da stariji momci izlaze sa srednjoškolkama" reče Rogir. „Slučajno nisam debil, znaš? *Šta* je tebi? Samo sam pitao šta se desilo s tvojom prijateljicom Gabi."

Slegla sam ramenima. „Ne znam. Počela je nekako da me nervira."

„Okej", reče Rogir. Produžili smo dalje u tišini. Stvar je u tome što smo prošlog proleća Rebeka i ja zaključile da nas *svi* pomalo nerviraju osim nas samih, ali je to značilo da kad nas dve počnemo da nerviramo jedna drugu, više nećemo imati s kim da se družimo.

Pošto smo odigrali nekoliko partija, setila sam se da bi trebalo da iskoristim ovu izvanrednu priliku da sagledam situaciju s Džošom iz muškog ugla. Nažalost, ispostavilo se da se Rogir još manje razume u muški način razmišljanja od mene.

„Zašto mu jednostavno ne kažeš da ti se sviđa?" Rogir je započinjao još jednu partiju u kojoj će me nemilosrdno poraziti.

„Ne misliš valjda ozbiljno."

Postavio je belu lopticu levo od centra i udario. Tri loptice su se otkotrljale u različite rupe. Ne treba ni da kažem da kad ja udarim, nijedna ne upada u rupu.

„Prugaste", reče on. Gledao je u sto, razmišljajući o sledećem potezu.

Probala sam drugačiji pristup. „Mislim, na kakve stvari vi obraćate pažnju? Na primer, to da momci ne vole devojke koje ne jedu, i tako to."

„O čemu pričaš?" Rogir je začudo promašio i ustuknuo od stola. „Ti si na redu."

Natrljala sam tak kredom. Uvek stavljam *mnogo* krede, iako mi to dosad nije baš mnogo pomoglo.

„Pa *znaš.* Momci ne vole devojke koje ne jedu." Razmišljala sam kakav udarac da izvedem, ali, iako sam na raspolaganju imala brojne mogućnosti, znala sam da ne bih uspela ništa da ubacim. „To ih odbija. Zato sam pojela onaj sladoled, mada je bio s lešnicima."

Nagla sam se i promašila.

„Čekaj, hoćeš da kažeš da si pojela nešto što ne voliš zato što si mislila da ćeš ga tako privući?"

Klimnula sam glavom, iako sam bila pomalo zbunjena. Jedno je pročitati članak *Postani neodoljiva,* a sasvim drugo citirati ga.

„Zašto mu jednostavno nisi rekla da ne voliš lešnike?" Rogir je osmatrao sto, a ja sam prišla visokoj stolici i sela.

„Momci ne vole devojke koje mrljave kad jedu", objasnila sam.

„Odakle vadiš te gluposti?" Rogir se nagnuo preko stola i zažmurio na jedno oko.

Razmišljala sam nekoliko trenutaka. *„Kosmo, Glamur, JM, Seventin.* I", dodadoh, „to nisu gluposti."

Spretno je povukao tak ka laktu i udario njime belu lopticu. Prugasta loptica je glatko kliznula u rupu. „Dakle, ti kažeš da jedeš ono što ne voliš samo zato da tip ne bi pomislio da mrljaviš?" upita on, uspravljajući se. „A šta bi bilo da si alergična na lešnike? Da li bi podnela anafilaktički šok, samo da bi se nekom tipu dopala na dva minuta pre nego što *umreš?"*

„Niko nije *umro,* Rogire. Samo tražim mali savet, to je sve. Šta bi ti falilo da mi malo pomogneš?" Nisam mogla da verujem da je tako tupav.

Rogir se nasloni na svoj tak i napući usne. „Dobro. Ako hoćeš moje mišljenje, sladoled s lešnikom neće podići tvoj odnos s tim tipom na viši nivo." Nasmejao se svojoj duhovitosti, a zatim udario i ubacio još jednu lopticu u rupu.

„Pa, baš ti hvala, Rogire. Toga se nisam setila." Prisećala sam se svoje fantazije o tome kako mi Džoš izjavljuje ljubav na bratovljevoj sahrani. Da li je moguće da sam se stvarno osećala *krivom* što sam zamišljala njegovu smrt?

Odlučila sam da pokušam još jednom. „Vidi ovako. Kako ste se ti i Larisa smuvali?"

„Ona je mene zvala da izađemo." Rogir nije delovao nimalo zbunjeno zbog toga, ali ja sam bila šokirana.

„Šta je uradila?"

Opet je osmatrao sto. „Vidi, Jan, ako je taj dečko imalo sličan meni ili bilo kojem drugom momku kojeg znam, verovatno bi ti bio zahvalan da učiniš prvi korak."

Morala sam da se nasmejem. Jer ako postoji išta što Džoš *nije,* on nije nimalo sličan Rogiru.

Ni njegovim glupim prijateljima.

Jedva da sam osetila razočaranje kad je Rogir konačno ubacio i osmu lopticu i pobedio me četvrti put te večeri. Na putu do kuće nismo mnogo pričali, ali pre nego što je otključao ulazna vrata, Rogir se okrenuo k meni.

„Vidi, žao mi je ako sam malopre bio grub." Stavio mi je ruku na rame. „Te stvari znaju da budu komplikovane. Siguran sam da ćeš uskoro naći dečka s kojim ćeš moći da budeš baš onakva kakva jesi."

Pogledala sam Rogira. Zar sam zaista sanjala o „mudrom" starijem bratu koji će mi sipati pamet s nebesa samo zato što je dve godine stariji? Zar sam stvarno od ove osobe tražila savet o ljubavi i romantici?

Ako je tako, strašno je što sad, dok me on tapše po ramenu nudeći mi utehu i savet, zapravo želim da ga udavim.

PETNAESTO POGLAVLJE

Ponovo treba da zahvalim gospodinu Krileu za najnoviji razvoj događaja u svom (nepostojećem) ljubavnom životu. Kad sam u septembru saznala da će mi on predavati engleski, bukvalno sam zagrlila savetnicu. A sad, kad samo pomislim kako bi moj život bio savršen da sam umesto njega dobila gospodina „Zar-ne-ličim-na-Toma-Kruza" Perkinsa, ili gospođicu Miler, ljudski fosil, želim da se vratim u taj trenutak i išamaram samu sebe.

Ponedeljak je počeo mirno. Čak mi nije bilo ni žao što moram opet u školu, uprkos činjenici da moja najbolja prijateljica ne razgovara sa mnom i da mi se simpatija ljuti što neću da se zabavljam s njegovim rođakom, uvrnutim patuljkom. Pošto sam tokom Dana zahvalnosti samo igrala bilijar s bratom i išla u bioskop s roditeljima, nisam više želela nikome da zahvaljujem.

Na engleskom smo počeli da pričamo o jednom liku iz *Buke i besa,* koji upoznaje verenika svoje sestre i odmah ga omrzne. Mark Džejkobs odjednom reče: „To je baš čudno. Otkud zna da mrzi tipa posle samo pet minuta?"

Gospodin Krile se nasmejao. „Hoćeš li da kažeš da ti ne sudiš o ljudima koje si tek upoznao?"

„Ne možete suditi po prvom utisku", reče Mark. „Prave vrednosti su skrivene."

Mark Džejkobs je tip frajera koji devojkama daje ocene od jedan do deset na osnovu veličine grudi i sličnih parametara.

Nijedno razumno ljudsko biće ne bi moglo da dozvoli da ovakav komentar tek tako prođe. Osećala sam potrebu da se izjasnim.

„Mark", rekoh, „ti si totalni kreten." Svi su se nasmejali i pogledali u mene, što se verovatno događa kada nedeljama ćutiš, a onda odjednom izvališ nešto strašno pametno. Mark se smejao zajedno s ostalima - pošto je i sam znao da je tako.

Ali, dok su se svi još uvek smejali, Džoš me upita. „Pa, kako? Zar nije važno upoznati nekoga pre nego što doneseš sud o njemu?"

„Pa, hoću da kažem, ako nisi *upoznao* čoveka, ne bi trebalo da ga procenjuješ. Ali, ako ga *upoznaš,* možeš da proceniš da li ti se sviđa ili ne." *Na primer, ako ti on dva sata bulji u grudi možda ćeš zaključiti da ti se ne sviđa.* „Kao, na primer..." Pokušala sam da se setim nekog primera koji *nije* Henri.

„Setite se Romea i Julije", reče gospodin Krile. Pretpostavljam da je to bila dobra ideja.

„Ali, to je nešto drugo", rekoh. „To je ljubav na prvi pogled." Osetila sam kako crvenim dok sam to govorila.

„Pa, na čemu je zasnovana?" upita gospodin Krile.

„Da", reče Džoš totalno nadmeno. „Mislim, da li bi rekla da je Julija svoj sud donela samo na osnovu Romeove odeće, ili je uzela u obzir njegov kompletan izgled."

„Ah, *stvarno",* rekla sam. Nisam mogla da verujem da sam optužena za površnost, samo zato što se nisam na prvi pogled zaljubila u nekog ko svoje slobodno vreme provodi čitajući *Baronov vodič za odabrane ekonomske škole.*

Gospodin Krile nas je samo gledao, kao što obično radi kad učenici počnu međusobno da se prepiru. Samo što ova prepirka izgleda nije toliko uključivala ostale učenike, koliko mene i Džoša.

„Nisam rekla da je Julija znala sve o Romeu već nakon prvog susreta", rekoh konačno. „Samo kažem da možeš da *naslutiš* da li osećaš nešto prema toj osobi."

„Ti?", upita Džoš.

„Julija", rekoh, stežući zube. Zašto je tako odvratan?

„Dakle, ti tvrdiš da *Julija"* - naglasio je tu reč vrlo ružnim tonom - „dokazuje da je moguće od prvog trenutka znati da li je neko vredan tvoje pažnje." Džoš se malo nagnuo unazad na svojoj stolici, i ja sam se odjednom ponadala da će pasti.

„Tako je", rekoh. „Ona je znala da..."

„Na osnovu *tega?* Džoš s treskom spusti prednje noge stolice na pod. Gotovo sam se uplašila da će skočiti preko klupe i udariti me.

„Na osnovu mnogo čega." Pokušala sam da se setim nečeg određenog. „Onoga što je govorio. Kako se ponašao."

„Ja znam na čemu je Romeo zasnovao *svoj* sud", reče Mark, držeći ruke ispred sebe, kao da odmerava dve prilično velike dojke.

„Mnogo vam hvala na tom poučnom doprinosu, gospodine Džejkobs", reče gospodin Krile.

„Da li ti je ikada palo na pamet da ne možeš *odmah* da upoznaš nekog? A šta bi bilo da je Romeo bio stidljiv, ili..."

„U svakom slučaju, čim vidiš nekoga, možeš da zaključiš da li je kul ili ne", reče Mark.

„Čekajte, šta tačno znači reč 'kul'?", upita gospodin Krile.

„Ne znam", reče Mark. „To se ne može tačno opisati..."

„Ali se prepoznaje? Kao pornografija?" reče gospodin Krile.

„Ja odmah prepoznajem pornografiju", reče Mark. Svi su se nasmejali.

„Da li je to stvar oblačenja?" zapita gospodin Krile, ignorišući Markov komentar. „Da li se 'kul' osobe oblače na određeni način?"

„Ne baš", rekoh.

„Da", reče Mendi. „Odeća čini čoveka." Mendi je očigledno shvatila da je njena najveća životna ambicija da piše za časopis *Dži kju.*

„Dakle, ako bi se ovde pojavio neki novi učenik u farmerkama i..." Gospodin Krile se obazre po učionici da vidi šta dečaci nose. „U farmerkama i majici i..." On spusti pogled. „I kaubojskim čizmama." Svi se nasmejaše.

„Kaubojskim čizmama?', upita Mark.

„Kaubojskim čizmama" ponovi gospodin Krile. Okrenuo se ka Mendi. „I pozove te da izađeš s njim. Šta bi ti rekla?"

„Mendi, *nećeš valjda* da izađeš sa Gospodinom Kaubojem", reče Dženi Rubin.

„Ah, pa *mislim* da ne bih", reče Mendi, vadeći karmin iz tašne.

Gospodin Krile pogleda u mene. „A ti, Jan?"

„Kaubojske čizme su stvarno malo problematične", rekoh. „Da li ih nosi svaki dan?"

„Svaki dan", reče gospodin Krile.

„Pošto cipele dosta govore o čoveku", rekoh.

„Ovo je *tako* glupo", reče Džoš. „Ne mogu da verujem da stvarno tako misliš!"

Ja nisam mogla da verujem da *Džoš* može da pomisli da jedan moj, očigledno šaljivi komentar, svedoči o nekoj dubokoj karakternoj mani. Želela sam da vrištim od besa, ali je sada celo odeljenje čekalo da odgovorim na pitanje gospodina Krilea.

„Hajde, Jan", reče gospodin Krile. „Ovo je tvojih pet minuta. Ti i tvoj kauboj zajedno jašete ka zalasku sunca. Šta ćeš mu reći?"

„Ne čini to, Jan", dobaci Mark

„Izvinjavam se", rekoh izbegavajući Džošov pogled. „Ovo ću morati da preskočim."

Mark zapljeska, a za njim još nekolicina. Džoš me je samo mrko pogledao.

Rebeka je ostala u Portoriku do četvrtka uveče, tako da, čak i da nismo bile posvađane, ne bih mogla da pričam s njom. Sedeći u čitaonici (iz koje bih već bila pobegla da sam imala s kim) i u mislima se raspravljajući s Džošom, shvatila sam da sam ironijom sudbine ostala bez najbolje prijateljice baš onda kad mi je bila najpotrebnija.

Nije tačno da naprečac sudim o ljudima u stilu, *Ah, on je kul. Ah, ona je luzerka.* Hoću da kažem, ko bi bolje od Jan - kraljice debeloguzih riba - mogao znati da ne treba suditi o nekome po izgledu? Ko bolje od Jan - devojke čiji je plakar pun *levisovih* etiketa, dok se „mali" šoping njene najbolje prijateljice sastoji od guljenja Masterkarda po *Barnizu* - zna da ne treba suditi o ljudima na osnovu garderobe? Ja površna? Teško. Sklona nepromišljenim zaključcima? Ah, *ne bih* rekla.

Prešla sam bar dvadeset stranica *L'Etrangera,* ne uspevajući da se koncentrišem. Riči je sedeo nekoliko redova dalje nagnut nad svojom knjigom, ispisujući zabeleške na margini. Sa setom sam pomislila na stare dobre dane kad sam, kad zatreba, prepisivala njegove domaće iz francuskog. Ali, ma koliko bila očajna, ne mogu prepisati sastav. Priljubila sam knjigu uz sto i naterala sebe da se zagledam u tekst.

„Tout de suite, on lui a demande depuis quand elle me connaissait. Elle a indique l'epoque où elle travaillant chez nous." Dobro, možda sam malo procenila Henrija i na osnovu belih patika i masne kose, ali da mi nije cele večeri buljio u grudi, pričao o tome šta je *provincijalno* i svakih pet sekundi pominjao prijemni ispit, možda bih uspela da zaboravim na njegov izgled i odeću. Hoću da kažem, ni tada ne bih izašla s njim, ali bar ne bih maštala o tome kako mu zarivam metalnu čačkalicu u uvo.

A ne zaboravimo ni moju spremnost da prevrednujem seksepil Toma Ričmonda nakon što mi je okupao lice.

Što sam više razmišljala o tome, više sam bila ubeđena da Džoš nije u pravu. Nisam ja *previše* površna, već naprotiv, *nedovoljno* površna. Mislim, Henri nije jedini dečko koji mi se na prvi pogled nije svideo. Zar nije tačno da mi je i *Džoš* nakon prvog susreta delovao prilično neubedljivo? Zar nisam neko vreme i *njega* smatrala nezanimljivim, pre nego što me je privukao njegov glupi osmeh i predivne zelene oči? Možda pravi zaključak nije da treba *odbaciti* svoj prvi utisak o ljudima, već da ga treba *prihvatiti,* kakav god bio.

Kad se začulo zvono, zaklela sam se da ću upravo to i učiniti.

Što je značilo da mi se Džoš više ama baš nimalo ne sviđa.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Juče je sasvim sigurno bio najduži dan mog života. U osnovnoj školi smo čitali neki komad koji se zove *Nasledi vetar,* a koji govori o evolucionizmu nasuprot kreacionizmu. U jednom trenutku dva lika raspravljaju o tome da li je dan, u Bibliji opisan kao dan kada je Bog stvorio nebo i zemlju, bio dan od dvadeset i četiri sata, a jedan od njih stalno ponavlja: „Da li je taj dan mogao trajati pedeset sati? Da li je mogao da traje dvesta sati? Da li dan može da traje *deset hiljada godina?"*

Ne sećam se šta mu je onaj drugi lik odgovorio, ali mogu vam dati svoj odgovor: da, dan može da traje deset hiljada godina.

Prisustvovala sam svim časovima, ali nijednom nisam podigla ruku, i mada ne želim da zvučim paranoično, niko me od nastavnika nije ni prozvao. Čak ni žena za kasom u radnji u kojoj sam kupila sendvič nije mi se nijednom obratila; samo je uzela novac i vratila mi kusur. Na osmom času sam počela da se osećam stvarno čudno što celoga dana nisam ni reč progovorila, pa sam u čitaonici pukla i upitala Mendi smem li da pozajmim neki njen časopis. Imala je *Kosmo, Glamur, Eskvajer, Entertejnment vikli* i *Laki.*

„Ranije sam najviše volela *Kosmo",* šapnu ona. „Ali mi je sad strašno dosadan. Jesi li čitala *Lakir*

„Ne", odvratila sam šapatom. Gotovo sam očekivala da će mi glas biti promukao posle tolikog ćutanja.

Pružila mi je časopis.

„Strava je. Kao stvarno ogroman katalog. Voliš li šoping?"

„Valjda", rekoh. Zapravo, volim da idem u šoping s Rebekom, jer kuda god da odemo, ona uvek nađe nešto u čemu mi zadnjica izgleda dobro, a ne košta milion dolara.

Gospođa Mekmanis podiže pogled sa svog *Dejli njuza* da vidi ko to priča. Mendi otvori svesku i poče da piše, a kad se gospođa Mekmanis vratila svojim novinama, ona mi dodade poruku.

Ja obožavam *šoping.* Laki je *super jer kad vidiš nešto što ti se sviđa, tamo piše i gde to možeš da kupiš. To je* strašno *korisno. To je baš korisno,* napisala sam.

Stvarno *bi trebalo jednom da odemo u šoping,* napisala je Mendi.

To bi bilo sjajno, napisala sam. Nisam uspela da nateram sebe da podvučem reč *sjajno.*

Pokušala sam da zamislim kako provodim dan hodajući od radnje do radnje po Ist Vilidžu dok Mendi traži stavke koje je zaokružila u *Lakiju.* Koliko bi vremena trebalo da prođe dok mi mozak ne procuri na uši od dosade?

Kad je zvonilo, vratila sam Mendi njen časopis. Pokušala je da me nagovori da za vikend idemo u šoping, ali sam joj rekla da sam nešto obećala roditeljima i da moram da žurim.

Čudno sam se osećala dok sam ostavljala stvari u svoj ormarić a Rebeka nije bila tu. Svake godine bismo prvoga dana škole tražile osobu čiji je ormarić bio do njenog, a onda se menjale za taj ormarić. Tako bismo se, čak i kad nemamo nijedan zajednički čas, uvek viđale barem koji put dnevno, i kada krenemo kući. U septembru smo se strašno rastužile zato što je ovo poslednja godina kada uopšte imamo ormariće, a kamoli da se nalaze jedan do drugog.

Kako je moguće da tri meseca kasnije čak i ne razgovaramo?

* * *

„Zdravo?" uzviknuh kad sam stigla kući. „Zdravo! Ima li koga?"

Nije bilo odgovora. „ZDRAVO!" Ništa. Ušla sam u kuhinju.

Na stolu je stajala poruka i novčanica od dvadeset dolara.

Ćao, dušo!

Tata i ja idemo s Kolmanovima u grad na večeru - oni su na proputovanju do Pariza!!! Trebalo bi da se vratimo do 10 ili 10.30. Ostavljam ti 20$ ako hoćeš da naručiš kinesku hranu ili tako nešto. U frižideru imaš testo sa sosom. Ima i sladoleda. Nadam se da je u školi bilo lepo. Trudiću se da ti se javim pre večere.

Voli te mama

Dvadeset dolara? Dvadeset dolara? Dok sam analizirala sadržaj mamine poruke, zazvonio je telefon. „Halo?"

„Ćao, dušo. Kako je bilo danas?"

„Dobro", rekoh, znajući da se mama nikako neće zadovoljiti tako kratkim odgovorom. „Super."

Nisam mogla da verujem. Šta je s interesovanjem za život njenog deteta? Gde su sva ona dosadna pitanja? Šta se desilo s beskonačnom

potrebom da sazna nešto VIŠE o tome kako njena draga ćerka provodi svoje sate?

„Jesi li našla novac koji sam ti ostavila?"

„Mmmm", odgovorila sam. „Vidim da izlazite s pravim džet setom."

„Znam!" Mama se nasmejala. Stvarno se *nasmejala!* Kao, *Ha, ha, Jan. Čak i tvoji roditelji vode uzbudljiviji život od tebe.* „Možeš li da zamisliš? Jedna noć u Njujorku pre nego što odlete za Pariz. Zar to ne zvuči divno?"

„Valjda", kazala sam. „Ako voliš takve stvari."

„Kakve stvari?"

„Pa, ne znam" rekoh s dosadom u glasu. „Takve... evropske stvari."

„Izvini što smo te večeras ostavili samu" reče ona. „Nadam se da ti neće biti dosadno."

„Malo sam previše zauzeta da bi mi bilo dosadno."

„E, pa to je sjajno. Šta planiraš za večeras?" Negde u pozadini je treštao rep.

„Sutra imam jedan *strašno* važan pismeni i moram da učim." Da li sam zaista spala na to da lažem roditelje kako ne bi saznali koliki sam luzer? Zar je to moguće?

„Stvarno imate mnogo da radite, je l' da, dušo?"

„Valjda." Počela sam da cepam poruku na komadiće i slažem ih na gomilicu. Muzika je odjednom postala stvarno preglasna.

„Dobro, zlato", viknu mama. Iako sam znala da samo sedi u studiju i radi s još nekoliko ljudi, zvučalo je kao da je na nekoj hip-hop žurci s *Def džem rekords* muzikom. „Moram da idem. Ljubim te."

„I ja tebe, mama", rekoh, ali je ona već bila spustila slušalicu. Moja gomilica papira Učila je na peščane dine na Kejp Kodu. Zašto više nije avgust, kad mi je najveći problem bio da li da upotrebim koperton ili havajan tropik?

Utorak uveče (Plan)

1. Potrošiti dvadeset dolara na niskokaloričnu večeru (sala ta, tofu i si.)

2. Provesti veče pišući prijave za koledž, čime ću sebi obezbediti upis na neku elitnu ustanovu i slavnu, srećnu i blistavu budućnost

Utorak uveče (Realnost)

1. Potrošiti dvadeset dolara na kinesku hranu i filmove iz video kluba

2. Nastaviti proučavanje opusa Dženifer Aniston gledanjem filma *Predmet moje ljubavi*

3. Pojesti celu kutiju sladoleda

Želela bih da mogu da kažem da je najgori trenutak večeri bio onaj kad sam gurnula kašiku u kutiju sa sladoledom i zagrebala karton, ali se to ne može porediti s prizorom mojih nasmejanih roditelja koji su ušli u petnaest do jedanaest, posle očigledno fantastične večere s fantastičnim prijateljima sa svog fantastičnog koledža. Kad je mama prišla kauču na kojem sam ležala u dubokoj postsladolednoj i kinesko-kulinarskoj komi, zagrlila me i rekla: „O, dušo, je l' ti to utapaš brige u sladoledu?", shvatila sam da je pravo čudo što se još pre mnogo godina nisam odselila odatle.

Ugledala sam Rebeku pre nego što je ona videla mene. Nosila je crnu majicu, tesne farmerke i čizme s debelim đonovima. Kosa joj je bila vezana u rep, ali joj je nekoliko pramenova uokvirivalo lice. Bila je preplanula i lepa i stvarno, stvarno Super Riba. Ja, naprotiv, u širokim pantalonama i patikama, to svakako nisam bila.

„Rebeka", viknula sam. Kad je čula da je neko zove, podigla je pogled. Videvši da sam to ja, zastala je, ali mi nije prišla. Počela sam da se nerviram. Da li će joj pasti kruna s glave ako napravi jedan korak u mom pravcu? Umalo sam se okrenula i pošla ka školi, ali onda sam zamislila nas dve kako stojimo svaka kraj svog ormana, buljimo u prazno i ćutimo iz dana u dan, sve do kraja školske godine. To je bio tako strašan prizor da se jedva mogao i zamisliti. „Možemo li da razgovaramo?" upitala sam, prilazeći joj. Ona klimnu glavom.

„Čuj, izvini", rekla sam. „Nije trebalo da kažem ono o tebi i Brajanu."

Rebeka je ćutala.

„Znam da ste vas dvoje, ono, u vezi, i nije lepo da se zezam s tim."

Još uvek je ćutala. Kako je ova devojka uopšte mogla da misli da seja ponašam smešno?

„Možda sam i *bila* malčice ljubomorna." Skrenula sam pogled. Još uvek je ćutala. „U svakom slučaju, žao mi je." To je bilo to. Nisam imala više šta da joj kažem. Ako je mislila da ću pasti na kolena i moliti je da se pomirimo, razočaraće se. Istina je da je moj život bez nje jadan, ali nije baš *toliko* jadan. Neću cvileti.

Čekala sam još jedan minut, ali mi Rebeka i dalje nije odgovarala. Bila je savršeno preplanula, a pramenovi su joj posvetleli od sunca. Ali stvarno,

šta da očekujete od savršene, mršave Super ribe kada ste monstrum s dupetom veličine kamiona? Krenula sam ka školi.

„Čekaj", reče Rebeka. Spustila je ruku na moju. „Ja..."

A onda je uradila nešto što nikada ranije nisam videla.

Zaplakala je.

„Stvarno ih mrzim!" zaključila je Rebeka.

Sedele smo za našim omiljenim stolom, onim skroz pozadi, s velikim, udobnim foteljama. Ja ga smatram „našim" stolom, što je ironično, pošto klupu u kojoj sedim na francuskom nikad ne smatram „svojom" klupom.

„Da li je sve vreme bilo tako?" upitala sam.

Rebeka slegnu ramenima. „Uglavnom. Hoću da kažem, nisu stvarno počeli da se svađaju sve do petka uveče, ali je i pre toga situacija bila vrlo napeta."

„Vau." Cele nedelje sam bila ljubomorna na nju što se tamo provodi, pa mi je trebalo malo vremena da se priviknem na najnoviji razvoj događaja.

„Bože, svađaju se bukvalno oko svega." Raspustila je rep i prstima prošla kroz kosu. „Ako ćale kaže da je divan dan, keva kaže da je vrućina. Ako keva kaže da je neko fin, ćale kaže da je drkadžija. Kao da stalno traže razloge da se istresaju jedno na drugo."

„Jesu li se svađali i zbog tebe?"

„Pa... na neki način. Hoću da kažem, ako mama kaže da je tata suviše zauzet poslom i ne misli na porodicu, a tata kaže da je mama prezauzeta *svojim* poslom i ne misli na porodicu, ja kažem kao, 'HALO! Ovo je vaša porodica. *Oboje* ste suviše obuzeti poslom i ne mislite na porodicu'."

„Jesi li *tako* rekla?"

Rebeka nije odgovorila. „Hoćeš li da znaš šta je *najgore?"* Spustila je bradu do svoje šolje. „Šta?"

„Nakon što su se, kao, desetak puta *strašno* posvađali, i kada je čitav Portoriko ukapirao koliko se mrze, u povratku se mama okrene k meni i kaže mi: 'Zar se nismo divno proveli?' Kao da sam *maloumna.* Kao da nisam upravo provela nedelju dana s dvoje ljudi koji se *mrze."*

„Šta je tvoj ćale rekao?"

„Ah, on je *stvarno* malouman. On je samo sedeo za kompjuterom i kucao u stilu 'Sve ovo se mene ništa ne tiče'." Rebeka spusti šoljicu i poče da imitira nekog ko zadubljeno kuca.

„Da li je bilo gore nego obično? Mislim, pošto ti uvek pričaš kako..."

„Ne znam." Otpila je gutljaj kapućina. „Ovog puta je bilo strašno depresivno. Mislim, toliko su pričali o tome kako nam je ovo poslednji odmor pre nego što odem na koledž i kako će to biti nešto posebno i bla bla bla, a onda počnu da se ponašaju kao i uvek. Jednostavno ih strašno mrzim."

„Da li misliš da će se... rastati?", upitala sam, izbegavajući onu drugu reč koja takođe počinje na R.

„Bože, kamo sreće. To bi bilo mnogo bolje. Ali oni će jednostavno celog života nastaviti da maltretiraju jedno drugo. I mene."

„Možda bi trebalo da se prijaviš na neki koledž u Kaliforniji", rekoh.

„Ma da, ili u Kini." Nasmejala se. „Bože, ti stvarno imaš sreće s roditeljima."

„Jesi ti *normalna?* Veruj mi, upravo sam provela nedelju dana družeći se skoro isključivo sa svojim roditeljima. *Ne bi* želela da imaš takve roditelje."

„Zašto? Jesu li se oni sve vreme drali i vikali kako se mrze?" Ona zagrize svoju pogačicu.

„Ne-e-e", rekoh polako. „Oni su samo tako..."

„Tako, šta?" Nagla je glavu u stranu.

„... nikakvi", završila sam rečenicu. Rebeka se nasmeši.

„Stvarno, Rebeka. Oni su totalni luzeri. Veruj mi, nakon ovakve nedelje, sigurna sam u to. Da se nismo pomirile, otišla bih u Legiju stranaca."

„Možda bi obe trebalo da odemo tamo", predloži ona. „Kakve su im uniforme?"

„Prljave. A ni jezik mi ne odgovara."

„Koji jezik?"

„Francuski."

„Ah, oui", reče ona klimajući glavom. „To bi bio *un* veliki problem."

„Trés", složila sam se. Rebeka se protegía i uzdahnula.

„Vidi", reče ona malo kasnije. „Stvarno mi je žao što sam ispala onakva kučka zbog onoga s Brajanom. Mislim da sam jednostavno..." Ona me pogleda a zatim obori pogled, dodirujući ivicu šolje. „Znala sam da će u Portoriku biti grozno, i zato sam bila nervozna. U svakom slučaju, žao mi je što sam se istresla na tebe."

„Nemoj da se sekiraš zbog toga", rekoh, posmatrajući njene prste na šolji.

„Ne, stvarno", rekla je. Čekala je da podignem glavu i pogledam je u oči. „Žao mi je."

„I meni je žao", rekoh. Sedele smo tamo i gledale se, i znala sam da je sad među nama sve u redu. Osetila sam ogromno olakšanje, kao da sam nosila neki težak teret i konačno ga spustila. Rebeka se zavalila u stolici, smešeći se kao i ja.

„Pa", reče ona, „kako si provela ovu nedelju?"

„Kao što rekoh, uglavnom sam je provela uživajući u druženju s roditeljima."

„Zvuči predivno", reče ona.

„O, i bilo je." Ispričala sam joj sve, uključujući i svađu s Džošom na času engleskog.

„Samo da nešto razjasnimo", reče ona kad sam završila. „ON je rekao da ne treba suditi o ljudima po prvom utisku, ti si kazala da treba, i ti ga sad mrziš?"

„Ne znam da li bih ja to baš *tako* rekla."

„Pa, *kako* bi ti to rekla?" Rebeka je zgulila penu sa unutrašnje strane šoljice i olizala prst.

„Ja bih rekla da on misli da sam kučka zato što neću da izađem s njegovim *neviđenim* luzerom od rođaka, a njegov sud o meni znači da je on neviđeni drkadžija." Poslednju reč sam promumlala, zato što sam u ustima imala veliki zalogaj Rebekine pogačice.

„Šta?"

Progutala sam. „Drkadžija. I zato sam ga zvanično prebolela."

Rebeka podiže obrvu. Ona ima taj strašan fazon da jednu obrvu ostavi na mestu, dok joj druga nestaje ispod šiški. Isprobavala sam to pred ogledalom, ali ja samo izgledam kao da mi se ide u ve-ce.

„Nemoj da mi dižeš tu obrvu", rekoh, završavajući pogačicu. „Stvarno. Gotovo je."

„Super", reče ona. „Prebolela si ga."

„Tako je."

„Potpuno." Nije zvučala ubeđeno.

„Potpuno. Ozbiljna sam. Ne vidim zašto bih ja, pametna, duhovita, talentovana žena, provodila vreme razmišljajući o nekom tipu koji... "

„Za šta si to talentovana?"

„Molim?"

„Rekla si 'talentovana'. Za šta si talentovana?"

„Pa, možda nisam imala dovoljno vremena da *razvijam* svoj talenat, pošto sve vreme provodim analizirajući ponašanje glupih, iritirajućih, nerazumnih tipova. Odlučila sam da se posvetim radu."

„Ne zaboravi da uživaš u druženju s roditeljima."

„Dobro, priznajem da je to bilo glupo." Ispila sam kapućino i s treskom spustila šoljicu (bar onoliko koliko možete tresnuti kartonskom šoljom). „Ali što se tiče posvećivanja radu, stvarno to mislim. Upisaću se u neku strava školu, vredno ću raditi i dobiti Nobelovu nagradu za mir." Rebeka me je netremice gledala.

„Šta je?"

„Pretpostavljam da je bežanje s francuskog deo tvoje nove radne etike?"

O tome nisam razmišljala. „Pa, to je... znaš već kako u umetnosti američkih domorodaca uvek mora da bude neka greška, pošto je samo Bog savršen."

„Mislila sam da američki domoroci nisu verovali u Boga."

„Nisam sigurna."

„Ah." Zaćutale smo.

„Pa, možda je to budistička umetnost", rekoh.

„Mislim da se budisti ne bave umetnošću."

Počela sam da se nerviram. „Pa, onda hinduistička. Štos je u tome da umetnik napravi grešku odmah na početku. Ostatak dela je mnogo bolji, zahvaljujući toj grešci."

„Šta hoćeš da kažeš? Da je bežanje s francuskog deo tvog plana da dobiješ Nobelovu nagradu?"

„Upravo tako", rekoh. „Greška moj plan čini savršenim."

KNJIGOTEKA

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Stvar je u tome što je vrlo teško ne misliti na nekoga.

Na primer, imala sam običaj da čim dođem na čas engleskog, pogledam gde je Džoš. Ako ga nije bilo, pomislila bih *Gde je Džoš?* Ali sad nisam mogla da pomislim *Gde je Džoš?,* jer bi to značilo da mislim na Džoša. Tako sam, umesto da pomislim *Gde je Džoš,* morala da pomislim *Neću da razmišljam o tome gde je Džoš.*

Ali, zapravo, i to na neki način znači da razmišljam o njemu. Mislim, kad sve uzmete u obzir.

U sredu uveče stvarno sam uspela da zaboravim na Džoša na cela dva sata, pošto me je Riči nazvao da mi kaže kako je Madam iskoristila moje odsustvo i zadala esej o *L'Etrangeru.* Riči je počeo da mi diktira pitanja za esej preko telefona, ali sam se ja tako uspaničila da mi je konačno rekao da mogu jednostavno da kupim *Stranca,* a da će mi on prevesti pitanja u četvrtak.

Kad je mama u četvrtak uveče ušla u moju sobu, trudila sam da dešifrujem esej koji mi je Riči iskopirao pod naslovom *I ja/ sam sam ovde stranac: (Post)kolonijalni Alžir i fenomen egzistencijalizma.* Uveravao me je da je taj esej ključ koji će mi otkriti tajne *L'Etrangera,* ali do tada još uvek nisam uspela da nađem ključ koji bi otključao esej.

„Vidi, dušo, izgleda da imamo malih problema s tvojim prijemnim razgovorom u Amherstu."

„Kako to misliš 'malih'?"

Moja mama i ja imamo veoma različite pojmove o tome šta predstavlja problem, tako da bi *mali problem s prijemnim razgovorom u Amherstu* mogao značiti da ona želi da vozi do Masačusetsa Autoputem I-95 zbog radova na putu 684, ili pak da je prijemno odeljenje u Amherstu izgorelo i da ove godine ne primaju prijave.

„Pa", reče ona sedajući na ivicu kreveta, „osećam se stvarno grozno zbog toga, a i tvoj tata takođe."

„Da?" I dalje sam gledala u esej. Mojoj mami je ponekad potrebno malo više vremena da pređe na stvar, i nema potrebe da poklanjam previše pažnje njenim uvodnim napomenama.

„Stvar je u tome što tvoj tata sledeće nedelje ima zakazanu odbranu jedne teze, pa neće moći da pođe s nama."

„Oh", rekoh. Kad je moj brat išao na razgovor u Amherst, moji roditelji su od toga napravili strašnu predstavu, kao da su kralj i kraljica neke male centralnoevropske države koji se vraćaju kući posle pedeset godina provedenih u izgnanstvu. I ja sam išla s njima, i Rogir i ja smo morali da upoznamo oko deset miliona njihovih nekadašnjih profesora i slušamo kako su oni bili zaista *sjajni* studenti i kako su dali zaista *sjajan* doprinos toj školi i kako smo i mi, bez sumnje, isto tako *sjajni* kandidati, zato što imamo takvu *sjajnu* majku i *sjajnog* oca. Pa su se onda svi praktično onesvešćivali shvatajući koliko je vremena prošlo otkad su moji roditelji diplomirali. To je i meni i mom bratu verovatno jedan od najgorih dana u životu.

Ne treba ni da kažem da uopšte nisam bila očajna što neću imati priliku da ponovim ovo iskustvo.

„Nema veze", rekoh, podižući pogled s teksta. Mama mi je stegla ruku. „O, zlato, jesi li sigurna?" Nisam mogla da procenim treba li da pokažem makar mrvicu razočaranja, pošto bi me to stavilo u dobru poziciju za utešnu nagradu, ako bismo tamo slučajno otišle u šoping. Koliko se sećam, u Amherstu ima nekoliko stvarno dobrih radnji, u koje bi vredelo zaviriti. S druge strane, preveliko razočaranje moglo bi naterati tatu da odbranu teze svog studenta pomeri za neki drugi dan, nakon čega bi usledio *Povratak monarhije, repriza.* Odlučila sam da ne rizikujem baš toliko.

„Stvarno, mama, sve je u redu." Pustila sam je da me na trenutak zagrli pre nego što sam se otrgla.

„Slušaj", reče ona krenuvši ka vratima. „Razmišljala sam da pitam Pamelu da pode s nama, da ne bih morala sama da vozim celim putem." Pamela je mamina najbolja prijateljica.

„Naravno", rekoh. „Svejedno."

„Zar to nije sjajno? Ženska žurka!" Ona pljesnu rukama.

„Mama, moraš li da budeš takva paćenica?"

„Oh, ti", reče ona i isplazi jezik. A onda zatvori vrata.

Ponekad mi se, međutim, čini da se moja mama *stvarno* trudi da ne bude paćenica, i da ja zapravo vidim rezultate njenih napora.

U petak uveče otišla sam kod Rebeke. Ona stanuje u jednoj divnoj staroj zgradi na Petoj aveniji, dva bloka severno od Vašington skver parka. Ima ogromno predvorje sa svežim cvećem i lamperijom i milion vratara u uniformama, a liftom se stiže tačno do njenog stana. Hoću da kažem, kad izađete iz lifta, *već* ste u stanu: ni na tom niti na sledećem spratu nema nijednog drugog stana, jer je i sprat iznad njihov. A imaju i desetine soba koje njena mama najmanje jednom mesečno preuređuje i ogromnu terasu

oko čitavog apartmana (što Rebeki obezbeđuje fantastičan pogled *i* idealnu atmosferu za zavođenje tatinih kolega).

Rebeka je sedela u dnevnoj sobi s mamom i još nekoliko žena u identičnim bež pantalonama. Čim sam izašla iz lifta, ustala je i trčeći mi prišla.

„O, bože, ovo je tako dosadno" šapnula mi je. Nosila je haljinu s dugim rukavima i sitnim crno-belim kockicama. Ja bih u njoj izgledala kao tapacirana fotelja, ali je Rebeki fantastično stajala. *„Moramo* da pobegnemo odavde", rekla je.

Mahnula sam Rebekinoj mami i pošla za Rebekom uza stepenice do njene sobe.

„Ove žene su mi upravo držale predavanje o nezi kože. Stalno su pričale kako je važno raditi *pilinge* dok si još mlada. Već sam se uplašila da će me zavezati za stolicu i uraditi mi kozmetički tretman." Rebeka se potrbuške pružila preko kreveta.

Rebekina soba je veoma moderna: ima moderan nameštaj i moderne slike na zidovima, i sve je belo, osim nekoliko crvenih i žutih „akcenata", kako ih zove njena mama. Uvek se plašim da ću prosuti nešto na tepih, ali Rebeka kaže da bi to obradovalo njenu mamu, jer bi onda imala izgovor da preuredi sobu.

„Sigurno padam iz francuskog", rekoh, bacajući se na beli dvosed kraj prozora. „Ne razumem ni jednu jedinu reč tog jezika."

„Možda zato što je to jezik ljubavi", reče Rebeka. Gađala sam je akcentnim jastučićem.

„Kažem ti", rekoh. „Učim francuski već pet godina i znam da kažem samo *Loiseau est au seuil de la fenetre."*

„Zvuči originalno", reče Rebeka preturajući po tašni. Zapalila je cigaretu i ustala da otvori vrata koja su vodila na terasu.

„To znači *Ptica je na prozoru",* rekoh, zagledajući pramen svoje kose i tražeći u njemu procvetale krajeve. Jedna devojka u letnjem kampu pokazala mi je kako možeš da ih razdvojiš i pocepaš vlas sve do korena. „O, da, znam da kažem i *Zdravo, ja sam gospodin Tibo. Poznajete li moju ženu?"*

„Pa, to je već korisno", reče Rebeka.

„Pričaj mi malo o tome." Leškarila sam razmišljajući šta sve još umem da kažem na francuskom. *Dečak ima crvenu loptu. Ja sam Amerikanka. Danas je četvrtak.* U celom mom repertoaru nije bilo nijedne duhovite rečenice. Čak i kad bismo Rebeka i ja zaista otišle zajedno u Evropu na

odmor, kako bih mogla da zavodim seksepilne Francuze kad umem da kažem samo *Zdravo, danas je četvrtak. Poznajete li moju ženu?*

„Razmišljam o tome da spavam s Brajanom", reče odjednom Rebeka.

„Nije valjda!" Ispustila sam pramen kose iz ruke i zabacila glavu tako da mogu da posmatram Rebeku krajičkom oka. Bilo mi je teško da procenim njen izraz lica, pošto sam je gledala naopačke.

„Misliš li da je to loša ideja?"

„U kom smislu loša?" Pošto je onaj naš poslednji razgovor o dotičnoj temi doživeo fijasko, mislila sam da će biti najbolje ako se budem pažljivo izražavala.

„Loša, u smislu, loša. Neodgovorna. Glupa. Nepromišljena." Ugasila je cigaretu i zatvorila vrata. „Loša u smislu da nije dobra."

„Vidi, ja sam poslednja osoba na svetu od koje treba da tražiš savet", rekoh, uspravljajući se. „Sve što znam o vezama jeste to kako ih nemati."

Rebeka se vrati na krevet i navuče pokrivač na stopala. „Stvar je u tome što ću morati da smislim neke jako dobre izgovore ako želim to i dalje da izbegavam."

„Pa, mislim..."

Prekinula me je pre nego što sam završila rečenicu. „Stvarno ne vidim čemu tolika frka. Mislim, glupo je praviti paniku oko toga."

„Stvarno zvuči glupo", rekoh. Bila sam još manje ubeđena u to nego što je izgledalo, a nije ni izgledalo da jesam.

„Hoću da kažem, nije to toliko različito od onih drugih stvari", reče ona.

„Naravno", rekoh.

„Mislim, on je *stvarno* sladak."

„Jeste."

„I radili smo sve ostalo", reče ona, odgovarajući na moje nepostavljeno pitanje.

„Pametno", rekoh. Toliko dugo sam se osećala loše zato što nisam upućena u tu situaciju da nisam mogla da shvatim zašto se sad, kad *jesam* upućena, osećam još gore.

„Tako da to nije toliko ni važno." Rebeka se, izgleda, sasvim dobro osećala vodeći razgovor sama sa sobom. Uzela je turpiju za nokte sa toaletnog stočića. Nekoliko minuta čulo se samo turpijanje njenih noktiju.

Pre neku godinu moji mama i tata su se žestoko raspravljali oko toga što je predsednik Klinten rekao da nije imao seksualni odnos s Monikom Levinski. Tata je smatrao da je Klinton očigledno slagao, zato što

očigledno jeste imao seksualni odnos s njom, ali mama je izjavila da misli da to nije tako jednostavno. Ona kaže da društvo pravi razliku između seksualnog odnosa i svih drugih oblika seksa, kao na primer, kako odrasli smatraju da tinejdžeri ne treba da imaju seksualne odnose, ali to ne znači da ne treba da se povataju i tako to. Ona verovatno nije rekla „povataju" (ne mogu da se setim kako se tačno izrazila), ali to je bio smisao njenih reči.

Moj tata je rekao da Klinton nije tinejdžer i da odrastao čovek ne bi smeo da negira da je i oralni seks seksualni odnos. Taj razgovor odvijao se jedne večeri kad su im u gostima bili prijatelji s koledža. Rogir i ja smo večerali s njima, ali nismo baš aktivno učestvovali u razgovoru. Još uvek se sećam kako je moj tata rekao „oralni seks" i kako smo Rogir i ja istog trenutka podigli pogled i zgledali se, i kako smo posle toga opet pogledali svako u svoj tanjir. Ja sam verovatno bila u prvoj godina srednje škole a Rogir u trećoj, tako da se nije radilo o tome da nikada nismo čuli za tako nešto. Ipak, bilo je prilično čudno slušati tatu kako govori o tome. Mislim da je u istom trenutku i on to shvatio, zato što je ubrzo potom razgovor zamro.

„Mislim da je dobro spavati prvi put s nekim ko nije nevin", reče Rebeka. Shvatila sam da ona verovatno čeka da ja nešto kažem, ali sam se plašila da će se opet naljutiti ako kažem nešto pogrešno.

„Mmmm", izjavila sam konačno.

„Zar ne želiš da izgubiš nevinost pre nego što se upišeš na koledž?" Rebeka ustade i priđe ormanu, koji po dimenzijama podseća na stanicu Grand central.

„Hm, pretpostavljam da je za gubljenje nevinosti verovatno potreban momak", naglasila sam.

„Pa, recimo da neki stvarno sladak dečko želi da spava s tobom", reče ona. Skinula je haljinu i navukla *Braun* majicu.

„Ah, to je jedna od onih *totalnih* fantazija, kao na primer 'Kad bih imala milion dolara'."

Rebeka zakopča farmerke. „Recimo, Džoš."

„Izvini, ali mislim da ne znam nikoga ko se tako zove."

Pogledala me je iznervirano. „Hipotetički, recimo da se ti i Džoš zaljubite jedno u drugo i da on poželi da spava s tobom."

„Hipotetički?"

„Aha."

Zavalila sam se i ponovo počela da tražim rascvetale krajeve kose.

„Dakle, hipotetički taj takozvani Džoš raskine sa svojom devojkom, pozove me da izađemo, ja pristanem iako ga mrzim, mi počnemo da izlazimo, zaljubimo se jedno u drugo iako ja uopšte ne razgovaram s njim, i on poželi da spava sa mnom."

Rebeka je ušla u kupatilo i počela da stavlja krejon.

Nisam je zapravo videla, ali sam videla njen odraz u ogledalu. „Baš zrelo pričaš o tome, znaš li?", reče ona.

„Samo da znaš", naglasila sam, „da pravim *veliki* izuzetak što uopšte pričam o njemu, a kamoli razmišljam o tome da spavam s njim."

„Pa, veoma sam ti zahvalna" reče ona.

U normalnim prilikama sigurno bih ustala i krenula za Rebekom u kupatilo, ali sam morala dobro da razmislim o ovome. Iako je Rebeka oduvek bila bar korak ispred mene u tim stvarima, ovo je bilo drugačije.

Pretpostavljam da se slažem s Bilom Klintonom da postoji sve ostalo i da postoji seksualni odnos. Ustala sam i ušla u kupatilo.

„Mislim da bi trebalo to da uradiš" rekla sam. „Mislim, ako stvarno želiš."

„Valjda." Ona slegnu ramenima. Bila sam spremna da nastavim razgovor, ali Rebeka je očigledno želela da ga završi.

„Evo ti", reče ona, pružajući mi jedan karmin. „Probaj ga. Svideo mi se, ali je previše taman za mene."

Namazala sam ga na usne. Boja je bila mnogo crvenija od one koju obično nosim.

„Dobar je", rekoh, gledajući se u ogledalu. „Ovako izgledam strašno seksi."

Ona pogleda u moj odraz i nasmeši se onim svojim osmehom od hiljadu vati.

„Izgledaš strava", reče ona. „Znala sam."

Nisam mogla da prestanem da se divim samoj sebi.

„Izgledaš kao Francuskinja Natali Portman", reče ona.

„*Stvarno* to misliš?" Zategla sam kosu i uvukla obraze. *„Ah, oui! Stvarno* pomalo ličim na Natali Portman."

„Kažem ti."

„Daćeš mi ovaj karmin. Znaš da ćeš mi ga dati, je li tako?"

„O, znam", reče ona. Ponovo se pogledala u ogledalo. „Šta misliš, da li da pustim kosu?"

Kritički sam je zagledala. „Pa, meni se sviđa i kratka, ali je nekako seksi kada je malo duža."

„To sam i mislila. I Brajanu se sviđa ova dužini."

I Brajanu se sviđa ova dužina?

„Da li se i ti pretvaraš u jednu od onih devojaka?"

„Kojih devojaka?"

„Znaš." Progovorila sam visokim, ženskastim glasom. „Brajan kaže ovo. Brajan kaže ono. Oh, ne bih mogla to da uradim dok ne pitam Brajana."

„Jedva čekam da i ti nađeš momka o kojem ćeš stalno pričati", reče ona, uzimajući mi karmin iz ruke. „Nemaš pojma kako ću te bezdušno zezati."

„Ne nadaj se previše", rekla sam, pažljivo brišući usne papirnatom maramicom. „Pošto se to nikada neće dogoditi."

„Nisam baš tako sigurna." Vratila se u svoju sobu i ubacila mi karmin u torbu.

Nisam mogla da ne zažalim što je Rebeka rekla: „Hipotetički, recimo da se ti i Džoš zaljubite jedno u drugo i da on poželi da spava s tobom." Da je umesto toga rekla: „Zamisli da sretneš jednog stvarno zgodnog Francuza..." Pošto, zapravo, kad jednom počneš da zamišljaš da se neko zaljubio u tebe, nije baš lako prestati. U ponedeljak, na engleskom, jednim delom mozga sam ignorisala Džoša, a drugim razmišljala kako bi bilo da se on stvarno zaljubi u mene. Dok sam se u utorak vraćala metroom kući, jednim delom sam mislila kako je Džoš arogantan, a drugim kako bi bilo da se zabavljam s njim. U *Starbaksu* u sredu, malo sam slušala Rebeku kako opisuje sve što su ona i Brajan radili u krevetu, a malo razmišljala kako bi bilo raditi to sve s Džošom. U sredu uveče sam se konačno setila pod kojim okolnostima bih mogla da izađem s Džošom, a da mu ipak ne oprostim za onu svađu na engleskom.

Mesto radnje: *Grad Njujork, apartman u hotelu* Plaza. *Jan sedi na sofi kraj kamina u kojem gori vatra.* Vreme radnje: *Posle nuklearne eksplozije.*

DŽOŠ *(ulazi u smokingu s bocom šampanjca u ruci):* Jan! Ne mogu da verujem da smo nas dvoje preživeli, kad su svi ostali stanovnici grada umrli strašnom smrću.

JAN *(pokušava da se provuče pored njega i izađe):* Ne zanima me da li smo jedini preživeli Njujorčani. Mrzim te, Džoše Gardnere, i uvek ću te mrzeti.

DŽOŠ *(hvata je za ruku):* Ne budi luda, Jan. Sada smo jedno drugome potrebniji nego ikad. Ne dam ti da odeš. *(On je ljubi. Ona se u početku opire, a zatim popušta.)*

ZAVESA

Zbog takvih maštarija nisam poklanjala dovoljno pažnje maminim pokušajima da pronađe nekoga ko bi se zajedno s njom vozio do Amhersta. Prvo je Pam rekla da ne može da ide, pošto će cele nedelje biti na službenom putu. Onda je moja tetka Kerol rekla da ni ona ne može, zato što u petak uveče ima neku veliku žurku. Zatim se učinilo da će moj tata ipak *moći* da ide jer se jedan profesor iz komisije razboleo. Potom je taj profesor ozdravio. Sve vreme mama me je zapitkivala s kim bih *ja* volela da idem, ali, zašto bih ja uopšte razmišljala s kim bih volela da idem u stvarnosti, kada su snovi zahtevali moju nepodeljenu pažnju?

Štoje značilo da sam ja, potpuno obuzeta svojim sve detaljnijim Džoš-se-zaljubljuje-u-Jan-koja-ga-i-dalje-mrzi-ali-ne-baš-sasvim scenarijima, na neki način uspela da previdim ključni razgovor, koji je uslovio konačni razvoj događaja.

KNJIGOTEKA

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Da me ne poznajete, a da ste na neki način imali prilike da vidite u kakvoj sam odeći otišla na prijemni razgovor u koledž, mogli biste da donesete samo jedan zaključak: ova devojka se obukla žmureći.

Kada smo mama i ja prošlog proleća otišle da kupimo nešto što ću moći da nosim na tim razgovorima, odabrala sam jednu seksi ali ipak prilično konzervativnu kratku sivu suknju i uzanu crnu rolku. Preklinjala sam mamu da mi ih kupi. Odisale su prefinjenošću. Već sam videla kako se savetnici od Mejna do Džordžije redom oduševljavaju mojom njujorškom otmenošću i mole me da priđem njihovim strogim, ali ipak savršeno pravičnim institucijama.

Ali, nakon što me je videla u najsavršenijem mogućem kompletu za razgovore, moja mama je odlučila da nazove dekana s Kolumbije, koji je skoro-mada-ne-baš tatin prijatelj, i da ga pita šta bi po *njegovom* mišljenju kandidatkinja trebalo da obuče. Kao da bi neki tip koji ima oko hiljadu godina i verovatno nema ni kablovsku televiziju, mogao da zna išta o modi dvadeset prvog veka. A on je mojoj mami rekao da bi ga kandidatkinja u kratkoj suknji „odbila". „Odbila." Upravo je to rekao. Rebeka je rekla da bismo, kad bi ovo „odbila" zamenili sa „napalila", shvatili kako bi se on *stvarno* osećao kada bih ušla u njegovu kancelariju u svojoj kratkoj sivoj suknjici. I tako me je mama naterala da kupim suknju koja mi dopire skoro do članaka i ima toliko falti da izgleda kao da u svakom od džepova krijem po još jednu rezervnu zadnjicu za hitne slučajeve. A nije čak ni crna, ni siva, kao ona koju sam ja želela. Ona je *tamnozelena.* A uz nju mi je kupila i *marinskoplavi set.* Savetnici će sada, kada me vide, umesto *Ona je ista Keri Bredšo,* pomisliti *Ona je ista Lora Ingols Vajlder.*[16]

Veče uoči mog razgovora u Amherstu (nakon što me je mama naterala da proverim da se moj komplet za razgovore slučajno nije uflekao, pocepao, ili na neki volšeban način preobrazio u nešto što bih možda čak i poželela da obučem), gledala sam *Prijatelje* i telefonom razgovarala s Rebekom. Nikad ne pričamo za vreme serije, samo dok traju reklame. Nažalost, tu epizodu smo obe već gledale, tako da smo uglavnom pričale o reklamama i o tome da li je Sara Mišel Gelar lepa.

„Mislim da je previše mršava", rekla je Rebeka.

„Ne možeš biti previše mršava", rekoh.

[16] Poznati američki pisac dečjih knjiga, 1867-1957. (Prim. prev.)

„Možeš, i ona jeste. Izgleda kao glodan"

„Ti tako misliš samo zato što si savršeno građena", rekla sam.

„Kakve veze moja građa ima s tim što Sara Mišel liči na pacova?"

„Pa, *ti* možeš da dozvoliš sebi da budeš velikodušna, dok neko ko ima zadnjicu kao ja ne može."

„Ti nemaš veliku zadnjicu, Jahn", reče Rebeka.

„Dobro, sad pokušaj to da kažeš kao da ne čitaš sa idiota."

Baš tada je počela je reklama za *ševi*[17] kamione. Izvajani momci uskakali su u prašnjave kamione i i iskakali iz njih. Zapitala sam se da li je reklama namenjena ženama ili muškarcima. „Da li bi ikad izašla s momkom koji vozi kamion?" upitala sam. Sada se jedan od izvajanih momaka peo uz strmu liticu da bi došao do svog kamiona.

„Mislim da bi baš bilo kul *imati* svoj kamion", reče Rebeka. „Volela bih da imam pušku i brvnaru u nekoj nedođiji, pa bih se svojim kamionom vozila po bespuću."

„Mislim da u toj nedođiji ne bi našla nijednu prodavnicu kozmetike."

„Da li to hoćeš da kažeš kako se ne može živeti bez prodavnice kozmetike?"

„Samo mislim da ti nisi baš..." Telefon je zapištao, objavljujući drugi poziv.

„Sačekaj", rekoh. Prebacila sam vezu. „Halo?"

„Elizabeta?"

„Ne, ovde je Jan."

„O, ćao, dušo. Ovde Sara."

„O! Ćao." Trebalo mi je mnogo više samokontrole nego što sam očekivala da ne utonem u novo sanjarenje o tome šta bi moglo da se desi dok čuvam Hanu.

„Dakle, sutra je *veliki* dan", reče ona.

„Hm, da", rekoh. Otkud ona zna za moj razgovor u Amherstu?

„*Stvarno* jedva čekam."

Nisam imala odgovor na to. Odjednom me je obuzeo neki vrlo neprijatan predosećaj.

„Slušaj, možeš li da kažeš mami da ću *biti* spremna u devet? Danas sam obavila onaj poziv."

„Ah, naravno", rekoh. Usta su mi se osušila.

[17] Uobičajena skraćenica za marku automobila ševrolet. (Prim. prev.)

„Okej, dušo. Vidimo se sutra, *ranom zorom."*

„Tako je", rekoh. „Ranom zorom." Sara je spustila slušalicu, ali ja nisam.

„MAMA!" Usred urlika prebacila sam ponovo vezu Rebeki. „Zvaću te kasnije", rekla sam. „Šta se desilo?"

„Reći ću ti posle." Spustila sam slušalicu. *„MAMA!"* Moja mama *stvarno* mrzi kad joj nešto dovikujem dok je na trećem spratu. Uvek mi govori: „Ne deri se. Ako treba nešto da mi kažeš, dođi ovamo." Obično se dešava da se prvo proderem ja, zatim ona, a posle toga ja sednem da razmislim da li je ono što imam da joj kažem vredno penjanja uz dva niza stepenica.

Međutim, ovaj put nisam razmišljala. Dreknula sam: „Mama! Mama! Mama!", a kad mi je ona doviknula: „Ne deri se. Ako treba nešto da mi kažeš, dođi ovamo!" nastavila sam da se derem. Sigurno je pomislila da sam slomila nogu ili tako nešto, pošto je konačno dotrčala u dnevnu sobu. Bila je pomalo zadihana.

„Što je bilo?"

„Jesi li ti zvala Saru da ide s nama u Amherst?" *Jesam li zato morala da trčim celim putem dovde?"*

„Jesi li?"

„Jahn Miler, ponekad me strašno nerviraš!"

„Pa, i ti mene ponekad strašno nerviraš!" Ustala sam, da me ne bi streljala očima dok sedim na kauču.

„Zašto bi te, zaboga, nerviralo to što će Sara ići s nama?"

„Zato što..." Šta sam mogla da kažem? *Zato što mrzim njenog sina i želim da se zabavljam s njim?* „Rekla si mi da će tetka Kerol ići s nama."

„Tetka Kerol je bila u planu pre jedno desetak mutacija. Svaki put kad bih pozvala nekog novog, *pokušavala* sam da ti to kažem, a ti si samo odgovarala 'Prestani da me gnjaviš', tako da sam te na kraju poslušala."

Zapravo sam se maglovito sećala takvog razgovora, ali ja mami toliko često govorim da prestane da me gnjavi da ne mogu da se setim baš svake prilike u kojoj sam joj to kazala.

„Pa, šta sad, obezbeđujemo besplatnu vožnju u Amherst ostalim kandidatima? 'Hej, Džoše, imamo jednu dobru školu za tebe. Zapravo, verovatno će primiti tebe umesto Jan, pošto ti... "

„Džoš ne ide."

„Ne ide?" Sela sam na kauč.

„Ne." Mama je otišla u kuhinju. Razmišljala sam o onome što je upravo rekla.

„Jesi li sigurna?", upitah konačno.

„Da, sigurna sam." Vratila se s punom šakom čipsa.

„Pa, dobro", rekoh. Nisam mogla da provalim zašto sam osetila razočaranje umesto olakšanja.

„Ima jednu važnu utakmicu koju ne sme da propusti", rekla je.

„Dobro", ponovila sam. „Sara se upravo javila. Biće spremna u devet."

„Dobro", reče ona, imitirajući me, i pope se uza stepenice sa svojim čipsom.

Ali biti siguran u nešto poput *Oh, sigurna sam da Džoš ne ide s nama u Amherst,* prilično je varljiva stvar.

Na primer, Kolumbo je bio „siguran" da plovi u Indiju. Astronomi su nekada bili „sigurni" da se Sunce okreće oko Zemlje. Mnoge devojke u maminom filmu bile su „sigurne" da neće ostati u drugom stanju.

Zato, uzimajući u obzir da sam bila svesna svih okolnosti u kojima su ljudi bili „sigurni" u stvari u koje uopšte nije trebalo da budu „sigurni", nije trebalo da se iznenadim kad je moja mama zaustavila auto ispred Sarine kuće i zatrubila, a Sara izašla.

S Džošom.

Pa ipak, iznenadila sam se. Toliko sam se iznenadila da za trideset sekundi, koliko im je trebalo da zaključaju vrata i siđu niz stepenice, nisam uspela da nađem reči kojima bih svojoj majci objasnila šta mislim o njoj. Tek kad su oni već bili u kolima, shvatila sam šta sam zapravo htela da kažem, i iskreno se rastužila otkrivši kako me pristojnost sprečava da to uradim pred Sarom i Džošom.

„Ćao", reče Džoš, sedajući kraj mene i zakopčavajući pojas.

„Ćao", rekla sam.

„Zdravo, gospođo Miler", reče Džoš. Zapravo, moja mama se ne preziva Miler već Simons, ali nikad ne ispravlja moje prijatelje kad je zovu gospođom Miler.

Mada mi Džoš nije prijatelj.

„Ćao, Džoše. Mislila sam da imaš neku utakmicu" rekla je moja mama silazeći sa trotoara.

„Pa, juče smo izgubili, tako da smo već ispali." Kosa mu je još uvek bila mokra od tuširanja.

„Izvini što te nisam zvala da ti javim da i on ide", reče Sara. „Oh, ne budi smešna", reče mama. „Baš mi je drago!"

„Zapravo, ne bismo ni *mogli* da pođemo da Hana *već* nije imala zakazan odlazak u posetu. Ispalo je da..."

Potpuno sam izgubila iz vida o čemu one pričaju, što i nije bilo neko čudo s obzirom na to koliko je bilo dosadno.

Srce mi je udaralo kao ludo. Krišom sam pogledala u Džoša. Nosio je farmerke, majicu i patike. Izgledao je opušteno i seksi, kao da ide na planinarenje ili kampovanje. Ja sam, naprotiv, ličila na neki uvrnuti lik iz onih dečjih knjiga o bojama. *Koje je boje džemper debele devojčice, Tomi? Plave! Bravo! A koje joj je boje suknja? Zelena! Odlično, Tomi! A sada, Tomi, možeš li da smisliš neku reč kojom bi opisao zadnjicu ove devojčice? Velika? Odlično, Tomi. To je prava reč.*

Pa, šta me briga? Ionako ga mrzim.

Nekoliko minuta smo sedeli ćuteći.

„Lepo izgledaš", reče on konačno.

Poželela sam da umrem. „Hvala", odgovorila sam.

Sara i mama su pričale o putevima kojima su ranije išle od Menhetna, gde su nekada stanovale, do Masačusetsa. Pošto sad svi živimo u Bruklinu, nisam bila sigurna zašto uopšte pričaju o tome, ali mi se činilo da one stvarno uživaju.

Za razliku od mene.

„Dakle, Amherst je, kao, tvoj izbor?" upita me Džoš. Slegla sam ramenima. „Ne znam. Možda. Moji roditelji su tamo studirali."

„Da, mama mi je rekla. Kaže da tvoj brat studira na Jejlu."

„Mmm-hmm."

Vožnja do Amhersta traje tri sata. Činilo mi se da u autu sedimo već najmanje šest.

Neću ništa da pričam. Neću ništa da pričam. Mrzim ga. Mrzim ga. Mrzim ga.

„Pa" rekoh. „Hoćeš li i ti da konkurišeš na Amherst?" Znam da neki ljudi na ovom svetu podnose duga ćutanja, ali ja očigledno ne spadam u njih.

„Nisam nameravao, ali ga je gospodin Kaplan stavio na moju listu, pa sam pomislio da bi bilo dobro da odem da ga vidim." Gospodin Kaplan je jedan od savetnika.

„Ah." *Nemoj to da kažeš. Nemoj to da kažeš. Nemoj to da kažeš.*

„Henri je rekao da ćete ti i Lesli u predroku konkurisati na Braun." Eto. Rekla sam.

„Stvarno?" Džoš je delovao iznenađeno. „Ah, da. Mislim da sam verovatno pričao nešto o tome prošle godine, kad je on bio u Sijetlu." Nasmejao se. „Bože, to mi sad izgleda kao daleka prošlost."

Da li je mislio na prijavu na Braun, ili na devojku? Zarila sam sebi nokte u dlan da ga to ne bih pitala.

Moja mama je uključila radio, stanicu sa džez muzikom koju ona i tata stalno slušaju.

„Hej, ovo je Soni Rolins", reče Džoš. „Ovo je super stvar." Ja lično uopšte ne razlikujem jednu džez melodiju od druge.

„Impresionirana sam", reče moja mama, pojačavši radio. „Znaš li dosta o džezu?"

„Ne baš", reče Džoš. „Moj tata voli džez. Ali mnogo volim Sonija Rolinsa."

„Jesi slušao *Saxophone Colossus?"*

„O, da. To je stvarno *super* album."

Mama je tako uporno gledala u Džoša u retrovizoru dok je razgovarala s njim da sam bila sigurna da će sleteti s puta. Pre desetak minuta to mi ne bi smetalo, ali je najnoviji razvoj događaja u vezi s Braunom i Džošovom devojkom učinio da poželim da živim još malo, bar dok ne saznam kakav je njegov trenutni status.

Naravno, to mi nije bilo baš toliko važno. Samo sam bila radoznala.

„Vidi", reče Džoš nakon što smo nekoliko minuta slušali muziku. Išli smo autoputem, a vetar koji je duvao kroz Sarin otvoren prozor mrsio mi je kosu oko lica, zbog čega mi je glava verovatno ličila na prirodnu katastrofu. „Dugujem ti izvinjenje." To je rekao veoma tiho.

„Stvarno?" Okrenula sam mu se, pokušavajući da sklonim kosu iz očiju.

„Hej, mama", reče on, „možeš li da malo zatvoriš taj prozor? Jan samo što nije odneo vetar."

Sara i moja mama su bile potpuno zadubljene u razgovor o devojkama iz maminog filma. Sara je klimnula glavom i zatvorila prozor. Kosa mi je usporila na oko pedeset kilometara na sat.

Džoš nije odmah počeo da priča, a ja sam se jedva uzdržavala da ne kažem: *Pomenuo si...* Sedeo je i neko vreme prstima dobovao po kolenu u ritmu sola na bubnjevima.

„Izvini što sam se onako ponašao prema tebi zbog... svega", reče on, gledajući u mene. „Ispao sam pravi kreten."

Na trenutak smo se pogledali, a onda sam ja skrenula pogled. Kad sam ga ponovo pogledala, još uvek je bio okrenut ka meni.

„Oh", rekoh konačno. „U redu je." Vozili smo se preko mosta, a iza Džoša su se nazirali obrisi Njujorka.

„Bila si prilično besna na mene, je li tako?" Džoš se sad smešio onim osmehom koji sam, pre nego što sam ga omrzla, volela.

„Pa..." rekoh. Nisam mogla da mu ne uzvratim osmehom. „Da, mislim da sam bila pomalo besna."

Nasmejao se onim svojim strava smehom. „Znao sam." Odjednom je napravio besnu grimasu, stisnuo oči i namrštio se. „Ovako si me gledala u poslednje vreme."

„Kako sam te gledala? A kako si *ti* gledao *mene!"* Namrštila sam se. „Ćao, Jan" rekoh dubokim glasom. „Mislim da si užasna kučka."

Oboje smo se nasmejali. Džoš mi je spustio ruku na rame i blago me stegao.

Da slučajno imamo krovni prozor, izletela bih iz auta.

„Ozbiljno. Izvini. Nije trebalo tek tako da donosim zaključke. Ponašao sam se kao kreten." Jedva sam shvatala o čemu govori. Njegova ruka je još uvek bila na mom ramenu.

Činilo mi se da u meni postoji nekakav prekidač kojim ne mogu da upravljam. Ponovo su se uključila sva moja osećanja prema Džošu od pre dve nedelje, a isključila ona koja sam imala do pre dva minuta. Bez ikakvog upozorenja. Jednog trenutka sam ga mrzela, a sledećeg volela više nego ikad.

Uplašila sam se da ću početi da se smejem kao budala.

Usporili smo da platimo putarinu, a zatim ponovo krenuli brže. Džoš je sklonio ruku, okrenuo se i pogledao kroz prozor.

„Vau, kakav pogled", reče on.

„Znaš, oduvek sam..." počeh, ali me Džoš nije čuo jer moja mama, koja neće da kupi e-z propusnicu,[18] nije bila zatvorila prozor, otvoren još od naplatne rampe. Ponekad se stvarno pitam kako izgleda život ljudi čiji roditelji zaista žive u dvadeset prvom veku.

Džoš se ponovo okrenuo meni, a mama je zatvorila prozor. „U svakom slučaju", reče on tiho, „dobro je što mi je Mendi sve ispričala, inače bih možda pomislio da si kučka." Izgovarajući reč „kučka", nasmejao se i potapšao me po ramenu.

„Mendi?" upitala sam. Otkud Mendi Džonson zna za Henrija?

„Tom joj je rekao."

[18] Elektronski sistem plaćanja putarine, uobičajen na severu Sjedinjenih Američkih Država. (Prim. prev.)

„Tom joj je rekao...?" Nisam imala pojma kako treba da se završi ta rečenica, ali sam naslućivala da neće zvučati dobro.

„Za tvoje roditelje." Džoš je sad govorio još tiše. „Znaš. Da te ne puštaju da izlaziš s momcima." Džoš je tako tiho šaputao da sam ga jedva čula. „Znaš, Tom i Mendi su pomalo..." Nekoliko reči se utopilo u jednom glasnom solu; nikad nisam naročito volela džez, a saksofon Sonija Rolinsa mi sad nije nimalo prijao. „... zabranama. Mislili smo da *mi* imamo problema, ali smo se svi složili da je tvoja situacija mnogo gora od naše." Ponovo me je potapšao, ali je ovaj put njegov dodir rečito govorio: „Stvarno te žalim, Jan", umesto „Stvarno te želim, Jan." Više nisam htela da se smejem. Htela sam da plačem.

KNJIGOTEKA

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Da taj petak nije bio jedan od najgorih dana u mom životu, verovatno bi bio jedan od najboljih.

Kad smo stigli u Amherst, Džoš i ja smo bili gladni, ali mama i Sara su htele da odu do jedne male antikvarnice koja im je zapala za oko, pa su nam dale novac; odjednom smo se Džoš i ja našli sami u polumračnom restoranu. Iako *Panda ist* nije baš kao bar na Medisonu, mora se priznati da sedenje za istim stolom sa osobom suprotnog pola liči na zajednički izlazak.

Nažalost, zadovoljstvo što sam se našla zajedno s Džošom na nečem što podseća na sastanak bilo je umanjeno time što sam znala da moram da mu priznam kako sam slagala Toma. Rečenice koje je trebalo da izgovorim neprekidno su mi se vrtele po glavi poput nekog tonskog zapisa.

Znaš, Džoše, što se tiče onoga što si rekao u autu...

U stvari, Džoše, ja zapravo smem *da izlazim s momcima, samo što...*

Vidi, Džoše, čini mi se da Tom možda nije dobro shvatio ono što sam mu rekla. Iako ne smem da izlazim s Tomom, *smem da izlazim s drugima...*

Ali, svaki put kad bih zaustila da izgovorim neku od tih rečenica, zamislila sam ga kako se mršti na mene sa suprotnog kraja učionice na času kod gospodina Krilea, i nisam mogla da kažem ništa. Džoš me je gađao zgužvanim omotom svoje slamke, zapitkivao me o malom ožiljku na nadlanici, pričao o preseljenju iz Sijetla, zadirkivao me što sam jedina Njujorčanka koja ne zna da jede štapićima.

Zar je trebalo da se svega toga dobrovoljno odreknem zbog jedne takve sitnice kao što je istina?

Dok smo ručali, nisam uspela da nateram sebe da mu sve kažem, pa sam se zaklela da ću to učiniti čim izađemo. Kad smo se našli napolju, odlučila sam da mu ispričam kad stignemo do koledža. Zatim sam se, čim smo kročili na teritoriju koledža Amherst, zahvaljujući svojoj uobičajenoj trapavosti spotakla na pukotinu u trotoaru i umalo pala. Džoš me je uhvatio za ruku i upitao: „Jesi li dobro?" Izgledao je tako zabrinut da sam gotovo poželela da slomim nogu, samo da bi me on tako posmatrao dok se kolima hitne pomoći budemo vozili do bolnice. (Naravno, kakve sam sreće, verovatno bih doživela neki od onih stvarno gadnih preloma kad kost proviri napolje, pa vas čitav prizor prosto tera na povraćanje.)

„Da, dobro sam. Samo sam trapava", rekoh.

Zadržao mi je ruku koji tren duže. „Jesi li sigurna?"

Pogledali smo se i ja sam se odjednom setila scene iz *Romea i Julije,* koja mi nedeljama nije pala na pamet. *Reci mu. Reci mu. Reci mu.*

„Da, sigurna sam." Pustio mi je ruku i nastavili smo da šetamo.

Amherst liči na filmsku scenografiju koledža. Zgrade su od kamena, s pravim puzavicama, okružene ogromnim stablima, belom kapelom s belim tornjem; ispred biblioteke je ograđeno dvorište s brdašcem s kojeg se pruža pogled na sportske terene. Nije bilo baš toliko hladno, i imali smo još malo vremena pre sastanka s mojom mamom i Sarom, pa smo se popeli na brežuljak iznad dvorišta i bacili pogled odozgo.

„Vau", reče Džoš konačno. „Ovde je baš lepo."

„Znam", rekoh. „Moj tata kaže da je ovo platonska ideja koledža."

Džoš je driblao zamišljenu fudbalsku loptu negde oko mene. „Mislio sam da platonski znači kad se dvoje ne muvaju."

Nije mi trebalo ogledalo da shvatim da sam totalno pocrvenela. „To takode označava i idealan primer nečega." Nebo je bilo bledoplavo, s nekoliko pahuljastih oblaka. Iako su studenti koji su šetali oko nas verovatno pričali o tome kako su se sinoć napili ili šta rade njihove simpatije, izgledalo je da vode duboko intelektualne razgovore o književnosti i politici. U vazduhu se osećao čist miris zemlje.

Džoš pogleda unaokolo. „Pretpostavljam da je tvoj tata u pravu", reče on.

Okrenuli smo se i pošli nazad ka biblioteci. *Reci mu. Reci mu. Reci mu.*

„Zar ne bi bilo čudno kad bismo na kraju upisali isti koledž?" upita on.

Trudila sam se da izgledam kao da mi tako nešto nikad nije palo na pamet. „Sigurno bi", rekoh. Videla sam mamu i Saru kako sede na stepenicama. *Reci mu. Reci mu. Reci mu.*

Ali, naravno, nisam.

Nažalost, stanje u kojem vam je 99,9999 procenata mozga zaokupljeno drugim stvarima nije baš najbolji način da se predstavite na prijemnom razgovoru. Rasejanost vas, kao što možete pretpostaviti, može navesti da kažete stvari koje inače nikada ne biste poverili potpuno nepoznatoj osobi. A to može da predstavlja problem.

Dok sam čekala na razgovor u foajeu ispred prijemne kancelarije, moja mama, Džoš i Sara otišli su da razgledaju koledž. Nekoliko minuta posle tri u čekaonicu je ušla jedna žena.

„Jan?"

Umesto da razmišljam o razlozima koji me čine savršenim kandidatom za koledž Amherst, ja sam u mislima pravila spisak razloga koji bi me naveli da Džošu priznam kako sam težak lažov, kao i razloga protiv tog priznanja. Verovatno sam zato, začuvši svoje ime, podigla pogled i čula kako mi reči: „O, bože" izleću iz usta, pre nego što sam uspela da se zaustavim.

„Molim?" upita ona, osvrćući se. Bila je mlada i vrlo lepa. Mogla sam da je zamislim na stranicama časopisa *Taun end kantri,* s velikom južnjačkom kućom u pozadini i mnogo nasmejanih ljudi na konjima.

Pokrila sam usta rukom. *„Nisam* htela to da kažem", rekoh.

„U redu, praviću se da nisam čula", reče ona i nasmeši se. „Ja sam Loren." Ustala sam i krenula za njom u kancelariju.

„Vidi, moram da te pitam", reče ona pošto smo sele. Čitav jedan zid kancelarije bio je prekriven naslovnim stranama časopisa *Njujork.* U prostoriji je bilo na tone knjiga, a na jednoj polici videla sam nekoliko primeraka *Baronovog vodiča za odabrane koledže.* „Šta te je toliko zapanjilo?"

„Vi nosite moj komplet za prijemni." Ona pogleda u svoju crnu rolku i sivu suknju dužine do kolena. Zatim pogleda u mene.

„Hoću da kažem, komplet koji sam ja *želela* da kupim", objasnila sam. „To bih ja nosila da me mama nije obukla kao klovna Krastija."

Nasmejala se. „Pa, shvatiću ovo kao kompliment. Ali, ne mislim da izgledaš kao klovn Krasti."

„Nisam ja opsednuta modom, niti bilo šta slično", rekoh. „Samo sam imala predstavu o tome kako bih želela da izgledam kao student, i želela sam da to počne od ovog razgovora." Odjednom sam shvatila šta sam upravo rekla. „Mislim, nije da ne volim samu sebe." Da li je ikada iko zvučao kao veći idiot? „Možda ni ovo nije trebalo da kažem."

Bila je dovoljno fina da klimne glavom umesto da se nasmeje. „Zaintrigirana sam. Kako si želela da izgledaš kao student?"

„Samouvereno i led." Bože, zvučala sam poput naslovne strane *Šik* magazina. *Kako biti samouverena i šik.* „Hoću da kažem, želim više od toga. Znate već, želim da podstaknem svoju intelektualnu radoznalost i tako to." *I tako to.* Verovatno misli da sam retardirana. I tako to. „Ali sam želela i da izgledam na određeni način."

„Shvatam šta želiš da kažeš", reče Loren, što je bilo lepo od nje, uzimajući u obzir da čak ni *ja* nisam u potpunosti shvatala šta sam htela da kažem. „Kad sam prvi put došla ovamo, donela sam gomilu sukanja i haljina koje mi je mama spakovala. Ja sam iz Kanzasa, a moja mama je

smatrala da tako treba da izgledam da bih se uklopila u otmeno društvo sa Istočne obale koje ću steći u školi."

„Koji su listom nosili pocepane farmerke i majice", rekla sam.

„Upravo tako", reče Loren smejući se.

Dok smo Loren i ja pričale o mamama, koledžu i Lorensu, zaboravila sam na Džoša i stvarno sam se osećala dobro. Kad je ustala i pružila mi ruku, nisam mogla da poverujem da smo razgovarale skoro čitav sat.

„Pa, baš mi je drago što smo se upoznale", rekla je.

„I meni je drago." Odjednom sam osetila potrebu da joj ispričam sve što mi se upravo dogodilo s Džošom i upitam je za savet. Izgledala je tako pametna i puna razumevanja da sam imala osećaj da tačno zna kako da ga ubedim da shvati zašto sam lagala.

„Slušajte", rekoh kad smo stigle do vrata.

„Da?" Spustila je ruku na kvaku, ali se okrenula ka meni.

Problem je, zapravo, u tome što mi se sviđa jedan dečko, ali mi se čini da seja njemu ne sviđam. Mislim, sviđam mu se, ali mu se ipak ne sviđam. *Ili mu se možda i sviđam. Ali on možda ima devojku. Međutim, stvar je u tome što je on bio ljut na mene jer je mislio da sam ispala kučka prema njegovom rođaku, ali sad ne misli da sam kučka, tako da smo ponovo prijatelji samo to je zato što on o meni misli nešto što nije istina i baš sam se pitala šta mislite da treba da radim sa celom tom situacijom.*

Loren me je gledala očekujući da nešto kažem. Znala sam da čeka da joj postavim pitanje o odnosu broja studenata i profesora ili stipendijama.

„Ja sam..." Pomislila sam na predivni koledž i shvatila koliko želim da u aprilu dobijem debelu kovertu u kojoj piše da sam primljena na Amherst. „Samo sam želela da vam zahvalim na... na tome što niste pomislili da sam budala zbog onoga sa odećom."

Otvorila je vrata i spustila mi ruku na rame. „Ne brini zbog toga. Zaista mi je bilo prijatno s tobom, Jan."

„I meni je bilo prijatno sa vama."

Auto je bio parkiran odmah ispred prijemnog odeljenja. Sara je sedela za volanom, moja mama do nje, a Džoš tamo gde sam ja sedela dok smo dolazili.

„Kako je bilo?" upita mama.

„Dobro. Bila je baš fina", rekoh.

„O čemu ste pričale?" Mama se okrenula meni.

„O majkama", rekoh.

„Uh-hu", reče mama, okrenuvši se napred. „Ne dopada mi se kako to zvuči."

„Jesmo li *spremni?",* upita Sara.

„Mislim da sam ubedila Džoša da mora da se upiše ovde", reče moja mama dok je Sara silazila s trotoara.

„Da, tvoja mama bi trebalo da dobije punomoćje za upis", reče Džoš. Pružio mi je kolač. „Ovo smo ti kupili u centru."

„Hvala", rekoh. Zagrizla sam, a Džoš je gledao.

„Ako ne pojedeš ceo, uzeću ga ja", reče Džoš.

„Važi." Uzela sam još jedan zalogaj. Džoš me je još uvek gledao.

„Hm, hoćeš malo?" upitala sam. Trudila sam se da ne otvaram mnogo usta, pošto sam u njima imala zalogaj kolača.

„Samo ako ti nećeš ceo."

„Džoše, *stvarno* si svinja", reče Sara. „Već si pojeo tri *cela* kolača."

„Ali ako ona *ne može...* Možda ne voli slatkiše."

„Svi vole slatkiše", reče Sara. Izašli smo na Autoput broj devet. Bilo je tek četiri, ali se već smračilo. „Tetka Dženi ih ne voli", reče Džoš.

„Hej, Hana", rekoh. Još sam bila pospana, a i očekivala sam da će Džoš svakog trena opet izaći. Možda je samo morao u toalet ili nešto slično.

„Hoću da mi Jan opet bude bebisiterka", vikala je Hana svojoj majci. „Mrzim Margaret."

„Ne mrziš Margaret", reče Sara. „Baš lepo što toliko voliš Jan, ali to ne znači da ne možeš da voliš i Margaret."

„Zar ne želiš više da me čuvaš?" upita Hana. Pogledala me je svojim krupnim očima; nisam znala šta da odgovorim. Najviše od svega želela sam da budem suviše zauzeta izlascima s njenim bratom da bih imala vremena da je čuvam, ali šanse da se to desi bile su otprilike jednake kao i da svojim maštanjima uđem u uži izbor za nagradu *Toni.*[19]

„Pa... ", počela sam. Znala sam da moram veoma pažljivo da biram reči. Ne morate završiti kurs iz psihologije da biste znali kako deca mogu biti doživotno oštećena ako se u detinjstvu osete neželjenim.

„Kupićemo kuću!" reče Hana pre nego što sam uspela da joj objasnim da mislim kako je stvarno sjajna devojčica, i kako to što je više ne čuvam ne znači da je u bilo čemu pogrešila.

„Stvarno?" upitala sam. Hana me više nije grlila; sada se koprcala pokušavajući da izađe iz auta.

[19] Najveća i najpoznatija brodvejska nagrada. (Prim. prev.)

„O, bože", reče Sara, naslonivši se na sedište i zatvorivši oči. *„Nisam* bila spremna za ovo."

Ni ja se ne bih bolje izrazila.

Nisam mogla da nazovem Rebeku da prokomentarišemo šta se dešavalo sve dok se nisam otarasila „ćaskanja" s tatom na temu kako-ti-se-sviđa-u-Amherstu, a koje se sastojalo od njegovih retoričkih pitanja.

„Je li tako da je koledž divan?"

„Zar Nova Engleska nije prelepa?"

„Baš prelep gradić, zar ne?"

Klimala sam glavom sve dok mi se nije učinilo da će otpasti, a onda jurnula ka telefonu.

„Halo?" Podigla je slušalicu već posle prvog zvona, kao da je isto toliko žurila da se javi kao i ja da je nazovem.

„Ja sam. Nećeš verovati..."

„Primljena sam na Braun."

„Oh, bože!" *Reci nešto pozitivno. Reci nešto pozitivno. Nemoj da se rasplačeš. Nemoj da se rasplačeš.* „To je tako... *strava!"* Još uvek sam bila u hodniku, odakle sam panično okrenula njen broj. Piter mi se očešao o članak, a ja sam ga podigla i ponela u svoju sobu.

„Možeš li da veruješ?"

Piter inače ne voli da ga nosimo. Više voli da ide sam. Ali, večeras kao da je naslutio kakav sam grozan dan imala, pa je odlučio da napravi izuzetak.

„To je... neverovatno." Legla sam na krevet, a Piter mi se sklupčao na grudima.

„Slušaj, hoću da čujem sve o Amherstu, ali me tata vodi na večeru. Želi da razgovaramo o tome kako ću studirati pravo?"

„Ali, tek si se upisala na koledž."

„Pričaj mi malo o tome. Hej, hoćeš li sutra sa mnom u *Viktorijas sikrit*[20] u Sohou? Treba mi nešto za" - spustila je glas - „posebne prilike."

„Naravno", uspela sam da izgovorim. „Baš će biti zabavno."

„Vidimo se u dva" rekla je. A zatim, smejući se, dodala: „Sve ide po planu."

Spustila sam slušalicu i zažmurila, sa strahom se pitajući čiji je to plan.

[20] *Victoria's Secret* - čuvena marka ženskog donjeg veša. (Prim. prev.)

* * *

„Odlučila sam da to uradim za Novu godinu", rekla mi je dok smo tumarale kroz *Viktorijas sikrit.* „Znam da je to malo sladunjavo, ali ipak... " Podigla je čipkaste crvene tange, pogledala ih a zatim odmahnula glavom i vratila ih na policu. „Mislim da nije loše početi godinu odlukom koja menja život."

„Kad se vraćaš iz Beliza?" Rebeka će nedelju posle Božića provesti u druženju s mamom u odmaralištu gde noćenje košta petsto dolara. Ja ću tu istu nedelju provesti družeći se s nedovršenim prijavama za koledž i sa svojom bakom, koja mi za mojih sedamnaest godina nije rekla bogzna šta osim „Skloni kosu iz očiju."

„Vraćamo se trideset prvog decembra", reče Rebeka. „Avion mi sleće u pet, a u osam se nalazim s Brajanom. Dan D."

„Više kao dan V",[21] rekoh.

Podigla je crni bodi ukrašen crvenim perjem s prednje strane i crvenim bombicama pozadi. „Ah, da, nešto suptilno", reče ona, smejući se.

„Ili ćeš se možda radije opredeliti za klasiku." Uzela sam u ruke jedan somotski brus s dezenom leoparda i uzdahnula.

„To je baš u stilu *Kralja lavova",* rekla je.

Odbacila sam nekoliko vulgarnih crnih tangi. „Hoćeš li mu reći da ti je prvi put?"

„Jesi li ti *normalna?* Dvadesetjednogodišnja devica?" Rebeka je proveravala veličinu jednog belog svilenog kompleta.

Dodala sam joj jedan tamnoplavi brus s tankom čipkanom ivicom. „Ne razumem. Čemu služi modna parada veša ako on čak i ne zna da se dešava nešto važno?" Još ranije sam prestala da procenjujem Rebekin odnos s Brajanom. Sada sam samo pokušavala da ga razumem.

„To je *pour moi",* reče ona, zgrabivši jedne gaćice koje se slažu s plavim brusem.

„Ti, dakle, gubiš nevinost sama sa sobom", rekoh.

„To je *divno* rečeno, draga", reče Rebeka. Nosila je u rukama desetak različitih kombinacija grudnjaka i gaćica.

„Mislim da u kabinu možeš da poneseš samo šest", rekla sam.

[21] V - obično označava Victory, što znači pobeda, a ovde Virginity, ili devičanstvo. (Prim. prev.)

„Pa, neka me uhapse." Pogledala je u moje prazne ruke. „Zar ti nećeš *ništa* da probaš?"

Možda sam i želela nešto da probam, ali je ponižavajuće kupovati seksi rublje koje niko neće videti. Uzimajući u obzir moj ljubavni život, trebalo je da odem u *Mejsis* i kupim donji veš s medvedićima.

Rebeka me je konačno ubedila da probam nešto i pravim joj društvo, pa sam uzela jedan plavi brus sa čipkom. Čekale smo dok nismo našle dve slobodne kabine jednu do druge i tek onda ušle.

Plavi brus mi je dobro stajao, i čak sam pomišljala i da ga kupim. Na kraju krajeva, koliko često naletite na skupi veš, toliko dosadan kao vaš nepostojeći ljubavni život? Ali kad je Rebeka ušla u moju kabinu, zabranila mi je da to učinim.

Zapravo, rekla je samo: „Jan, Jan."

„Pa ipak, deluje prigodno", rekoh, skidajući ga. Još uvek joj nisam ispričala agoniju i ekstazu svog dana s Džošom. Znala sam da će biti puna razumevanja i celu stvar shvatiti ozbiljno, ali koliko je prijatno prepričavati čitav dan u stilu on je rekao/ona je rekla, kada osoba s kojom razgovarate kupuje rublje u kojem će izgubiti nevinost?

„Probaj ovaj", reče ona, dodajući mi jedan brus i vraćajući se u svoju kabinu. „Meni je mali." Osim što je mršavija od mene, viša od mene, bogatija od mene i slavnija od mene, Rebeka, naravno, ima i veće sise od mene.

Ponekad mi se čini da je pravo čudo što se uopšte družimo.

Brus koji mi je dodala bio je od bele svile sa crvenim paspulom. Izgledao je vulgarno dok ga nisam obukla.

Onda je izgledao *strava.*

Obično nosim samo pamučne topove iz *Banana republike.* Stvarno su udobni, jer to je kao da imate samo tesnu potkošulju ispod majice.

Ali ovo je bio pravi brus. Imao je debele naramenice i nekako mi je podizao grudi i stezao ih, tako da se između njih pojavio razrez. Okrenula sam se iz profila. Sa ovim novim grudima, zadnjica mi je izgledala nekako manja.

„Da vidim", reče Rebeka, pokucavši. Otvorila sam vrata.

„Va-va-vum", reče ona. „Jan, izgledaš strava."

Ponovo sam se okrenula prema ogledalu. Činilo mi se da sam od se kupca donjeg rublja odjednom pretvorila u manekenku koja ga reklamira.

„*Moraš* ga kupiti", reče ona. „Savršen je."

Bila je u pravu. *Bio* je savršen.

A tragedija je bila u tome što to nikad niko neće saznati.

Božićni praznici su, bez obzira na moj novi brushalter, počeli loše, a zatim krenuli nagore.

Moja baka je stigla sa Floride istog dana kad je Rebeka otišla u Beliz. To znači da sam se otprilike u isto vreme kada se Rebeka smestila u biznis klasu sa svojim voćnim koktelom i besplatnim obrokom, ja vozila s Lagvardije po oluji, dok je moja baka opisivala svoju novootkrivenu dijagnozu - sindrom nadraženih creva.

Neki ljudi brinu da ih ne pogodi grom.

Ja sam čeznula za tim.

Možda ne bih bila toliko depresivna zbog očajno provedenog praznika da se u nekoliko poslednjih radnih dana Džoš nije ponašao sasvim neobično, kao da se ono u Amherstu nikad nije dogodilo. Na engleskom sam se trudila da uhvatim njegov pogled, ali, svaki put kad bi mu pogled odlutao u mom pravcu, trudio se da ga upre u sat iznad moje glave. Počela sam da brinem da sam svojom hiperaktivnom maštom izmislila da smo zajedno proveli dan. Poslednjeg dana u školi, pošto je Džoš, dok smo izlazili, samo projurio pored mene ne rekavši mi čak ni „Lepo se provedi", bila sam prilično sigurna da se nalazim na granici potpunog ludila.

Zapravo, nisam samo ja imala problema s mentalnim zdravljem. Nakon što je dvadeset i četiri časa slušala bakino kukumavčenje i kritikovanje, i mama je počela da se gubi, čupa kosu, prevrće očima i mrmlja nešto sebi u bradu.

Ličila je na nešto između tinejdžera i beskućnika.

„Ne vidim zašto je Rogir morao da ode na skijanje s društvom. Ne dolazim ja sa Floride svaki dan." Bilo je to drugo veče bakine posete, i sedeli smo za kuhinjskim stolom i jeli sir i krekere razmišljajući da li da izađemo nekuda na večeru, ili je naručimo.

„Mama, lepo je što ima toliko prijatelja u školi", rekla je mama, iako se i ona pre samo dva dana žalila tati na istu stvar.

„Šta?" upita baka. Ona ne čuje dobro, ali je suviše sujetna da nosi aparat. Ne vidim u čemu je poenta sujete kad ti je skoro sto godina, ali mama kaže da ćemo to možda razumeti kad ostarimo.

Ovaj put, mama je vikala: „REKLA SAM DA JE LEPO ŠTO IMA TOLIKO PRIJATELJA U ŠKOLI." Baka slegnu ramenima.

„Moraćemo da se lepo provedemo i bez Rogira", reče mama glasno. „*On* propušta zabavu." Zvučala je veselo, ali sam videla kako zariva nokte

sebi u dlan, kao što ja radim kad se trudim da nekog ne zadavim (najčešće nju).

„Za sutra uveče rezervisali smo mesto u onom restoranu koji vam se prošli put mnogo dopao", viknuo je tata, otvarajući flašu vina. I njegov glas je zvučao neuobičajeno veselo.

„Kojem restoranu?" upita baka.

„Onom francuskom", reče mama. „Onaj s plavim stolnjacima za koji si rekla da su lepi, sećaš se?"

„Ne volim francusku kuhinju" reče baka čisteći mrve s košulje. Pogledala je kroz prozor. Napolju je opet padala kiša. „Baš *strašno* pada. Kad sam krenula, na Floridi je bilo sunčano i toplo."

Uhvatila sam mamu i tatu kako se gledaju i prevrću očima. „Zar se ne sećate restorana *Les Trois Canards,* mama?", upita tata. „Rekli ste da inače mrzite francusku kuhinju, ali ste posle večere kazali kako vam je to sada omiljeni restoran? Jeli ste pečenu piletinu."

Baka ponovo slegnu ramenima. „Obično ne volim francusku kuhinju", rekla je samo.

„Jan se jako svidelo u Amherstu", reče mama, menjajući temu. Pogledala je tatu malo suviše zahvalno kad joj je dodao čašu vina. Ako išta može da pretvori moje roditelje u alkoholičare, mislim da je to bakina godišnja poseta. „Išli smo pre nekoliko nedelja, i prijemni razgovor je bio veoma uspešan."

„Oboje ste tamo studirali", reče baka, kao da su moji roditelji zaboravili gde su išli na koledž. Zatim se okrenula meni. „Hoćeš li se ti upisati na Amherst?" upitala je.

„Ako me prime, bako", rekoh.

„Nije lako upisati se tamo", reče ona.

Moja baka zaboravlja sve, osim stope prolaznosti na Amherstu.

Mislila sam da ću morati da preklinjem roditelje da ne idem na večeru u *Les Trois Canards,* ali kad sam ušla u njihovu sobu da ih to pitam, reagovali su neverovatno kul.

Mama je držala *Njujorker* na krilu a tata je kraj sebe imao knjigu, ali sam stekla utisak da bi se pre moglo reći da se oporavljaju nego da čitaju. U početku, kad sam zamolila da ne idem na večeru, mama se bunila, ali tata reče: „Ma hajde, Elizabeta. I njoj je praznik." Zatim potapša krevet. Prišla sam i sela kraj njega.

„Sjajno se držiš", reče on. „Brat ti mnogo duguje." Skinuo je naočare i protrljao koren nosa.

„Pretpostavljam da je s bakom ponekad naporno", reče mama konačno.

Tata je uze za ruku. „Dušo, ti si pravi majstor za eufemizme." Oboje se nasmejaše.

„Okej, Jan", reče ona. „Imaš slobodno veče." Tata mi je namignuo.

„Hvala", rekoh joj. „Tvoj sam dužnik."

Dok sam izlazila, čula sam kako govori tati: „Nadam se da neću biti takva kad ostarim."

Razmišljala sam da li da joj kažem kako ipak treba da pripazi, pošto već pokazuje neke nezgodne osobine, ali sam se setila da to možda i nije najdiplomatskiji mogući odgovor. A osim toga, propusnica za večerašnji izlazak iz zatvora učinila je da se osećam velikodušno.

„Ne brini, mama", rekoh. „Ti *nimalo* ne ličiš na baku."

„Uh", reče ona, brišući čelo.

„Naravno, *mogla* bi da budeš malo... "

„Vodi računa, mala", reče ona, upirući časopisom u mene.

„Čula sam te", rekoh, komično se klanjajući kraj vrata. „Čula sam te, o Velika i Poštovana Majko Moja."

„To je već bolje."

Nakon što sam čitav dan provela ne uspevši da sastavim ni jednu jedinu prijavu, nikako nisam želela da slušam roditelje kako objašnjavaju baki da neću ići s njima na večeru u njen omiljeni restoran (samo što ona nije mogla da se *seti* da joj je to omiljeni restoran). Sedamdeset dolara koje sam dobila za Hanuku[22] već me je svrbelo u džepu, pa sam odlučila da malo razgledam izloge, iznajmim kasetu, a zatim odem do *Sečuan palasa* i kupim neko fino kinesko jelo sebi za večeru. Bila sam tako srećna što ne moram da provedem veče slušajući kako članovi moje porodice jedno drugom dobacuju banalnosti preko stola u restoranu *Les Trois Canards* da čak nisam bila ni depresivna zbog toga što u mojoj bliskoj budućnosti nema ničega osim sečuanske piletine i filma *Ona je ta.* Čak sam odlučila da obučem novi brus da proslavim svoje slobodno veče.

U prodavnici *Kjuti paj* ništa mi se nije svidelo. U *Slipingbjuti* sam probala jedan džemper, ali je imao neki čudan rajsferšlus na struku, pa sam, ne kupivši ništa, krenula u video klub. Imali su čitavu seriju novih stranih filmova, i ceo minut sam razmišljala da li da uzmem neki francuski film. Možda bi nekoliko sati uz Žan-Lik Godara bilo dovoljno da se pretvorim u poznavaoca tog neshvatljivog jezika. Zatim sam se setila kako

[22] Jevrejska Nova godina. (Prim. prev.)

sam celog dana naporno radila, pa sam se odlučila za *Seks i grad: treća sezona, I tom.* Možda i ne *vodim* uzbudljiv i urban društveni život, ali bar mogu da uživam gledajući ga.

U *Sečuan palasu* je bilo toplo i prijatno, i mirisalo je na beli luk. Stajala sam za pultom čitajući meni brze hrane, razmišljajući da li da ostanem pri sečuanskoj piletini ili da proširim vidike. S jedne strane, nije dobro ući u kolotečinu. S druge, pak...

„Jan?" Okrenula sam se. Za stolom u uglu je sedeo Džoš. Kraj njega je bila neka lepa devojka koju nisam poznavala.

Ali, zato sam poznavala onoga ko je sedeo s druge strane stola.

KNJIGOTEKA

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Džoš je nosio svoj Braun duks a kosa mu je bila razbarušena, kao da se nije istuširao otkad je ustao. Nije bio naročito oduševljen što me vidi.

„Hej", dobacila sam. Nisam znala da li je to zato što sam na sebi imala debelu jaknu ili što sam ugledala Džoša, ali, počela sam da se znojim.

I to prilično.

Henri mi je mahnuo, i ja klimnuh glavom.

Lepa devojka me rukom pozva da priđem.

Čula sam da pilići, kad im odseku glavu, nastave da trče još neko vreme pre nego što uginu. Pretpostavljam da je isti refleks omogućio i meni da stignem na drugi kraj restorana, iako su mi svi vitalni organi otkazali.

„Ćao", reče ona kad sam prišla njihovom stolu. „Ja sam Lesli."

„Ja sam Jan", rekoh, misleći *naravno.* Džoš se igrao viljuškom i gledao preko mog ramena u prazno.

Poželela sam da i ja pogledam u prazno, ali bi to značilo da sam prestala da buljim u Lesli, što je očigledno bilo nemoguće. Nisam bila u pravu kad sam je zamišljala kao plavušu, ali su se svi ostali moji strahovi pokazali stoprocentno opravdanim. Bila je obučena kao ja one večeri kad sam čuvala Hanu, ali dok sam ja izgledala izveštačeno, Lesli je bila prava. Za razliku od moje *Old nejvi,* njena majica je očigledno bila prirodno izbledela i dovoljno tesna da pokaže kako njenim grudima nije potrebna pomoć *Viktorijas sikrita.* Imala je predivan ten, onaj koji izgleda ružičast čak i bez rumenila, i smeđecrvenkastu kosu s razdeljkom na sredini, koja joj je padala niz ramena.

Ne treba ni da kažem da je bila prava.

Na trenutak sam zaista pomislila da ću se onesvestiti. U početku sam se *plašila* da će se to dogoditi, a zatim se nadala da hoće. Na kraju krajeva, zar je postojao bolji način da se izvučem iz ovog košmara? Ali, naravno, to se nije desilo.

Ne možete se onesvestiti kada to želite.

„Zašto ne sedneš s nama?" upita Lesli. Zubi su joj bili beli i sjajni. Obrisala sam čelo i osetila da mi je ruka vlažna, baš kao što sam i pretpostavila.

Džoš je i dalje odvraćao pogled, ali ne mogu da kažem da sam žalila zbog toga, pošto mi je lice bilo masnije od Saudijske Arabije.

„Hm, dobro." Izvukla sam stolicu pored Henrijeve i sela preko puta Lesli. „Ćao", reče Henri.

„Ćao", odgovorih. Bio je tačno onakav kakvog sam ga pamtila, osim što je umesto odela nosio jednu Džošovu majicu. Ne znam da li ju je obukao zato što mu je ponestalo odeće ili zato što je mislio da izgleda kul, ali bez obzira na razloge, posledice su bile groteskne. Izgledao je kao dečak koji se igra u tatinoj odeći.

Masni, bubuljičavi, kmezavi dečačić, koji se igra u tatinoj odeći.

„Zašto ne skineš jaknu?" upita Lesli.

„O, da. Naravno." Malo sam se brinula da li će moj novi brus biti previše upadljiv pošto sam ispod jakne imala samo majicu, ali budući da ni Henri ni Džoš nisu gledali u mene, nisam imala mnogo razloga za sekiraciju.

Sa svog mesta pored Džoša, Lesli mi se smešila.

„Baš mi je drago što smo se konačno upoznale", reče ona. „Džoš stalno priča o tebi." Samo devojka koja izgleda kao Lesli u stanju je da kaže tako nešto bez trunke ljubomore. Kao da kaže, *Džoš stalno priča o tebi, ali me to ne brine pošto ja izgledam ovako kako izgledam, a ti tako kako ti izgledaš.*

„Da", uspela sam da izgovorim. „I meni je drago što sam konačno upoznala *tebe."* Želela sam da dodam, *Džoš te jedva i spominje,* ali sam se uzdržala.

Razmišljala sam o tome da odglumim padanje u nesvest. Mogla bih jednostavno da se srušim, a zatim kažem kako sam zaboravila da popijem lek i kako smesta moram kući.

„Jesi li gladna?" upita Lesli.

„Molim?" upitah, iako sam je dobro čula.

„Hoćeš malo? Nikad ne mogu da pojedem celu." Pokazala je na rolnicu s jajetom na svom tanjiru.

„O, ne, hvala." Ko ne može da pojede celu rolnicu s jajetom?

„Trebalo bi da večeraš s nama. To bi bilo *stra-a-ašno* zgodno. Mogla bi da mi ispričaš kako se Džoš snalazi u Njujorku." Šaljivo je udarila Džoša pesnicom u mišicu i zakikotala se. Da li ja to umišljam, ili polako ulazimo na teritoriju Mendi Džonson? „Džoš mi *ništa* ne priča o svom životu." Ona pogleda u Henrija. „A Henri ne zna *nikakve* tračeve. *Stra-a-ašno* se dosađujem."

Henri slegnu ramenima. Džoš poče da gužva omot svoje slamčice u lopticu. Setila sam se ručka u *Panda istu* onog dana kad sam išla na razgovor u Amherst.

„Ah, ne mogu dugo da ostanem. Ja, ovaj, zapravo, treba da donesem svojima večeru. Oni me, ovaj, čekaju kod kuće."

„Baš *grozno",* reče Lesli.

„Aha", rekoh. Ni Džoš ni Henri nisu izgledali preterano zgroženi.

„Pa, što ne naručiš večeru, a onda sačekaš s nama da je spreme?"

„Oh, ja..." Ali, nisam mogla da smislim nikakav razlog da sedim kraj vrata sve dok hrana ne bude spremna. „Mislim da..." Lesli ustade. „Odmah se vraćam", reče ona.

„Ne moraš..." Ali, ona je već krenula. Noge su joj bile tako tanke i dugačke da je mogla da reklamira farmerke, a guza savršena baš kao što sam i zamišljala. Pre nego što sam išta uspela da kažem Džošu i Henriju, vratila se za sto s menijem brze hrane.

„Evo ti", reče ona. „Tip kaže da možeš da sediš s nama sve vreme." Pogledala sam u dečka za pultom, a on mi mahnu i nasmeši se.

Zašto ne živim u nekoj zemlji u kojoj mušterija *nije* uvek u pravu?

Pošto mi se u mozgu uključilo automatsko upravljanje, smatrala sam da nije vreme za isprobavanje novih kulinarskih kombinacija. Zaokružila sam sečuansku piletinu i upravo sam htela da ustanem i odnesem meni nasmejanom dečku, kad sam se setila da treba da naručim večeru za celu porodicu.

Kakve su šanse da se četvoro ljudi zadovolji jednim predjelom i odgovarajućim prilogom od riže?

Pogledala sam u Lesli. Ona je vadila list po list kupusa iz svoje rolnice s jajetom. Ovim tempom, večeru će završiti otprilike kad ja budem diplomirala.

„Pa, šta uzimaš?", upita ona. Još otkad sam ušla, ni Henri ni Džoš nisu ni progovorili posle onog „ćao".

„Pa, mislim da nisu baš *mnogo* gladni", rekoh. Bacila sam pogled na cene. Kako to da nikad ranije nisam primetila koliko je kineska hrana skupa?

„Zar ne misliš da ljudi na kraju uvek pojedu mnogo više nego što misle da će pojesti?"

„Mmmm", rekoh, zbrajajući cifre u glavi. Lesli zaviri u kesu iz video kluba koju sam spustila na sto.

„Oh, *Seks i grad. Obožavam* tu seriju. Da li je, kao, život samaca u Njujorku stvarno takav? Možda stvarno *treba* da se upišem na Njujorški univerzitet."

„Njujorški univerzitet?" upitah. Zar Henri nije rekao da je ona konkurisala na Braun u predroku?

„Da, jutros sam išla na prijemni razgovor - zato sam došla u Njujork. Strašno mi se dopao Grinič Vilidž. Hoću da kažem, *Vilidž.* Tako ga zovete, zar ne?"

„Valjda." Nisam uspela da se uzdržim da ne postavim sledeće pitanje: „Dakle, upisaćeš se na Njujorški univerzitet?"

„Možda", reče ona. Uputila je pogled Džošu, koji je proučavao praznu šolju od čaja. „Ili na Braun."

Kad je to rekla, Džoš pogleda u mene. Koji trenutak, zurili smo jedno u drugo, a zatim on skrete pogled.

Nisam više mogla da izdržim. Ne gledajući šta zaokružujem, obeležila sam jelovnik. „Izvinite", rekoh i odnesoh ga momku koji se smešio.

„Samo vi sedite s prijateljima", reče on, i dalje sa osmehom. „U redu je." A onda mi rukom pokaza da se vratim za sto. „Donećemo vam narudžbu tamo."

Dok sam se vraćala za sto što sam sporije mogla, Lesli je nešto šaputala Džošu na uvo. Sela sam baš kad je Džoš upitao „Šta?" i okrenuo se k njoj.

„Hm, izvinite nas na trenutak", reče ona meni i Henriju. Pre nego što smo uspeli da odgovorimo, povukla je Džoša za sobom. „Odmah se vraćamo", dodala je, a zatim ga bukvalno odvukla iz restorana.

Henri i ja smo sedeli jedno pored drugog, ćuteći.

„Pa, kakva zgodna slučajnost", reče Henri napokon, „što si se pojavila ovde." Zurila sam u zdelu sosa od pačetine, i nisam znala gleda li u mene ili ne.

„Aha", rekoh, pomislivši da reč *zgodna* i nije naročito prikladna.

U mislima sam se vratila svom scenariju onesvešćivanja. Ali, šta ako Henri bude hteo da mi dâ veštačko disanje? Nikako nisam želela da onemogućim razgovor s njim time što ću mu dati izgovor da mi masira grudi, priljubi usne na moje i diše mi u usta.

Ne okrećući glavu, krišom sam ga pogledala. Sedeo je ukočeno, držeći obe ruke u krilu. „Jan?"

„Da?" rekoh. Srce mi je udaralo kao ludo. Hoće li me pozvati da izađemo? Ponovo sam ga kradom pogledala. Nije baš imao bradu, ali mu je nešto raslo po licu.

„Stvar je u tome što" - nije skidao pogled s tanjira - „ja sad imam devojku."

„Molim?" Bila sam tako šokirana da nisam ni pokušavala to da sakrijem. *Grozni Henri ima devojku?*

Konačno me je pogledao. „Da. Hteo sam to da ti kažem u slučaju da pomisliš... bilo šta." Očigledno, ni proučavanje ispitnih pitanja za prijemni nije obezbedilo Henriju dovoljno opsežan rečnik za ovakvu priliku. „Hoću da kažem, tek smo počeli da se zabavljamo. Još niko ne zna. Mislim, neki znaju. Džoš i Lesli ne znaju. Ali sam želeo da ti kažem pošto sam zamolio Džoša da te pita da li bi... ali sam onda nekako..." Slegnuo je ramenima, ne uspevajući bolje da se izrazi. „Pa, znaš već."

„Ti imaš devojku?"

„Stvarno mi je žao, Jan. Hoću da kažem, ti si mi se mnogo svidela, ali onda mi je Džoš rekao za tvoje roditelje i... "

„Ti imaš *devojku"* Želela sam da prestanem to da ponavljam, ali nisam mogla.

„Imam devojku." Uzeo me je za ruku i stegao je. Bila sam suviše šokirana novim saznanjem da bih obratila pažnju na činjenicu da sam dozvolila Henriju da me drži za ruku. „Ali, nadam se da možemo ostati prijatelji", reče on konačno, još jednom mi stisnuvši prste pre nego što mi je pustio ruku.

Nisam mogla da se uzdržim. Počela sam da se smejem, a kad sam jednom počela, nisam mogla da prestanem.

Grozni Henri ima devojku.

Grozni Henri mi daje korpu.

Postala sam i zvanično najveći luzer na planeti.

„Šta je tako smešno?" To je bila Lesli. Ona i Džoš su stajali kraj stola držeći se za ruke, što me je smesta otreznilo.

„Ništa", rekoh, zureći u njihove prste.

„Slušaj", reče Lesli. „Baš mi je pala na pamet *sjajna* ideja. Zašto ne navratiš posle večere? Mogli bismo zajedno da gledamo *Seks i grad* a onda da... izađemo." Ona značajno pogleda u mene i Henrija. „Vas dvoje sigurno imate *mnogo* da pričate."

„Zapravo, već smo se ispričali" rekoh. Shvativši na kakvo je „pričanje" Lesli mislila, pripala mi je muka.

„Hana, Mark i Sara gledaju *Krcka Oraščića,* pa smo sami kod kuće", nastavi ona, ignorišući me. Glas joj je bio pun lažne vedrine, kao da glumi u nekom očajnom školskom komadu.

Nekom u kojem je meni, očigledno, namenila glavnu ulogu.

Upravo tada nasmešeni momak priđe s dve ogromne kese.

„Pedeset četiri i po", reče on. Stomak mi se zgrčio. Uzela sam kaput s naslona stolice i zavukla ruku u džep da uzmem novčanik, pružajući mu tri novčanice od po dvadeset dolara. Spustio je kese i uzeo ih.

Okrenula sam se Henriju. „Pa, mnogo sreće s prijavama i... sa svim ostalim." On mi se nasmešio.

„I tebi", reče on.

„Baš mi je drago što smo se upoznale", rekoh Lesli.

Nasmešeni momak se vratio s mojim kusurom. Uzela sam svoje kese. Bile su mnogo teže od slatke nove košuljice koju neću kupiti.

„Ćao, Džoše", rekoh.

„Jesi li *sigurna* da ne možeš da dođeš?" zacvilela je Lesli.

Džoš je konačno uspeo da me pogleda.

„Sigurna sam", rekoh, pogledavši ga u oči.

Jedva sam otvorila vrata sa svim tim kesama u rukama, ali nisam želela da ostanem ni trideset sekundi duže, koliko bi mi bilo potrebno da ih spustim. Snažno sam ih gurnula i ona se otvoriše, gotovo me bacivši na pod. Jakna mi je bila raskopčana, a hladan vazduh se probijao kroz moju majicu. Osećala sam kako mi oči suze od vetra.

Čim sam odmakla nekoliko koraka od restorana čula sam da me neko zove.

„Hej!" To je bio Džoš. „Zaboravila si ovo." Nisam se ni okrenula, samo sam prebacila obe kese u jednu ruku.

„Hvala", rekoh. Slepo sam pružila ruku, i Džoš mi dodade kesu iz video kluba.

„Znaš, ako hoćeš da dođeš..."

„Rekla sam ti, ne mogu", rekoh. Krenula sam, a Džoš me uhvati za ruku.

„Vidi", reče on. „Ja..."

„Znaš šta? Ne brini zbog toga", rekla sam. Sad su mi oči već prilično suzile, i to ne od hladnoće. „Ne brini." Izvukla sam ruku iz njegove.

„Jan", povika on, ali ja sam već bila odmakla, a on nije krenuo za mnom.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Posle debakla u *Sečuan palasu* provela sam tri dana zaključana u svojoj sobi, pišući prijave za koledž. Moji roditelji su za večerom pravili strašnu predstavu oko toga kako mnogo radim, a ja se nisam udostojila da im objasnim šta se zapravo dešava - da nisam baš toliko vredna, da se zapravo trudim da ne mislim na neke veoma neprijatne činjenice, između ostalog:

1. Svi na svetu imaju vezu, osim mene.
2. Časopis *Šik* smatra moju najbolju drugaricu jednom od najboljih riba na Menhetnu.
3. Otkačio me je najgnusniji dečko na planeti.
4. U frižideru imam šest kutija kineske hrane koje sam sama kupila.

Bila sam toliko zahvalna prijemnim komisijama na koledžima što su smislile tako glupa, nemoguća pitanja da sam svakom članu pojedinačno želela da zahvalim što su mi omogućili da provedem vreme misleći na nešto drugo, umesto na svoj jadni život. *Koja je vaša omiljena vannastavna aktivnost? Šta mislite, koji izum iz dvadesetog veka je najviše uticao na moderan način života? Koja je vaša omiljena knjiga i zašto? Opišite profesora koji je uticao na vas.* Svako dosadno, apsurdno pitanje značilo je da još nekoliko sati maltene neću ni misliti na događaj u *Sečuan palasu.*

Maltene.

„Hej" reče mama ulazeći u moju sobu. Bio je trideseti decembar, a ja se nisam tuširala već tri dana. Uskoro će mi biti potrebna kosilica umesto frizera. „Što ne pođeš na ručak sa mnom i bakom?"

Od želje da budem usamljena jadna sedamnaestogodišnjakinja veća je bila jedino želja da idem na ručak s jedinom drugom usamljenom ženom koju sam poznavala: svojom osamdesetogodišnjom bakom, koja pati od sindroma nadraženih creva.

„Pokušavam da napišem prijave", rekla sam. U takvoj situaciji bih obično započela svađu s njom, ali sad nisam imala snage za to.

„Mislim da bi bilo lepo da nam se pridružiš", reče mama. „Ona ne dolazi baš svaki dan." Nisam znala da li pokušava da izazove kod mene grižu savesti, ili samo ponavlja ono što moja baka govori svakih pet minuta.

„Pa, pretpostavljam da treba da budemo srećni zbog toga”, rekoh.

„Hajde”, reče mama s blagim osmehom. „Hajde s nama na ručak.”

Ručak je bio dosadan kao što sam i očekivala. Baka nam je pričala dugu i tužnu priču koju nisam pratila, a onda je mama pokušala da opiše baki svoj film. Ali, baka je stalno ponavljala: „Kako? Kako? KAKO?” pa smo na kraju samo sedele u tišini. To je, zapravo, moglo da bude i olakšanje, da moj mozak, iznenada lišen prijava *i* zatupljujućeg razgovora nije, po hiljaditi put, stao da vrti film mojih poslednjih ponižavajućih minuta s Džošom.

Ne treba ni da kažem da sam bila presrećna što su me pozvale na ručak.

Dok smo se vraćale kući šetajući Sedmom avenijom, prošle smo pored jedne prodavnice starih stvari u koju nikad ne ulazim. Inače volim takve radnje, ali ova ima neke ružne demodirane haljine u izlogu, a kad je lepo vreme, vlasnica namrštena sedi ispred radnje i puši. Pretpostavljam da nije baš najbolje upućena u moderne teorije o marketingu, poput revolucionarne ideje da ne treba zastrašivati kupce koji žele da uđu u radnju.

Čak i kad vlasnica ne sedi ispred, radnja izgleda prilično neprivlačno, ali moja baka uvek traži neke posebne pamučne maramice, za koje kaže da ih više niko ne pravi, pa smo ušle da vidimo da li ih ima. Nije ih bilo, i, što se mene ticalo, trebalo je da što pre izađemo. Vlasnica je sedela za pultom milujući neku mačku ratobornog izgleda, jednu od onih koje kao da nameravaju da svakog časa skoče i iskopaju vam oči.

A onda, baš kad sam se okrenula da izađem, ugledala sam haljinu.

Visila je na zidu i ne bih je ni primetila da grozna vlasnica nije palila cigaretu baš kad sam se okrenula. Plamen upaljača obasjao je perlice na haljini, i one na trenutak zablistaše. Prišla sam joj i dodirnula je. Bila je od crne svile sa crnim perlicama oko vrata i ruba. Imala je dekolte i kratke rukave. Vlasnica je videla da je posmatram.

„Ta je iz devetsto dvadesetih” reče ona. Glas joj je bio hrapav, kao da je za ručak jela staklo. „Originalna predratna haljina.” Povukla je dim iz cigarete. „Danas se teško nalaze.”

Mama me pogleda. „Dušo, nismo došle da kupimo haljinu.”

Žena je ćutala i sedela, milujući mačku. Zamislila sam svoj život za nekoliko decenija.

„Kladim se da je skupa”, reče mama.

Obe pogledasmo u prodavačicu, ali ona samo slegnu ramenima. „Zavisi od toga šta smatrate skupim", rekla je.

„ŠTA?" upita baka, koja je već bila na vratima. „Šta ona to radi?"

„Ona ISPROBAVA HALJINU, MAMA", reče moja mama. „Treba joj haljina?" Baka se okrenula. „Šta će joj haljina?"

„Za Novu godinu", rekoh skidajući haljinu sa zida. „Za žurku."

Za Novu godinu moji roditelji uvek prave veliku otmenu žurku i pozivaju sve koje znaju - prijatelje s koledža, s Kejpa, iz filmova koje je moja mama pravila pre milion godina. Rebeka obično dolazi, ali ove godine će očigledno imati pametnija posla nego da dreždi s gomilom prijatelja mojih roditelja.

Ja, očito, neću.

Kabina je zapravo bila samo ćošak prodavnice u kojem su visile zavese. Obično brinem da neko ne uđe dok se presvlačim, ali pošto su mama, baka i vlasnica radnje znale da sam unutra, to nije izgledalo mnogo verovatno.

Haljina je bila teža nego što sam očekivala, verovatno zbog perli. Svila je bila meka, i dok sam je navlačila preko glave, nekako je zveckala, poput majušnih kastanjeta. Nisam sama mogla da procenim kako mi stoji, pa sam morala da izađem i odem do velikog ogledala koje je visilo na zidu. Prišla sam i stala ispred njega, oborenog pogleda. Zatim sam duboko udahnula i pogledala se.

Haljina je bila neverovatna. Dekolte je bio dubok ali ne predubok, a leđa su mi bila isečena skoro do zadnjice, koja je izgledala neverovatno mala. Na trenutak sam, ogledajući se, uspela da se setim onoga što se desilo s Džošom, a da pri tom ne poželim da umrem.

Znala sam da nema šanse da mi je mama kupi.

„Premlada je za tu haljinu", reče baka mami. „Ne priliči joj."

„Samo je isprobava", reče mama. Iako je nisam pogledala, osetila sam da steže zube.

„Današnji roditelji", reče baka. „Dozvoljavate deci da suviše brzo odrastu. Onda počnu da se drogiraju."

„Mama, o čemu pričaš?" Mama je praktično vrištala od nervoze.

„Znam to što znam", reče baka prekrstivši ruke. Mama se već pušila. Odjednom se okrete meni. „Jan, da li ti se sviđa ta haljina?"

„Hm, da." Uspela sam da se odlepim od svog odraza u ogledalu i pogledam u mamu. „Želiš li da je kupiš?" Da li je ovo neki trik?

„Misliš, svojim novcem?" Imala sam osećaj da će haljina koštati mnogo sati gledanja *Male sirene.*

„Ne, ne, da li želiš da ti je *ja* kupim." Mama se obraćala meni, ali je gledala u baku.

„Hm, da", rekoh ponovo. Da li se to moja mama pretvara u vanzemaljca?

„Elizabeta, nećeš joj valjda kupiti tu haljinu", reče baka. „Mama, ja sam odrasla žena i molim te, nemoj da mi govoriš šta da radim."

Ovo je bez sumnje bio najčudniji razgovor koji sam ikad čula. Kao da su, zahvaljujući nekom uvrnutom kvaru, moje reči pokuljale iz maminih usta.

„Pa, to je tvoja stvar", reče baka.

Mama i ja smo se pogledale, a onda smo obe počele da se smejemo. Toliko smo se smejale da me je zaboleo stomak, a kad sam konačno prestala, videla sam da mama briše suze. Prišla mi je i pogledala moj odraz u ogledalu.

„Dušo, izgledaš predivno", rekla je. Onda me je zagrlila. „Vau", šapnu ona. „Majke. Zar nisu grozne?"

„Ne znam", rekoh, zagrlivši je. „Ponekad i nisu tako loše."

Izvadila je kreditnu karticu, a ja sam otišla u kabinu da se presvučem. Kad sam ponovo obukla farmerke, pogledala sam u haljinu koja je visila na vešalici. Presijavala se kao da se kreće, iako je mirovala.

I odjednom sam se rastužila.

Po prvi put u životu shvatila sam kako je to kad si savršeno doterana, a nemaš kuda da odeš.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Baš kad sam pomislila da me ništa ne može spasti od najdepresivnije Nove godine u istoriji civilizacije, u pomoć mi je pritekao niko drugi do Brajan.

Koji je otkačio Rebeku u pola sedam uveče uoči dočeka Nove godine.

„Video je onaj članak."

„Što?" Provela sam čitav dan radeći kućne poslove, premeštajući stolice, vadeći tanjire i tražeći po zakrčenim plakarima nešto što se zove zavetne sveće. Sada sam iscrpljena ležala na leđima, pokušavajući da smognem snage da se istuširam.

„Proveo je Božić s roditeljima, a njegova mama je imala onaj broj *Šika* sa člankom o Super ribama, pa ga je on video."

„Otkud on čita mamin *Šik?"*

„Nije ga čitao. Ona ga je videla kod frizera i uzela da pita Brajana da li je to ćerka njegovog gazde. Ona čak nije ni znala da se zabavljamo." Rebekino prezime, takođe i prezime njenog tate, istovremeno je i prvo prezime u nazivu advokatske firme u kojoj je on jedan od partnera.

To je, naravno, firma gde je Brajan radio prošlog leta.

Nije ni čudo što ga je njegova mama prepoznala.

„Pa, šta je *rekao?"* Piter mi je ležao sklupčan na grudima i spavao, iako stvarno nisam kontala zašto je *on* tako umoran.

„Pa, ostavio mi je poruku na sekretarici da ga nazovem kaci dođem kući, i ja sam ga nazvala, a on je rekao" - sad je progovorila dubokim glasom - „Rebeka, duboko si me razočarala."

„Šta ti je on, kao, *ćale?"*

„Znam!" Rebeka je zvučala više uvređeno nego iznervirano. „Onda mi je rekao da je video članak, i da 'Očigledno ne možemo više da se viđamo, pošto si me ti obmanula.'"

„O, *bože,* zvuči kao da je iz devetnaestog veka ili slično." Piter podiže glavu i prekorno me pogleda, pre nego što se ponovo ugnezdio.

„A bilo je *tako* očigledno da je u pitanju to što još idem u srednju školu. Hoću da kažem, zar misliš da bi mu bilo tako važno što sam ga *obmanula* da imam dvadeset pet, umesto dvadeset jednu godinu?"

Nisam mogla da provalim zašto bi neko rekao da ima dvadeset jednu umesto dvadeset pet godina, ali mi se činilo da nije pravi trenutak da to kažem.

„Jesi li u bedaku?" upitala sam, češkajući Pitera po glavi, da ga utešim što sam mu dreknula u uvo.

„Ne naročito. Hoću da kažem, razmišljala sam, i mislim da me je on zainteresovao samo zato što sam potiskivala bes prema svom ocu, koji je suviše posvećen poslu, pa me ne primećuje. To je zapravo edipovska situacija."

„Verovatno si u pravu" rekoh, smešeći se.

„Pa, da li još uvek važi poziv na žurku kod tvojih roditelja?"

Nisam mogla da verujem. „*Šališ* se?" Brzo sam se uspravila i sela, zbacivši Pitera s grudi. Kad sam pokušala da ga privučem na krilo, prezrivo me je pogledao i legao na ivicu kreveta.

„Pa, da. Naravno, ako još uvek želiš da dođem."

„Stra-a-ašno želim da dođeš."

„Spremiću se i stižem oko devet", reče ona.

„Strava", rekla sam i spustila slušalicu. Odjednom sam stvarno imala osećaj da je večeras Nova godina.

Kad je Rebeka dva sata kasnije pokucala na moja vrata, zatekla me je usred katastrofične situacije s frizurom.

„Moraš mi pomoći da sebi odrubim glavu", rekla sam čim je ušla u sobu.

„Važi." Nosila je dugačku srebrnastu haljinu s dubokim šlicem sa strane. „Imaš li možda motornu testeru?"

„Ozbiljno ti kažem", rekoh. Sedela sam za stolom, okrenuta ka ogledalu s unutrašnje strane ormana. Kosa mi je još uvek bila mokra od tuširanja, i ličila sam na ogromnog, čupavog psa koji se upravo otresao nakon plivanja u moru.

„Malo mi treba da sve ovo odsečem." Preteći sam mahnula makazama u njenom pravcu. „Moraš nešto da učiniš."

„Okej, okej. Pre svega, prestani da paničiš", rekla je. „Doktor je stigao." Uzela je makaze iz moje ruke i stala iza stolice, posmatrajući moj odraz u ogledalu.

„Hoćeš li da mi je ispeglaš?" molila sam. Samo Rebeka može da mi ispegla kosu. To je naučila od jednog holivudskog šminkera kojeg je upoznala na nekoj žurki.

„Ne znam." Prevrtala mi je kosu, prebacujući pramenove s jedne strane na drugu. „Pokaži mi šta ćeš obući, pa ću onda da vidim."

Otvorila sam vrata ormana i izvadila kesu u kojoj se nalazila haljina. „Mama mi je juče kupila ovu haljinu, ali sad očigledno neću moći da je

obučem, pošto mi ne pokriva glavu." Otvorila sam rajsferšlus i pokazala Rebeki haljinu.

„O, Jan. Predivna je." Pogledala je u haljinu, pa u moju kosu, a zatim opet u haljinu.

„Znam, znam", rekoh. „Misliš kako je sramota što neko tako odvratan kao ja želi da upropasti ovako raskošnu haljinu."

„Nikako", reče Rebeka. Vratila je haljinu u orman i uhvatila me za ramena. „Razmišljam o tome da tačno znam kako treba da izgledaš."

Kad me je četrdeset minuta kasnije konačno pustila da se pogledam u ogledalo, skoro sam se onesvestila.

„Nije da sam uobražena, niti bilo šta slično", rekoh. „Ali izgledam fenomenalno."

„Svakako", reče Rebeka. Dok me je doterivala, obukla je moju majicu i farmerke; sad ih je ponovo skinula i obukla svoju haljinu.

Ali, čak ni to što sam stajala pored Rebeke nije učinilo da se osećam ništa manje lepom.

Umesto da mi ispegla kosu, Rebeka ju je ukovrdžala brenarom, pa su mi sada viseće lokne uokvirivale lice. Zatim mi je kosu skupila u punđu i izvukla nekoliko pramenova, koje je takođe ukovrdžala. Našminkala me je u stilu dvadesetih i rekla da ju je haljina inspirisala na to. Bila sam sasvim bleda, a usne su mi bile jarkocrvene. Obukla sam visoke štikle i svilene čarape.

„Ti treba da se slikaš za *Šik",* rekla je gledajući me.

„Ne, *ti* treba da se slikaš za *Šik",* rekoh. „Pa, pretpostavljam da si *se i slikala za Šik."*

„Znaš, mislim da smo zapravo previše dobre za *Šik", reče* ona, prskajući me parfemom iz svoje tašne. „Trebalo bi da osnujemo sopstveni časopis."

„Oh, svakako", rekla sam, okrećući se tako da mi je haljina pucketala poput kastanjeta, ,,i to zvučni!"

Pretpostavljam da bi se moglo reći da je u jedanaest sati žurka bila u punom jeku, osim što žurke odraslih nikad nisu sasvim u punom jeku. Kod srednjoškolskih žurki to je očigledno, pošto je to onaj trenutak neposredno pre pojave pandura, kada svi moraju da se rasture. Međutim, nije bilo mnogo verovatno da će se to desiti i večeras.

Iako je Rebeka bila tu, bilo mi je strašno dosadno. Super haljina, sjajna frizura i najbolja prijateljica ipak ne mogu da nadvladaju osamdeset pedesetogodišnjaka i jednu baku. Bilo je muzike, ali slušali smo Elu

Ficdžerald i Frenka Sinatru, onu vrstu muzike uz koju stvarno morate znati da plešete. Neko vreme Rebeka i ja smo se folirale, vodeći jedna drugu, iako uopšte nismo znale korake, ali nam je i to na kraju dosadilo. Konačno smo sele na stepenice i samo gledale. Moji roditelji su plesali zajedno, i svaki čas se smejali i ljubili. To je bilo istovremeno slatko i odvratno.

„Nema ničeg lepšeg od muškarca u smokingu", reče Rebeka, gledajući ka stolu.

„Misliš li ozbiljno?" Pogledala sam u istom pravcu, ali sam videla samo more tipova koji su ličili na mog ćaleta. Ako mene pitate, stariji čovek je stariji čovek u smokingu ili bez njega. „Svi ovi tipovi imaju po milion godina."

„On nema." Rebeka pokaza u ćošak u kojem je naš sused s Kejp Koda pričao s jednim od producenata maminog filma.

„Džejms?" Džejms je bio samo dve godine mladi od nas, ali je izgledao kao da ide u osmi razred.

Rebeka klimnu glavom.

„Rebeka, on ide u *drugi razred"* Sačekala sam da vidim shvata li šta sam joj rekla, ali je ona i dalje gledala u njega. *„Srednje škole."*

„Mlađi momci imaju mnogo prednosti", reče ona podižući obrvu.

Nisam verovala svojim ušima. „Mislila sam da ti smatraš da su srednjoškolci totalno nezreli i da s njima samo gubiš vreme."

Rebeka ustade i poravna haljinu, koja zapravo i nije bila izgužvana. „Jesam li stvarno to rekla?"

„Rebeka, da li me *zezaš?* Gotovo da nisi govorila ništa *drugo* još od septembra."

„Hmmm." Malo se zamislila, a zatim mi uputila svoj čuveni osmeh. „Znaš da je *tipično* za žene da često menjaju mišljenje."

„Ti nisi normalna", kazala sam kad je pošla niz stepenice.

„Ideš li?" upita sišavši.

„Mislim da ću ostati ovde", rekoh. „Ali, pozovi me ako ne budeš umela da mu presvučeš pelene."

„Oh, svakako", reče Rebeka. Mahnula mi je preko ramena, prešla podijum i otišla da priča s Džejmsom.

I ja bih rado ustala i pošla, ali ni sa kim nisam imala želju da razgovaram. Osim toga, činilo mi se da se svi sasvim dobro snalaze i bez mene. Čak je i baka pričala s nekim matorcem koji radi s mojim ćaletom na Kolumbiji.

Bilo mi je kao da posmatram životinje kako se ukrcavaju na Nojevu arku, dok stojim u vodi do članaka.

Gotovo sam osetila želju da sednem za kompjuter i počnem da pišem prijave.

Kad se začulo zvono, bila sam već suviše ogrezla u samosažaljenju da bih mogla da siđem niz nekoliko stepenica i otvorim vrata. Neka žena koja je stajala u blizini prišla je i otvorila ih. Pomislih da ću radije otići do ogledala da popravim šminku, nego da se upustim u razgovor s nekim beskrajno dosadnim prijateljima mojih roditelja, koji su odlučili da malo *previše* otmeno zakasne i dođu neposredno pre ponoći.

Bila sam na pola puta uza stepenice kad začuh kako me neko zove. Razmišljala sam o tome da potrčim budući da je, ma ko to bio, verovatno bio prestar da me stigne, ali, kad je ista osoba ponovila *„Jan"* ,ovaj put nešto glasnije, okrenula sam se.

Bili su to Sara i Mark.

I Džoš.

„Ćao, dušo", reče Sara, skidajući kaput. Nosila je dugačku svetloplavu haljinu, a kosa joj je bila svetlija nego poslednji put kad sam je videla.

Toliko me je iznenadilo to što sam ih ugledala da nisam znala šta da odgovorim; samo sam im tupavo mahnula. Čula sam kako mama zove Saru, a Sara mi je preko ramena dobacila „Srećna Nova godina", pre nego što je uzela Marka podruku i krenula u dnevnu sobu. Na trenutak mi se učinilo da će Džoš poći za njima, ali on zastade kraj vrata. Izgledao je kao da je greškom ušao i da upravo namerava da izađe. „Ćao", rekoh.

„Ćao", odgovori on. Nije se baš spremao da izađe, ali ne bi se baš reklo ni da namerava da ostane.

„Nisam znala da su moji pozvali i tvoju mamu", rekoh napokon.

Slegnuo je ramenima. „Aha", reče on. Nastala je duga pauza. „Tvoja mama baš lepo izgleda."

On opet slegnu ramenima. „Bili smo na venčanju moje rođake."

„Oh." Opet pauza. „Kako je bilo?" Moje je pitanje zazvučalo još gluplje nego što je stvarno bilo, pošto sam morala da se nadvikujem s muzikom.

„Ne znam. Dobro." Prišao je podnožju stepenica i spustio ruku na rukohvat, a jednom nogom zakoračio na prvi stepenik. „Izgledaš... drugačije", rekao je.

Drugačije nije baš bio onaj pridev koji sam želela da čujem. „Je li ta promena nabolje ili nagore?"

„Nabolje", reče on. Sad je sa obe noge stajao na poslednjem stepeniku. Gledao je naviše ka meni, ali nisam mogla da protumačim njegov izraz.

„Hoćeš li da skineš kaput?" upitah. Otkopčao je kaput, ali ga nije skinuo.

„Mogu li nešto da te pitam?" reče on konačno. „Želim to da znam već dugo."

„Hm, naravno", rekoh. Pre nego što sam ovo izgovorila, morala sam da progutam pljuvačku, pošto mi se grlo bilo potpuno osušilo.

„Zašto si slagala Toma da ne smeš da izlaziš s momcima?" Nije se baš mrštio, ali se nije ni smešio.

„Došao si čak ovamo da me to pitaš?" rekla sam. „A gde je 'Srećna Nova godina?'" Mislila sam da će se nasmejati, ali nije. Zapravo, nije ništa rekao. Promenila sam taktiku. „Kako to misliš da sam slagala?"

Zakoračio je jednom nogom na drugu stepenicu, a zatim skinuo kaput i okačio ga na rukohvat.

„Ako ti kažem otkud znam, hoćeš li mi reći zašto si slagala?"

Nosio je smoking. Imao je uštirkanu belu košulju, a mašna mu se malo olabavila, pa je ličio na nekog filmskog glumca na žurki posle dodele Oskara. Sad su mi usta bila tako suva da nisam mogla ništa da kažem. Samo sam klimnula glavom.

„Sećaš se kad si zaspala u autu dok smo se vraćali iz Amhersta?" Ponovo sam klimnula glavom. „Pa, moja mama je pitala tvoju mamu da li je nakon razgovora sa svim tim devojkama koje su ostale u drugom stanju postala stroža prema tebi, a tvoja mama je rekla kako tvoj tata misli da je važno da imaš svoju slobodu i da se oni jednostavno nadaju da ćeš sama doneti ispravne odluke." Dok je to govorio, gledao je negde preko mog ramena, ali sad je pogledao u mene. „To baš ne liči na nekog ko ne pušta ćerku da izlazi s momcima."

„Ne, ne liči", rekoh, pokušavajući da se nasmešim.

„Ne, ne liči", ponovi on, bez osmeha.

Stajali smo tako nekoliko trenutaka. „Pa?" reče on.

„Pa... šta?" upitah.

„Pa, zašto si slagala Toma?"

„Nisam htela da izađem s Tomom", rekla sam, gledajući ga u oči.

Popeo se za još jednu stepenicu. „Tako sam i mislio", reče on. „Ali, zašto si lagala mene?"

„Nisam te lagala", rekla sam. „Samo sam te pustila da veruješ u nešto što nije bilo sasvim tačno." Srce mi je tako jako udaralo da sam očekivala da Džoš upita *Šta to tako lupa?*

„A to si uradila zato...” Sad je bio samo nekoliko stepenica ispod mene. Morala sam da priznam da je Rebeka u pravu. Momci *stvarno* odlično izgledaju u smokingu.

„Zašto te to zanima, Džoše? Ako još uvek pokušavaš da me smuvaš s Henrijem, mislim da bi trebalo da znaš da on ima devojku.” Očekivala sam da će se Džoš strašno zbuniti, ali on je samo gledao u mene.

„*Sad* i to znam”, reče on sarkastično. „I nikad nisam hteo da te smuvam s Henrijem.”

„Vau, Džoše”, rekoh podjednako sarkastičnim tonom. „To je baš čudno. Pošto me je pre samo neko nekoliko dana, *neko* takoreći molio da dođem kod tebe kući i smuvam se s Henrijem. Zar to nije *čudno?* Mislim, zar to nije stvarno jako čudno?”

„Mislio sam da ti se Henri sviđa, ali da ti je neprijatno da mi to kažeš.” Sad je već skoro vikao.

„Kako ti je samo *to* palo na pamet?” Sad sam i ja skoro vikala.

„Nije važno” reče Džoš. Odjednom je pocrveneo.

„Ne”, kazala sam, prekrstivši ruke. „Ja mislim da jeste važno.”

Zurili smo jedno u drugo.

„Lesli”, promrmlja on konačno.

„Lesli?”

Po prvi put te večeri Džoš je izgledao kao da mu je neprijatno. „Rekla je da ti se Tom verovatno *ne sviđa* i da si ga zato slagala, i da ti se Henri verovatno *sviđa,* ali da ti je nezgodno da mi to priznaš”, promrmljao je. „Rekla je da devojke rade takve stvari i da ti dugujem toliko da vam pomognem da se smuvate.”

„Tako je rekla?”

„Da.”

„I ti si joj poverovao?” Ćutao je.

„Pa, fino”, rekoh. „Uradio si ono što je tvoja devojka smatrala da mi *duguješ.* Zaista sam ti zahvalna. Pravi si princ. Srećna Nova godina. Laku noć.” Okrenula sam se i pošla uza stepenice.

„Ona mi nije devojka.”

Nisam se okrenula. „Molim?”

„Ona mi nije devojka. Nikad mi i nije, zapravo, bila devojka. Ali sad mi više, znaš, stvarno nije devojka.”

Okrenula sam se. Očekivala sam da će Džoš oboriti pogled, ali on me je gledao pravo u oči.

„Zašto si se u poslednje vreme tako čudno ponašao prema meni?" upitala sam.

„Da li si me slagala zato da te ne bih zvao da izađemo?" Stomak mi se okrenuo.

„Molim?"

Džoš poče da nabraja na prste. „Kad sam ti rekao da se sviđaš Henriju, ti si rekla da tvoj ljubavni život nije moja stvar. Zatim si na engleskom pričala o tome kako odmah znaš da li između tebe i nekog postoji hemija. A onda si me pustila da mislim kako ne smeš da izlaziš s momcima. Da li si to uradila zato da te ja ne bih pozvao da izađemo?"

Stajao je jednu stepenicu niže od mene, pa smo se gledali oči u oči.

„Rekla sam kako moj ljubavni život nije tvoja stvar zato što sam mislila da želiš da se smuvam s *Henrijem.* Rekla sam da se odmah zna kad između dvoje ljudi postoji hemija, jer sam odmah znala da između mene i *Henrija* nema hemije. Pustila sam te da misliš da ne smem da izlazim s momcima, jer sam mislila da ti želiš da izađem s *Henrijem."*

Džoš se nagnu ka meni. „Želeo sam da se smuvaš *sa mnom.* Želeo sam da znam da li misliš da između *nas* postoji hemija. Želeo sam da izađeš *sa mnom."*

„Oh", rekla sam.

Dole je neko isključio muziku, i gosti stadoše da odbrojavaju poslednje sekunde stare godine. „Deset... devet... osam... sedam... šest... pet... četiri... tri... dva... jedan... srećna Nova godina!"

Dok smo tako stajali, neko je ugasio svetio, i ja sam čekala da me Džoš poljubi. Bila sam sasvim spremna. Znala sam da će me zagrliti i nagnuti se ka meni i da će se tada, polako, polako, izluđujuće sporo, naše usne konačno spojiti. Baš kao u *Romeu i Juliji,* ali sa srećnim krajem. Romeo nije ispio otrov. On se naginje da poljubi Juliju, baš u trenutku kad ona otvori oči. Grle se! Kraj ipak nije tragičan! Oni će zauvek srećno živeti.

Ali, Džoš se nije ni pomakao. Nisam mogla da verujem. Posle svega, veče će se završiti a mi ćemo stajati na korak jedno od drugog.

A onda sam se, ne razmišljajući previše, nagla napred i poljubila ga. Nimalo sporo. Ni izluđujuće. Zapravo, uradila sam to prilično naglo. Jednog sekunda smo samo stajali, a već sledećeg, usnama sam dotakla njegove.

U početku sam mislila da će Džoš biti više iznenađen nego oduševljen, ali tada mi je uzvratio poljubac i ja sam zaboravila na sve, osim možda na to da u onim romanima s Fajer Ajlanda ipak ima istine. Usne su mu bile

nežne i mirisao je na plavi *Trident,* a to su sasvim slučajno moje omiljene žvake.

Možda i nije baš Šekspir.

Ali meni sasvim odgovara.

ZAVESA

KNJIGOTEKA

ZAHVALNICE

Za ogromnu i preteranu velikodušnost, koja prevazilazi granice dužnosti, srodstva i prijateljstva, zahvaljujem Nilu Gančeru, Anđeli Rozari, Heleni Parelman, Elizabeti Rudnik i Zajednici Svete Ane - naročito Stenliju Bosvortu i Rut Čapman.

KNJIGOTEKA

O AUTORU

Melisa Kantor je profesorica iz Bruklina, Njujork, gde živi s mužem, pesnikom Bendžaminom Gančerom. Ovo je njena prva knjiga.

KNJIGOTEKA